

CUP PAÏSOS CATALANS

UNITAT POPULAR!

PROPOSTA POLÍTICA 2020

Octubre 2020

CUP PAÏSOS CATALANS

RESUM DE CONTINGUTS

El document que us presentem és el fruit d'un treball col·lectiu i, com a tal, moltes vegades pot repetir conceptes i fins i tot anàlisi. La comissió que l'ha revisat no ha volgut reescriure les diverses aportacions de les companyes i els companys que han participat perquè pensem que sempre hem de reflectir la veu de totes, això ens enriqueix personalment i com a organització.

PROPOSTA POLÍTICA 2020

Fonamentalment el document proposa un triple embat a la situació estructural actual aguditzada per la crisi de la COVID-19: transició cap a una economia planificada, la construcció d'un model ecologista i feminista, i el camí cap a l'autodeterminació, l'amnistia i la república dels Països Catalans; i els pilars del projecte polític del nou país.

ACTIVEM TOTES LES PALANQUES DEL CANVI

El document de palanques del canvi pretén ser una brúixola que acoti la proposta política per a la legislatura que haurà d'encarar el grup parlamentari de la CUP al Parlament de Catalunya. Parteix de les anàlisis i plantejaments de la proposta política – embat nacional, ecologista, feminista, social i econòmic – i la desenvolupa en propostes concretes per enfocar els diversos àmbits. En el sentit de facilitar l'enfocament de la legislatura, acaba amb un seguit de compromisos que puguin ser la guia per a enfocar una legislatura on la CUP vol fer política institucional i popular, i està disposada a arribar a grans acords per a ser determinant per a un cicle de canvi estructural.

PROPOSTA DE GOVERNANÇA 2020

Per donar forma al procés de construcció de la Unitat Popular, en l'àmbit institucional, que parteixi dels encerts i els errors de l'experiència els darrers 8 anys formulem una proposta de governança del que haurà de ser la candidatura per a les eleccions vinents. Una governança que enforteixi el debat de la tàctica a dur a terme al Parlament i que ens permeti avançar-nos als debats, que treballi a escala territorial per vincular més i millor el municipalisme amb allò que passa al Parlament i que permeti generar millors sinergies amb els col·lectius locals i territorials que sovint han vist la governança de la candidatura com quelcom aliè al seu dia a dia. És per això, que la proposta posa el focus en generar espais de construcció d'unitat popular arrelats al territori que siguin eines per a la participació, deliberació i presa de decisions, i per tant, buscaran mantenir l'equilibri entre la suma d'organitzacions i l'agregació de lluites i moviments.

CONTINGUTS

EIXOS PROGRAMÀTICS

I. ELS PILARS DEL NOU PAÍS 11

1. Sobirania econòmica	11
1.1 Creació d'una banca pública	11
1.2 Reforma fiscal	11
1.3 Suspendre el pagament del deute	12
2. Rescat social	12
2.1 (PA) Renda bàsica universal i Renda mínima	12
2.2 (Sostre) Garantir l'habitatge digne per a tothom	13
2.3 (Treball) Drets Laborals	14
3. Drets i llibertats	15
3.1 Antiracisme als fonaments del país	15
3.2 Per l'autodeterminació de gènere	17
3.3 Per una organització social democràtica	17
3.4 Feixisme mai més enlloc, contra ningú	17
3.5 Aturem l'ofensiva patriarcal, ens hi va la vida	18
3.6 Llengua i cultura	19

II. UN PROGRAMA DE SOBIRANIA POPULAR I ECOLOGISTA PEL DEMÀ 20

1. Recerca i coneixement	20
2. Sobirania alimentària	21
3. Transició energètica	22
4. Sobirania digital	23
5. Planificació territorial, sostenibilitat i nou model	23
6. Reordenament demogràfic	25

III. TRANSICIÓ A UNA ECONOMIA PÚBLICA, SOCIAL I PLANIFICADA 26

1. Pla per un Model Industrial Socialista	26
2. Economia Pública: Nacionalitzacions i serveis 100% Públics	28

3. Economia plural transformadora 31

4. Economia feminista 32

IV. PROGRAMA D'AUTODETERMINACIÓ NACIONAL PER ACONSEGUIR LA INDEPENDÈNCIA 34

1. Anàlisi del moment 34

2. Objectius estratègics	35
2.1 Països Catalans 2030	35
2.2 Independència per canviar-ho tot	37
2.3 Internalització del conflicte	43

V. LES RELACIONS INTERNACIONALS 44

ACTIVEM TOTES LES PALANQUES DE CANVI

1. APOSTA PER LA LEGISLATURA VINENT 48

2. LA NOSTRA ESTRATÈGIA: EL CONFLICTE COM A MOTOR DE CANVI 50

A) Països Catalans 2030: Un peu a la institució i un peu al carrer 51

B) Estratègia Institucional 52

C) Desobediència civil massiva 52

D) Internacionalització del conflicte 52

3. AL PARLAMENT DE CATALUNYA 53

A) Sobiranes, unilateralitat i autodeterminació 53

B) El nostre programa 54

4. ELS NOSTRES COMPROMISOS 56

PROPOSTA DE GOVERNANÇA 2020

1. ASSEMBLEES OBERTES PARLAMENTÀRIES 60

1.1 Convocatòries ordinàries 61

1.2 Convocatòries extraordinàries 61

2. COORDINADORA OBERTA PARLAMENTÀRIA 62

2.1 Gestió tècnica de la COP 63

3. ENTRADA DE NOVES ORGANITZACIONS 64

MARC POLÍTIC 2020

1. BREU ANÀLISI DE CONJUNTURA 6

1.1 Sobre la trajectòria de la CUP al Parlament de Catalunya 6

1.2 Relat sobre la proposta política 7

1.3 Estratègia i tàctica 8

MARC POLÍTIC 2020

1. BREU ANÀLISI DE COJUNTURA

Els darrers anys hem viscut una doble crisi en el conjunt del nostre país. D'una banda l'econòmica i social, agreujada per l'emergència sanitària de la COVID-19, que ha mostrat una vegada més la cara més inhumana del sistema capitalista patriarcal: augment de la desigualtat, pobresa cronificada i biaix de gènere i d'origen en la radiografia del patiment. En segon lloc hi ha una manca evident de lideratges en el si de l'independentisme fruit de la repressió de l'Estat, així com en el conjunt dels moviments populars, fet que en part té a veure amb la cooptació institucional de partits i moviments d'esquerres.

1.1. SOBRE LA TRAJECTÒRIA DE LA CUP AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Vuit anys de presència al Parlament de Catalunya en un context de realitat social i nacional canviant ens han de permetre obrir debats sobre la significació del nostre paper, les potencialitats, els encerts i les errades a la cambra normativa de Catalunya. La presència de CUP-AE i CUP-CC transcendeixen del que pot ser la plataforma institucional a Catalunya de l'Esquerra Independentista i sectors de l'esquerra anticapitalista. Sens dubte que la projecció de masses que va suposar l'entrada amb representants al Parlament de Catalunya el novembre de 2012 va permetre els tres anys següents un desenvolupament quantitatiu pel conjunt del moviment molt superior al que s'havia tingut els trenta anys anteriors. Indubtablement que la nostra presència ha procurat canvis a la política institucional, si bé els mateixos es donen a partir de 2012 en un context d'importants mobilitzacions de caràcter social i amb un moviment independentista en permanent creixement i radicalització fins a la finalització de l'any 2017.

Sent sempre crítiques amb la significació de les institucions i les seves limitacions hem intentat complir amb allò que teoritzàvem i podíem fer a les mateixes: altaveu de lluites i espai pel trasllat d'un discurs clar en els eixos d'independència, socialisme, feminisme, ecologisme i Països Catalans. També hem jugat un paper tensor en l'eix nacional

respecte als governs i les forces polítiques que els hi han donat suport. En un altre sentit l'assumpció de contradiccions que altres temps haguessin estat impensables pot tenir una afectació negativa el nostre moviment. De la mateixa manera, tant les aliances antirepressives com una etapa en la qual l'eix social ha estat baix i l'eix nacional a màxims ens ha dibuixat davant alguns sectors socials com si prioritzeu sin lluita nacional a social i no el nostre compromís indestruïble. També necessitem obrir debat sobre si el nostre paper a les institucions ha de ser més proactiu i quines són les pràctiques i els nivells d'implicació en els que això s'ha d'expressar. Aquesta darrera qüestió no invalida un altre debat amb relació a com, encara que la nostra naturalesa electoral ens marqui quotidianament, tenim una profunda proposta política al marge o fora de les institucions.

1.2. RELAT SOBRE LA PROPOSTA POLÍTICA

La crisi ha reafirmat la necessitat històrica d'afrontar un sistema en decadència tancat en els seus propis absurds, i cal, també, un punt d'inflexió en les nostres propostes: per a garantir la vida necessitem una esmena a la totalitat plantejada des de la solidaritat, la sobirania, la democràcia, i sobretot, des de la defensa de la vida.

Ens cal proposar un projecte de país, que parteixi del model actual i en formuli una proposta de transició. Es tractaria, en definitiva, de poder completar un treball que pugui titular-se “Països Catalans 2030” en el qual s’exposi el projecte de país per a la dècada vinent, amb totes les transformacions a implementar, lligades als processos polítics, institucionals i de mobilització imprescindibles per a realitzar-lo.

En aquest sentit, el primer requisit per a la proposta de futur és defensar d’un estat amenaçador, els drets democràtics i insistir en el fet que les treballadores han de tenir un paper vinculant i transcendent en tota presa de decisions. Només sobre aquesta base es podran proposar alternatives radicals, incloent-hi mesures a gran escala com ara dissenyar polítiques industrials per afrontar la debilitat i destrucció de la producció, facilitar una transició verda, suprimir les desigualtats de riquesa i afrontar la financerització creant institucions financeres públiques.

En segon lloc, és necessari avançar cap a formes de control democràtic i col·lectiu capaces de limitar el poder del mercat, i establir programes de planificació, de control públic dels sectors estratègics indispensables per garantir la sobirania per a una vida digna. La sanitat, l’educació, l’energia, l’alimentació, la distribució, la banca, l’habitatge, la recerca i la innovació, entre d’altres, són sectors que han d’estar sota control democràtic i públic, i, en cap cas, poden funcionar amb la lògica del mercat.

Apostem pel plantejament explícit de la planificació econòmica i del debat sobre què cal produir com a societat, com es distribueix i com es finança per avançar cap a un model de societat democràtic i autocentrat, capaç de vincular-se amb les economies externes en termes de relacions de reciprocitat i de solidaritat.

1.3. ESTRATÈGIA I TÀCTICA

1.3.1. Breus apunts estratègics

L’objectiu de la CUP pels propers anys ha de ser el de convertir-se en un agent polític clau, capaç de poder donar una resposta, amb un canvi de model sistèmic, a les diferents crisis, a la situació de precarietat que vivim les classes populars i l’única manera de poder-ho dur a terme és proposant i assumint, fins a les últimes conseqüències, totes aquelles mesures imprescindibles en el si del nostre país a partir d’una proposta de transició cap a un model socialista, feminista i ecologista en el marc d’una República Catalana Independent. Aquest fet ha d’anar acompanyat de la generació de les aliances tàctiques i estratègiques necessàries per generar condicions de ruptura amb l’Estat. I caldrà treballar perquè aquests nous embats i moments de ruptura estiguin vertebrats i articulats en el si del dels Països Catalans.

Per tot això, cal treballar en tres àmbits:

D’una banda, construint estratègies amb partits, organitzacions i moviments que vulguin avançar cap a un pols de ruptura amb l’Estat.

D’altra, sent referencials en el si del moviment popular, per a construir espais combatius. L’agent capaç d’arrossegar i vertebrar la lluita social, nacional i de gènere, arreu del territori.

I, per últim, crear i enfortir estructures pròpies (casals, ateneus, plataformes sectorials, sindicats, assemblees veïnals, etc...) que siguin un referent per a la societat, especialment per als moviments populars i eines al servei del procés de construcció dels Països Catalans.

1.3.2. Breus apunts tàctics

Per tal de desenvolupar això serà imprescindible uns bons resultats a aquestes eleccions autonòmiques; cal que la CUP pugui condicionar en l’àmbit institucional, sent conscients que sense una estratègia conjunta amb la resta d’agents polítics i socials tant de l’àmbit independentista com de les lluites populars de garantia de drets socials, civils i polítics no es podrà tenir la força suficient per produir un pols de ruptura, ni mantenir-lo. Aquest fet implica una reflexió honesta sobre fins on estem disposades a arribar en el si de la nostra organització i moviment i alhora una articulació de les lluites en l’àmbit de l’emergència social, antirrepressiva, ecologista, feminista, antiracista i antifeixista, contra la monarquia i en l’exercici de l’autodeterminació per aconseguir la independència.

Cal també fixar la necessitat d’un govern que posi l’autodeterminació i el servei a les classes populars com a prioritat en el seu exercici executiu. Només amb un govern clar i concís que estigui disposat a liderar exercicis de desobediència conjuntament amb la resta d’actors és possible un exercici de ruptura. I, en aquest marc li pertoca a la CUP decidir en els propers mesos quina és la millor tàctica per garantir un govern amb aquestes característiques.

9 EIXOS PROGRA- MÀTICS

I. ELS PILARS DEL NOU PAÍS

1. SOBIRANIA ECONÒMICA

1.1. CREACIÓ D'UNA BANCA PÚBLICA.

Actualment, la transmissió de liquiditat del BCE a l'economia es vehicula a través dels bancs comercials, s'ha d'exigir transformar aquesta vehiculació mitjançant la canalització de tots els estímuls econòmics (avals, crèdits, injeccions monetàries, ajudes, etc.) a través des d'una banca pública. La creació d'un banc públic es podria fer en tres etapes, el mateix s'hauria de fer en el cas de les Illes Balears i el País Valencià:

a. Creació d'una banca pública que canalitzi tots els estímuls econòmics.

b. Entitat pública d'estalvi, que empreses i població puguin dipositar els seus estalvis

c. Una banca ètica al servei de la ciutadania.

1.2. REFORMA FISCAL

Que el rescat de l'economia no sigui senzillament una socialització de les pèrdues privades exigeix no només que els Estats puguin monetitzar el dèficit (que el BCE pagui les factures) sinó que els ingressos dels estats no provinquin majoritàriament del treball i dels impostos indirectes. Així, aquest rescat no hauria de ser només monetari, sinó que

hauriem de llançar mesures per millorar la qualitat i equitat recaptatòria.

a. Taxa Covid Europea

- Impost d'un 3% als beneficis empresarials de +5 milions d'euros, patrimoni de fons voltors i grans tenidors i transaccions patrimonials que superin el milió d'euros
- Impost d'1% als patrimonis personals entre 1 i 10 milions d'euros, 2% entre 10 i 50 milions i 3% a +50 milions

b. Increment progressiu en l'impost sobre la renda de les persones físiques

Increment de:

- L'1% per a trams superiors a 60.000 €
- Del 2.5% als superiors a 90.000 €
- Del 4% als superiors de 120.000 €
- Del 5.5% als superiors als 150.000 €
- Del 10% als superiors a 600.000 €

c. Taxació del capital (globalment) a un nivell com a mínim igual que el tipus mitjà del treball

d. Taxació de la riquesa (el que tens, no el que produeixes)

i. Impost de Patrimoni

- Eliminar el topall conjunt renda-patrimoni.

· Augment del primer tram un 0,05 i el tram més alt un 0,5.

ii. Impost sobre Donacions i Successions

· Bonificacions només aplicables a les herències inferiors a 200.000 euros (amb la possibilitat de quedar-ne exempt l'habitatge habitual fins a 300.000€). Harmonització dels impostos sobre herències i béns immobles.

iii. Revisió de l'Impost sobre Valor Afegit per tal de gravar el mínim els béns bàsics (alimentació, productes sanitaris, cultura,...), i augmentar els béns de luxe.

iv. Eliminar els topalls a les contribucions de la Seguretat Social

c. Potenciar una xarxa d'entitats públiques desobedients amb el deute.

2. RESCAT SOCIAL

2.1. (PA) RENDA BÀSICA UNIVERSAL I RENDA MÀXIMA.

La crisi de la COVID-19 ha fet ressorgir el debat sobre la proposta econòmica de la Renda Bàsica Universal (RBU), una proposta que ve de molts anys endarrere. Pensada en els seus inicis com una mesura per garantir de manera universal i incondicional les bases de l'existència material de les persones a través de l'exercici del dret a la vida, dret negat històricament degut a la desposseïció a la qual s'han vist sotmeses pels processos d'acumulació de capital i que, des de la passada crisi del 2007/2008, es va tornar a popularitzar. La Generalitat de Catalunya va posar en marxa la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) i el Gobierno PSOE-Podemos l'Ingrés Mínim Vital (IVM), ambdòs molt lluny del que és la RBU.

La RBU és un ingrés sense condicionants i d'una mateixa quantia de diners per a tots els beneficiaris, una quantia que garanteix unes condicions de vida mínimes. La reben tots els membres de la societat (en el cas dels menors, una cinquena part de la quantia dels adults), independentment d'altres possibles fonts de renda. Essent conscients de les diverses realitats que pateixen les persones en situació de vulnerabilitat en relació a l'empadronament, l'acreditació de residència als municipis per tal d'accedir-hi es podria realitzar a través d'un informe de reconeixement dels serveis socials públics.

La seva viabilitat econòmica a través d'un únic tipus impositiu (una pujada de l'IRPF on més del 80% de la població sortiria beneficiada) ha estat abastament demostrada per Red Renta Básica, per tant tècnicament es podria implementar sense modificacions a la resta de partides pressupostàries, tot i això la proposta de la CUP planteja també un seguit de reformes en la fiscalitat (recollides al punt 1.2.) de tall progressiu per tal d'iniciar un repartiment de la riquesa.

Entenem la RBU com una proposta aglutinadora de diferents lluites per una vida digna i que ens permet situar la lluita per l'eradicació de la pobresa en primera línia, per tant, guanyadora per les classes populars. En aquest sentit podem plantejar la nostra proposta de RBU en uns màxims i en uns mínims plenament assumibles i aplicables per la legislació vigent:

a. La nostra proposta de màxims se centra en el fet que qui ha de pagar l'eradicació de la pobresa és qui és responsable d'aquesta. En aquest sentit es planteja la reforma fiscal continguda a aquest document, amb l'objectiu de redistribuir la riquesa entre tota la població. Amb aquesta proposta podríem situar l'ingrés rebut per la RBU per sobre del llindar de la pobresa.

b. La proposta de mínims, que s'està estudiant en l'actualitat, és situar l'ingrés que es percep just en el càlcul del llindar de la pobresa, que a la UE es defineix com els ingressos equivalents al 60% de la mitjana de la renda de tota la població. La utilització del llindar de la pobresa presenta la problemàtica que, en una situació de recessió econòmica, la seva quantia pot caure, mentre que les necessitats objectives seguirien essent les mateixes. Per aquesta raó, la determinació de la quantia de la RBU és una qüestió clau. Cal tenir en compte que a la darrera actualització de l'estudi publicat a Sin Permiso, amb dades dels anys 2017 i 2018, la quantia anual seria de 8.815€ per adult, l'equivalent al voltant de 735€ mensuals, i 1.761,6€ pels menors, al voltant de 147€ mensuals. Aquesta proposta de RBU podria ser aplicada sense un impost específic a les grans fortunes, que seria finançada fixant un IRPF únic del 49%. A més, cal remarcar que, en aquest cas, no substituiria les prestacions públiques existents. La RBU només substituiria aquelles prestacions monetàries de quantia inferior. Aquelles de quantia superior, tota quantitat que excedeixi la RBU es seguiria pagant i aquelles prestacions que no són de tipus monetari (com les beques menjador) no es veurien afectades.

D'altra banda proposem l'establiment d'una Renda Màxima, és a dir, l'establiment d'una quantitat a partir de la qual no es pot acumular més riquesa, que es traduiria en un tipus impositiu del 100% a determinades fortunes.

2.2. (SOSTRE) GARANTIR L'HABITATGE DIGNE PER TOT HOM.

En els darrers temps hem viscut un notable increment dels conflictes generats per la manca d'accés a un habitatge en condicions dignes per part de tota la població. Després de la bombolla especulativa de les hipoteques, ara vivim un fort augment dels preus dels lloguers, què s'accelera pel monocultiu turístic i l'especulació immobiliària. Així també, estem patint una campanya de criminalització de l'ocupació coordinada des de diferents fonts: mitjans de comunicació, partits polítics, empreses de seguretat,... El capital especulatiu troba en el mercat immobiliari de l'Estat espanyol una font fiable d'ingressos, una font que raja sang de les treballadores catalanes que necessiten la major part dels seu salari per poder-se garantir un sostre amb dignitat quan no són expulsades de les seves llars.

La crisi generada per la COVID19 i la consegüent crisi

econòmica que vindrà encara accentuarà més les problemàtiques relacionades amb l'habitatge. Ens cal, doncs, unes polítiques d'habitatge realment valentes, unes polítiques que plantin cara de debò al bloc financer-immobiliari i el facin retrocedir en les seves posicions. Per això plantejarem la necessitat urgent d'una gran expropiació d'habitatges dels grans tenidors, les entitats financeres, els fons voltors i l'església, al mateix temps que plantejarem una veritable regulació del preu del lloguer que arribi a tots els racons del territori per frenar l'especulació immobiliària. L'aposta ha de passar per obtenir un parc públic de lloguer fort que pugui mantenir la posició de força davant el mercat immobiliari especulatiu. La CUP ha d'apostar per declarar l'estat d'emergència residencial immediatament, per tal que es reconegui la crítica situació en la que ens trobem i parlar clarament de perseguir i prohibir l'ús especulatiu de l'habitatge.

En aquest marc la CUP ha de tenir les següents línies de treball prioritàries en matèria d'habitatge:

a. Aturada i prohibició immediata de tots els desnonaments (judicials i extrajudicials, actuant amb contumècia en aquest últim cas) així com també dels talls de subministraments, exigint el compliment real de la Llei 24/2015 (obligatorietat de lloguers alternatius i instal·lació de comptadors socials)

b. Garantir que totes les persones que viuen al territori puguin gaudir dels serveis públics existents en matèria d'habitatge. No podem permetre que es deixi a cap persona fora pel sol fet de no tenir papers.

c. Apostar per la creació d'un parc públic d'habitatge de lloguer que es situï a mig termini al voltant del 15% del total amb l'horitzó del 40-50% d'habitatge públic. La principal font que ha de nodrir el parc públic han de ser els habitatges buits, bàsicament de grans tenidors i els dedicats fins ara a l'allotjament turístic. I s'ha prioritzar la rehabilitació integral (i la seva actualització energètica) a la nova construcció.

Estudiar la viabilitat, econòmica i tècnica, de crear una constructora pública que permeti la construcció d'habitatge públic arreu del territori, sense dependre de les iniciatives privades i tenint en compte les previsions i necessitats de creixement nacionals.

d. Garantir que es fa una regulació real del mercat de lloguer. La nova llei aprovada és una primera fita però és insuficient, en primer lloc no arriba a tot el territori, i en segon lloc parteix d'uns preus marcats pel propi mercat. És necessari referenciar la limitació dels preus amb la capacitat adquisitiva de les llars per no haver de destinar més d'un 30% dels ingressos a les despeses de la llar. Hem d'avançar en la direcció d'aconseguir que l'habitatge i els subministraments deixin de ser un mal de cap per les unitats de convivència i esdevinguin un dret consolidat.

e. Defensa política de l'okupació d'habitatges buits en mans de bancs, fons voltors i grans tenidors, mentre no es garanteixi el dret a un habitatge digne.

f. Bloquejar l'increment del sòl per a ús turístic i dedicar els allotjaments buits a l'ús habitacional.

g. Recuperar tots aquells habitatges en desús que en l'entorn rural estan suposant un despoblament en molts municipis, rehabilitant-los i incorporant-los al parc públic de lloguer.

h. Promoure i donar suport a les iniciatives d'altres models d'accés a l'habitatge com són la maïoveria i les cooperatives d'habitatge en cessió d'ús. És necessari fer accessibles aquests projectes a tots els sectors de la població amb l'objectiu de fer créixer la xarxa d'alternatives al model existent.

i. Denunciar públicament els vincles dels partits majoritaris amb les màfies immobiliàries i les pressions que aquestes exerceixen sobre els governs.

En definitiva, qüestionant permanentment la propietat privada i els privilegis d'unes poques que aquesta suposa sempre que xoca amb els drets fonamentals Hem d'apostar per confrontar el model habitatge-mercat-especulació per evidenciar el seu fracàs en garantir el dret d'accés a un habitatge.

2.3. (TREBALL/VIDA QUOTIDIANA) DRETS LABORALS I SERVEIS PÚBLICS ESSENCIALS.

No ens ve de nou que una crisi econòmica és sinònim d'una nova ofensiva del capital sobre el treball, una ofensiva que no només es dona en temps de crisi del capitalisme sinó que és una dinàmica pròpia del sistema per maximitzar els guanys d'una minoria per sobre de la majoria. Per aquest motiu ens cal plantejar obertament una ofensiva per garantir els drets laborals del conjunt de les treballadores catalanes. Una ofensiva que ha de centrar els seus esforços en la màxima de treball digne per a tothom, per un repartiment real del treball que es podria materialitzar amb una reducció generalitzada de les jornades de treball. També ens cal plantejar un augment significatiu dels salaris i la millor eina per fer-ho és garantir un Salari Mínim Interprofessional suficient per revertir el creixement de la pobresa a la nostra nació, estem parlant de garantir un mínim de 1.200 € al mes.

A més, ens cal posar un focus d'atenció especial en els sectors més precaritzats de l'economia com serien el treball reproductiu o de cures, el treball en les noves economies de plataforma, el treball agro-ramader i a la indústria alimentària, la venda ambulat, etc. aquí ens és necessari plantejar una conquesta i manteniment de drets laborals equipa-

rables als altres sectors de l'economia. I també proposem perseguir i eradicar qualsevol classe de discriminació, en qualsevol lloc de feina, per motius racials, de gènere, d'opció sexual, etc.

La lògica en la que s'entén el treball actualment, no només genera que una gran part de la població visqui amb la precarització i l'exploació com a norma en el sector privat, sinó que la pròpia administració pública perpetua este model sobretot entre les més joves: pràctiques no remunerades estudiants universitàries o de formació professional, mestres i professors interins amb contractes inestables, investigadors doctorals en formació en situació totalment precària, treballadores del tercer sector vivint amb temporalitat eterna, metges interns residents (MIR) amb condicions contractuals pèssimes, i en podríem trobar molts més d'exemples. Per tant, la lluita ha de posar el focus també en la política pública de contractació per fer front a la precarització laboral.

Treballar per elaborar l'Estatut del treball dels Països Catalans, que ha de comptar amb el suport d'una nova llei orgànica de drets sindicals, per avançar cap a un canvi profund i radical de l'actual marc jurídic laboral. Entre altres mesures, s'incorporaran les següents a l'Estatut del Treball:

a. Subcontractació d'obra: limitació a activitats que no siguin permanents a l'empresa o amb retribucions iguals a les de l'empresa principal i amb subrogació directa per l'activitat com a règim transitòria (o excepcional).

b. Nou organisme representatiu: assemblea de treballadores amb capacitat de nomenar representants en cada moment per negociar convenis i processos d'acomiadaments col·lectius. I amb dret a la revocació en qualsevol circumstància de la representació unitària.

c. Convenis col·lectius: eliminació de la preferència aplicativa del conveni d'empresa. Nous continguts mínims: ultra-activitat, gènere, eliminació de distribució irregular, etc.

d. Maternitat i paternitat, repartiment del temps: La pandèmia ens ha demostrat que el model de conciliació laboral actualment existent a Europa fracasa estrepitosament en els seus objectius. No perquè sigui insuficient, sinó perquè està enfocat a mantenir el rol de cuidadores de les dones i que siguin les dones i les famílies les que adaptin els seus temps i ingressos per a sostenir la reproducció de la vida.

Aquest model laboral és precari, les dones tenen una participació parcial i intermitent en el mercat laboral i, per tant, també ho són els seus ingressos laborals. La contrapartida és que les empreses tenen assegurada la continuïtat del cicle d'acumulació de beneficis. La pandèmia ens ha confinat per tal d'evitar els contagis i cuidar la vida per sobre dels interessos del capital, i el model laboral de conciliació no ha tingut cap mecanisme efectiu per a "conciliar" la producció i la reproducció, perquè és un model que assegura produir

però no reproduir. S'han hagut d'establir nous permisos i prestacions excepcionals, com les baixes mèdiques, els ERTOS, els teletreballs,... Per tant, el model laboral no té elements per a protegir les persones fora del treball productiu, perquè els drets que tenen a veure amb permisos per a cuidar són minsos.

Davant d'aquest context, s'obren diverses prioritats:

i. Ampliar els permisos laborals i regular les jornades laborals és un element clau per a posar la vida el centre. Però cal plantejar aquests canvis més enllà del model de la socialdemocràcia nòrdica. De què es tracta és que l'àmbit productiu (empreses) i la societat en general (sector públic) es responsabilitzin de les cures, i no únicament les dones en el model de conciliació.

ii. Cal una **reorganització dels temps** per a desplaçar la centralitat del temps laboral i ubicar-hi els altres temps: personal, familiar, i social.

iii. Apostar per permisos que regulin la quotidianitat i no l'excepcionalitat. És insuficient tenir 16 setmanes de permís per naixement de criatura, proposem suspensió obligatòria de 6 mesos per a la mare (o per a un membre de la parella o del grup de convivència estable) i, successivament/simultàniament, de 6 mesos per al pare (o per l'altre membre de la parella o del grup de convivència estable), amb una retribució de 1200 € per part del sistema de Seguretat Social. Pel que fa a aquests permisos cal canviar la lògica que són permisos orientats a què les persones adultes puguin cuidar de la criatura: són permisos orientats a satisfer el dret a la criatura a ser cuidada. Davant d'aquest plantejament es fa la proposta de suspensió obligatòria tenint en compte que molts homes encara avui en dia no s'agafen (o no se l'agafen totalment) el permís de paternitat que considerem imprescindible. També calen mesures pel dia a dia per cuidar d'aquesta criatura.

iv. La proposta d'**ampliació de permisos** retribuïts va lligada a que aquests substitueixin a la reducció de la jornada, en casos de cura de persones dependents i infants.

v. Alhora, tota mesura de temps que es vulgui prendre s'ha de fer **orientada a no reforçar la divisió sexual del treball**, i per tant totes les mesures de reorganització dels temps i de conciliació laboral s'han d'acompanyar de mesures orientades a promoure la corresponsabilitat de les tasques de la llar entre tots els seus membres, per tal que les dones no tinguin una sobrecàrrega de treball, com succeeix en l'actualitat.

vi. Reducció jornada laboral màxima. Cal treballar menys hores perquè pugui treballar tothom.

vii. Potenciar l'afiliació als sindicats de classe, mitjançant

els recursos comunicatius que ens dona la participació a les institucions i fomentar la cogestió entre empresa i representants de les treballadores legalment escollides.

3. DRETS I LLIBERTATS

3.1. ANTIRACISME ALS FONAMENTS DEL NOU PAÍS.

El racisme és un sistema estructural i material que ubica i adscriu desigualment a les persones en aquest sistema racialitzat. Això confereix drets, oportunitats i esperança de vida desiguals. Els Països Catalans, som sud geopolític d'Europa i nació oprimida de l'Estat espanyol, però també forma part del nord global i de l'Europa fortalesa i al servei del capital amb un llarg passat colonial. En el camí cap a la nova república que volem, hem de desenvolupar un full de ruta per fer partícips a totes les persones que hi viuen sense deixar-nos a ningú pel camí. Volem visualitzar i denunciar com es materialitza la violència a les vides de les persones migrades i racialitzades dels Països Catalans i plantejar una proposta política per posar-hi fi.

No hi ha catalans de primera i de segona en funció del lloc d'origen o de la llengua que parlen. Defensem una república amb drets per a tothom, inclusiva, en què tothom pugui viure en pau i amb respecte vingui d'on vingui i se senti d'on se senti. Aquí no sobra ningú! Per això volem construir una república on totes hi tinguem cabuda, la volem construir entre totes, independentment de l'origen, abolint la llei d'estrangeria i totes les lleis racistes i classistes i a on les refugiades siguin benvingudes. La República ha de ser un model de referència en el respecte a la pluralitat i diversitat cultural, lingüística i de tots els elements que conformen la identitat de cada persona. La residència ha de ser l'únic requisit per a gaudir de la ciutadania plena i per tant per a la concessió de l'únic estatus existent amb garantia i plenitud de drets per a tothom (vot, educació, sanitat, accés a la funció pública...).

En darrer lloc, és indispensable realitzar un treball profund de prevenció, abordatge i eradicació de tota aquella violència racista que, dia rere dia i de manera més evident o de forma més subtil, és exercida per part de les institucions i, en particular, per part dels membres de la judicatura i dels cossos policials, envers les persones *racialitzades*, migrades i refugiades.

Per avançar cap a un nou país antiracista proposem:

Recollida de dades i elaboració dels indicadors necessa-

ris per al coneixement de l'estat de la població racialitzada en diferents àmbits (sanitat, educació, laboral, participació social, etc.) que permetin:

- Impulsar una llei catalana d'igualtat de tracte i no discriminació que estableixi mecanismes jurisdiccionals i institucionals per actuar contra qualsevol tipus de desigualtat per raó d'aspecte físic, edat, orientació sexual, identitat ètnico-racial, situació administrativa, discapacitat, gènere, cultura o creença religiosa.
- Impulsar el marc legal que garanteixi inequívocament l'accés al padró de totes les veïnes residents a qualsevol municipi dels PPCC.
- Implementar mesures de discriminació positiva a l'àmbit laboral per promoure i garantir l'accés de les comunitats racialitzades a tots els sectors d'activitat econòmica.
- Implementar mesures de discriminació positiva a l'àmbit educatiu per promoure i garantir l'accés de les comunitats racialitzades a totes les disciplines i nivells acadèmics.

Mesures a l'àmbit educatiu i contra la segregació escolar

- Impulsar la diversitat a l'aula ordinària amb mesures que evitin una alta concentració d'alumnat amb NEE – Necessitat Educatives Especials– (famílies vulnerables, en risc d'exclusió social, nouvingudes, etc.) en un mateix centre, establint un sistema de quotes que garanteixi un repartiment equitatiu, just i igualitari de la l'alumnat amb NEE en els diferents centres.
- Establir protocols específics que garanteixin l'accés en igualtat de condicions a l'escola pública de tot l'alumnat amb NEE, a les diverses activitats educatives (material educatiu –llibres, chromebooks–, sortides i transport escolar) sobretot en aquelles escoles fora dels nuclis urbans on els serveis accessoris (transport, acollida i menjador) esdevenen un requisit imprescindible.
- Garantir l'accés universal i gratuït a l'educació a tot l'alumnat del territori legislant per trencar lligams i contractes públics amb entitats educatives privades. L'existència d'escoles privades-concertades afavoreix la segregació escolar oferint a les famílies l'oportunitat de la lliure elecció de centre per motius discriminatoris.
- Reconeixement i prevenció del bullying per racisme. Protocol específic de prevenció i actuació davant d'aquestes situacions d'assetjament i discriminació.

Mesures contra la discriminació, abandó i criminalització de la infància migrant.

La realitat de la infància i joventut que migra a Catalunya

es cada vegada més crítica. El discurs d'odi, xenofòbia i racisme, conjuntament amb la situació de crisi econòmica i sanitària, estan deixant aflorar el dany estructural d'una societat que no ha treballat en la reparació profunda de les seves relacions socials, ni a nivell educatiu, cultural ni institucional i que ara recull els fruits de la poca contundència condemnant el colonialisme, el franquisme i els totalitarismes feixistes de tota mena.

Aquest escenari es el que fa possible que desde les institucions no tan sols es permeti sinó que es criminalitzi i es concebi a la infància que migra sola com una amenaça i un perill per a les veïnes dels municipis on resideixen.

És aquest escenari el que fa possible que organitzacions veïnals espontànies com les "patrulles de barri", puguin exercir violència contra menors amb impunitat.

Es fan veritables esforços per deshumanitzar aquests infants i joves abandonant-los físicament, mentalment i emocionalment dels espais que habiten. Aquesta negligència es especialment greu i inadmissible quan es produeix per part de les institucions que son responsables de vetllar per la integritat dels seus drets com a infants i joves en tant que tenen la seva tutela, guarda i custòdia.

La situació que viuen és molt greu i desde la nostra organització no podem guardar silenci.

Per això cal:

- Impulsar una investigació exhaustiva de la institució DGAIA (Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència), que inclogui revisar els protocols d'actuació i fiscalitzar els convenis i acords amb les organitzacions i empreses que tenen relació amb els infants i adolescents que estan atesos per aquesta institució.
- Impulsar una investigació exhaustiva de tots els centres dels PPCC a on estan els joves migrants tutelats que inclou revisió de protocols interns del centre i entrevistes amb el personal i els joves.
- Impulsar una reforma urgent de la llei d'estrangeria en els articles referents a la gestió administrativa de joves i adolescents que viatgen sols i/o indocumentats per eliminar immediatament els mecanismes vexatoris de comprovació de la majoria d'edat.

Per una administració antirracista

- Per tal d'avançar cap a aquesta fita es proposa desplegar un pla en diferents fases: 1 - Revisió del sistema d'homologacions i requisits per accedir a treballar a l'administració pública amb l'objectiu de facilitar l'entrada de persones racialitzades, que actualment son majoritàriament persones migrants.

- Analitzar, implementar i desplegar un programa de formació antirracista que compregui tots els àmbits de l'administració i els seus diferents actors. Posant es-

pecial èmfasi en la part del funcionariat o treballadors públics que tenen contacte amb el públic: els representants polítics, treballadors públics de mitjans de comunicació, i els cossos de seguretat.

- Creació d'un organisme intern en clau antirracista, amb capacitat de fiscalització, sanció i correcció, amb competències en tots els àmbits de l'administració pública.

3.2. PER L'AUTODETERMINACIÓ DE GÈNERE

Actualment una legislació desigual a l'estat francès i a les diverses comunitats autònomes espanyoles comporta drets desiguals per a les persones trans. En general, impera un model patologitzador que no reconeix l'autodeterminació i imposa diagnòstics mèdics de trastorn mental. Cal capgirar aquesta realitat i garantir a tot el territori el canvi de nom i sexe sense requisits mèdics i l'acompanyament adequat en els processos de transició.

Les persones LGBTI constitueixen un dels sectors més vulnerables de la classe treballadora. Pateixen més atur (ascendeix fins al 85% en el cas de les persones trans), salaris més baixos o més dificultats per accedir a l'habitatge. Per això, propostes com la Renda Bàsica Universal, garantir l'habitatge digne per a tothom o de drets laborals són propostes nítidament LGBTI, tal com reivindicava el moviment enguany.

Però més enllà de les propostes per a la majoria treballadora, cal també incidir en la discriminació estructural LGBTI-fòbica:

- Impulsar** la inserció laboral amb mesures específiques com la "quota trans", protocols específics que acompanyin el reforçament del sector públic i l'economia social i solidària o l'exigència de plans d'igualtat.
- Mesures contra l'escletxa salarial.** Reforçament de la legislació antidiscriminària, inspeccions de treball i sancions efectives. Un 47% de persones LGBTI pateixen discriminació i un 24% assetjament laboral.

c. En l'àmbit de l'habitatge, combatre l'assetjament immobiliari LGBTI-fòbic i garantir una solució per a menors i joves que pateixen violència a la llar. Garantir, amb l'acompanyament a les especificitats LGBTI, l'emancipació juvenil i l'envelliment digne i autònom.

d. Aturem el sexili: gèneres, afectes i sexualitats lliures arreu. El sexili és el fenomen pel qual les persones LGBTI es veuen obligades a abandonar el seu lloc d'origen. Pot ser interior (de l'àmbit rural a la gran ciutat) o exterior.

En aquest sentit, plantegem:

- Un model territorial i una política contra el despoblament rural que contempli el sexili i garanteixi una vida

digna per al col·lectiu LGBTI arreu del país. Entre d'altres, plans d'ocupació i d'habitatge per a la població rural LGBTI i garantir espais de socialització, lleure i cultura en clau LGBTI.

- Garantir el dret d'asil per a les persones que pateixen LGBTI-fòbia als seus països d'origen i estrènyer llaços de solidaritat internacionalista amb els moviments LGBTI d'arreu, des del rebuig a l'homonacionalisme.

3.3. PER UNA ORGANITZACIÓ SOCIAL DEMOCRÀTICA

La imposició de la família nuclear, basada en el matrimoni monògam heterosexual, és un dels principals mecanismes de perpetuació del capitalisme patriarcal i la principal eina d'exclusió de les LGBTI. Si bé en el nostre context de crisi la família ha estat el principal coixí per a moltes treballadores, bona part del col·lectiu LGBTI queda desproveït d'aquesta institució o de xarxes de suport alternatives. Alhora, la principal reivindicació històrica del moviment ha estat la superació d'aquest model i no pas l'assimilació que planteja el capitalisme neoliberal.

En aquest sentit, cal:

- Reconèixer la diversitat de models familiars** i de formes de convivència i d'organització social. Totes les persones tenen dret a escollir si formar o planificar una família o un model alternatiu de convivència, sempre des del mutu acord, l'horitzontalitat i la coresponsabilitat.
- Revisió de tots els mecanismes** que afavoreixen o legitimen la família nuclear com l'única forma de convivència possible: matrimoni, fiscalitat, sistema de pensions, herència, permisos de paternitat, etc.
- La dignitat de la vida no pot recaure en la dependència del nucli familiar. Un sistema basat en la justícia social ha de **garantir l'autonomia i independència** de totes les persones.

3.4. FEIXISME MAI MÉS, ENLLOC, CONTRA NINGÚ.

Som en un context de crisi pandèmica i sistèmica on l'autoritarisme de mercat, o la doctrina del shock com a mecanisme de canvi, són una de les dinàmiques en contra de les esperances i anhels de llibertat de les classes populars.

La violència que precisa l'autoritarisme de mercat es cristal·litza institucionalment en lleis d'estrangeria, en polítiques de control de la dissidència i en models de seguretat basats en el marc de la "tolerància 0", i suposa una amenaça material a les més vulnerables. L'autoritarisme de mercat i les polítiques orientades a empobrir els pobles pels bene-

fics dels mercats, generen violència, trenquen comunitats i alimenten les organitzacions d'extrema dreta amb plantejaments en contra de l'esquerra dissident, del moviment LGBTI i de gènere, de les persones migrades i racialitzades, les persones que no tenen llar i totes aquelles minories que representin, des de la seva perspectiva, un objectiu a abatir.

En aquest sentit, la punta de llança del combat al feixisme és, sense cap mena de dubte, els projectes polítics transformadors, i els eixos d'organització que precisament el feixisme assenyala com a minories a combatre. Dones, persones migrades i racialitzades, persones LGBTIQ i, en definitiva, tots aquells col·lectius que se surten del marc normatiu i autoritari. És per això que les organitzacions feministes, LGTBIQ, antiracistes, que lluiten contra la islamofòbia i en definitiva totes aquelles que treballen per construir un país divers i lliure, són la punta de llança de la lluita contra el feixisme.

3.5. ATUREM L'OFENSIVA PATRIARCAL, ENS HI VA LA VIDA

La violència masclista és una violència que exerceixen els homes contra les dones, i que constitueix una manifestació de les relacions de poder històricament desiguals entre homes i dones, que ha conduït a la dominació de les dones, impedit-ne el ple desenvolupament.

Alhora, la violència masclista és un dels mecanismes socials fonamentals pels quals es força les dones a una situació de subordinació respecte als homes. L'objectiu de la violència és sotmetre les dones i mantenir les relacions jeràrquiques i desiguals de gènere, les quals són indispensables pel funcionament del capitalisme patriarcal. És per això que es pot afirmar que la violència masclista és inherent al sistema.

Per això és imprescindible acabar amb tots els tipus de violència masclista presents a la nostra societat: psicològica, econòmica, física, sexual i ambiental. I també cal abordar la violència masclista des de tots els àmbits en els quals es manifesta: parella o ex-parella, familiar, social, comunitària o ciutadana.

És important parar atenció a la violència social i comunitària, que pot prendre moltes fórmules, totes les quals atempten directament contra els drets i els cossos de les dones, i sovint es fonamenten en el mite (molt neoliberal) de la lliure elecció: violència a l'espai públic, ventres de lloguer, mutilació genital femenina, matrimonis forçats, tràfic de dones i nenes amb finalitats d'explotació sexual... També cal combatre tota la violència LGTBI-fòbica, en auge en els darrers temps, derivada del patriarcat en totes les seves expressions.

Per últim, és important destacar que la violència econòmica aboca a la pobresa a moltes dones, i per tant és urgent abordar-la. Part de la violència econòmica es podria acabar si s'implementen les mesures proposades als apartats anteriors.

Mesures indispensables:

i. Dotar de pressupost, i de recursos, tant materials com humans, els serveis d'atenció a violència masclista.

ii. Internalitzar tots els serveis d'atenció, prevenció i abordatge de la violència masclista.

iii. Ampliar horaris, garantint que tots els municipis tenen l'atenció coberta 2h al dia, 7 dies a la setmana.

iv. Garantir que es disposa de suficients espais d'acollida (amb prou places) de dones en situació de violència, tant per elles com per a les seves famílies.

v. Repensar el funcionament de les cases d'acollida perquè no sigui la dona que ha patit violència la que hagi de deixar el seu domicili i aïllar-se de la seva xarxa.

vi. Que els serveis disposin, a més a més de psicòlogues, d'insertores/s ocupacionals i educadores/s socials.

vii. Garantir atencions psicològiques setmanals per a totes les dones que estan patint violència masclista.

viii. Atorgar recursos a les dones en situació de violència per tal de trencar la dependència econòmica d'aquestes vers els seus agressors.

ix. Implementar mesures específiques per facilitar l'accés a aquests serveis a dones migrades, que es troben amb moltes barreres idiomàtiques i culturals.

x. Realització de campanyes generalistes de prevenció i sensibilització de la violència masclista.

xi. Ampliar l'atenció a la infància que és víctima de violència masclista, de manera directa o indirecta.

xii. Millorar les portes d'accés als serveis de violències, tant per a dones com per a la infància, per evitar que es donin revictimitzacions pel fet d'haver d'explicar a molts serveis diferents les seves situacions de violència.

xiii. Realitzar programes estructurals en l'àmbit educatiu de sensibilització i prevenció de la violència i de deconstrucció de la normativitat de gènere.

xiv. Promoure xarxes de solidaritat i sororitat per fer front a la violència masclista.

xv. Dur a terme programes de treball amb homes que han exercit violència masclista, per garantir que deixin d'exercir-ne.

xv. Elaborar campanyes i programes de treball de noves masculinitats.

xvi. Per tal d'acabar amb la violència masclista a l'espai públic fer valoracions i diagnòstics de l'espai públic amb perspectiva de gènere.

xvii. L'espai públic i el transport públic són els espais on les persones LGBTI pateixen més violències. La millor prevenció és la **transformació del model urbanístic i de mobilitat** en clau feminista i LGBTI.

xviii. El sistema judicial i els cossos de seguretat són inherentment patriarcal i LGBTI-fòbics. Una nova institucionalitat basada en els principis de la justícia social i el feminisme ha de treballar per la prevenció, l'abordatge i l'eradicació de la violència LGBTI-fòbica.

xix. Incorporar les especificitats de la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia a l'abordatge de la violència masclista.

xx. Totes les persones, amb independència d'edat i origen, han de poder accedir als serveis d'assessorament i acompanyament a tot el territori de manera autònoma, anònima i segura.

3.6. LLENGUA I CULTURA

3.6.1. Pel Català llengua comuna i preferent dels Països Catalans

El català i l'occità, llengües oficials i de cohesió social, en una societat multilingüe que fomenta el plurilingüisme dels ciutadans.

Les llengües pròpies, el català al Principat i l'occità a l'Aran, són també les principals eines de cohesió social i un eix comú entorn del qual s'ha de gestionar la gran diversitat lingüística que presenta ara mateix la societat catalana. Cal tenir present que la minorització i reculada del català no s'ha aturat i que els atacs contra la llengua arreu dels Països Catalans són creixents i se centren sobretot en el sistema educatiu – especialment a les universitats –, el sistema judicial i de la funció pública, i en sistema d'intercomunicació cultural i en tots els mitjans de comunicació en català (l'espai de comunicació en català).

Cal afrontar aquesta situació amb un pla d'intervenció a favor dels drets lingüístics que abasti aquests camps i que tingui com a eix fonamental la cohesió social i la gestió de la diversitat lingüística. Plantegem també els drets dels ciutadans i ciutadanes pel que fa al coneixement i ús de la llengua catalana dels catalans. Cal garantir la seva funció social com a llengua general vehicular de relació social, assegurar-ne la transmissió intergeneracional i promoure internacionalment la seva presència, divulgació i el prestigi.

Tota la política lingüística haurà de fer-se sempre des del màxim respecte pels centenars de llengües parlades avui a Catalunya, que també són patrimoni de país i que suposen una riquesa cultural que cal preservar i tutelar.

El model lingüístic dels Països Catalans que des de la CUP – (nom escollit) propugnem s'ha de bastir en un nou context sociolingüístic i sociocultural, en el qual, a més del català, l'occità, el castellà i el francès, hi convisin moltes

altres llengües. És una de les aportacions que les i els catalans podem fer a un món que massa vegades tendeix a la grisor de la uniformització. Així mateix també cal estudiar i ensenyar totes les varietats dialectals de la nostra llengua, fugint de l'homogeneïtzació de l'estàndard oriental que impera sobretot al Principat.

3.6.2. Cultura

El context de pandèmia i les conseqüents mesures de restricció de la interacció social han impactat també en la cultura en totes les seves dimensions. Han estat especialment greus les conseqüències sobre les treballadores de la cultura que ja es trobaven en una situació de precarietat i intermitència. Cal eradicar les males pràctiques en relació a la contractació d'artistes, tant des de les administracions públiques com privades. La relació entre contractant i artista ha de ser laboral, és a dir mitjançant un contracte laboral al règim d'artistes, en cap cas al règim general; per així garantir drets laborals dels artistes i treballadors que fan possible la cultura, com tècnics i muntadors, en totes les circumstàncies, també en situacions excepcionals com la crisi sanitària provocada per la COVID.

La cultura ha de ser compresa com una definició global de la complexa realitat social en el seu conjunt. L'esforç d'aquest enfocament global és obligat per superar els plantejaments aïllants i excepcionals que acaben fent de la cultura un assumpte lligat a les elits o a les minories i que no comprenen la interrelació bàsica entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars (i de la classe treballadora en particular) i els models culturals resultants.

II. UN PROGRAMA DE SOBIRANIA POPULAR I ECOLOGISTA PEL DEMÀ

1. RECERCA I CONEIXEMENT

La crisi derivada de la Covid-19 ha fet encara més òbvia la importància de la recerca i la ciència. Ara és el moment que, com a organització, abordem clarament quin tipus de recerca i universitats volem, aportant-hi la nostra perspectiva feminista, ecologista i transformadora. Parlar de ciència, significa escodrinyar el passat, avaluar el present i plantejar el futur en tots els aspectes de la nostra vida. Ja és hora que hi escrivim el nostre relat radical.

Més enllà de l'evident tasca formativa i científica que fa la recerca, és també un important sector laboral i socioeconòmic, massa cops precaritzat. La recerca ocupa a milers de persones en el nostre país i rep finançament de l'erari públic, sent també font de riquesa, coneixement, de millora de la nostra salut, qualitat de vida i sostenibilitat del planeta. Per tant, incidir-hi implica treballar per

les condicions laborals de milers de persones massa cops precaritzades.

Quan parlem de recerca, ens hem d'allunyar de la imatge de l'investigador elitista i alienat socialment que desenvolupa la seva recerca d'esquena a la ciutadania al·legant una suposada distància conceptual i de forma. La recerca ha de formar part de tots els eixos de la nostra vida i la societat no només se l'ha de sentir seva, sinó fer-se-la seva i participar-hi. La historiadora que recull la tradició oral local o les ornitòlogues aficionades que participen en l'elaboració de cens, com a exemples, també fan una gran contribució a la ciència del nostre país. Per tant, hem de crear un model de recerca que socialitzi la recerca professionalitzada i que estimuli i posi en valor la recerca popular.

A Catalunya les Universitats concentren gran part de la

recerca que es fa al país. No obstant, un entramat complex d'altres institucions i ens públics, privats i públics-privats (centres tecnològics, centres de recerca, instituts, fundacions, hospitals i empreses) van agafant cada vegada més pes en la nostra recerca. És un sector on la dinàmica agressiva del mercat ha entrat amb força, posant molt en valor el rèdit econòmic del que es descobreix i mercantilitzant-lo, deixant cada cop més de banda la investigació bàsica i el coneixement per se, i per tant, fent perillar un dels pilars de les societats modernes, el lliure pensament i la crítica al sistema.

El sistema de recerca ha de ser cabdal en l'impuls i transformació de la indústria catalana cap a un model més sostenible. La transferència de coneixement cap al sector industrial ha de tenir la consideració d'aportació del sistema públic (en forma d'ajut o d'aportació com a forma de participació), posant-lo en valor i vetllant per un retorn que ajudi a la sostenibilitat del sistema de recerca.

És per tot això que les polítiques en Recerca i Universitats haurien de ser prioritàries per a la transformació cap a un país més avançat, entenen per avançat aquell que aposta pel coneixement, la sostenibilitat i per la millor qualitat de vida de la seva gent. Sense oblidar a aquells i aquelles que fan possible aquests avenços. Per tot plegat és urgent i necessari:

1. Reconèixer la funció formadora i de recerca i coneixement de la Universitat.

2. Lluitar contra la privatització de la recerca i per a un augment del finançament en recerca amb la creació de més programes propis independents dels de l'Estat Espanyol.

3. Treballar conjuntament amb l'estudiantat universitari per transformar les universitats en un servei públic gratuït, universal, democràtic i no mercantilitzat amb visió cooperativa i no competitiva i des de la inclusió i l'equitat.

4. Promoure polítiques en recerca dirigides a crear coneixement, visibilitzar la nostra cultura i el nostre patrimoni, conservar el medi que ens envolta, viure de forma més sostenible i millorar la salut i qualitat de vida de totes les persones.

5. Lluitar per unes condicions laborals dignes i justes de les treballadores de les institucions de recerca i universitats. Reivindicar el fet que qualsevol estudiant universitària o treballadora d'aquest àmbit que se senti discriminada per a qualsevol condició tingui el suport de l'administració.

6. Eliminar la injerència de les empreses privades en el sistema universitari i de recerca, i desenvolupar un sistema de finançament completament públic, gestionat directament des de la base pel personal investigador, docents, personal tècnic, d'administració i serveis (PAS) i estudiantat.

7. Repensar la carrera acadèmica i l'accés a aquesta. De-

mocratitzar els processos de selecció. Dignificar la figura de les estudiant de doctorat i el professorat universitari associat i precari. Acabar amb la contractació fraudulenta, establint límits raonables a l'encadenament de contractes temporals i implantant-hi un pla d'estabilitat laboral real.

8. Treballar per uns centres de recerca i una universitat més feminista: conciliació familiar, perspectiva de gènere en la docència i en la recerca, trencar el sostre de vidre, tot reivindicant el paper de les dones en la ciència i en la universitat, així com la recerca en temes d'interès per a les dones.

9. Defensar l'ús del català com a llengua vehicular en centres de recerca i universitats.

10. Fomentar la transferència recerca-societat, qüestionant el model actual únic de transferència recerca-empresa.

11. Dirigir la recerca i desenvolupament català cap a un horitzó de sobirania tecnològica, que ens faci menys dependents de grans corporacions que ens puguin sotmetre als seus interessos.

12. Eliminar les subcontractacions dels serveis bàsics en universitats i centres de recerca, i aplicar-hi la contractació directa.

13. Fomentar la participació ciutadana en la recerca que es fa als PPCC i la investigació més enllà de la generada en àmbits professionalitzats.

2. SOBIRANIA ALIMENTÀRIA

La crisi associada a la Covid-19 ens ha ensenyat, dolorosament, el col·lapse de l'agricultura d'exportació: el lliure mercat no ens assegura els béns més bàsics, com l'alimentació, com més falta ens fa sinó que ha estat l'agricultura de proximitat la que ens ha proveït. La producció d'aliments és clau per a la reproducció de la vida i la pagesia realitza una tasca central en la nostra societat. Cal avançar cap a un model social que permeti la construcció d'un sistema alimentari just, sostenible, territorialitzat i adequat a les nostres necessitats. Per això caldrà que la CUP compti amb la veu de la pagesia i la posi al centre de les seves propostes en les polítiques públiques que es desenvolupen en totes les baules de la cadena alimentària.

a. Assegurar la viabilitat econòmica, ecològica i social de les finques agroramaderes. Garantir un preu just del producte, reduir els costos de producció i les quotes d'autònoms agraris, així com simplificar el sistema normatiu, posar fi a la precarietat laboral al camp i reconèixer la feina de les dones pageses.

b. Desenvolupar una estratègia territorial de l'activitat agrària donant suport a totes les formes d'agricultura que millorin la sostenibilitat ecològica i contribueixin a la conservació de la biodiversitat.

c. Fomentar el decreixement energètic al camp i afavorir l'auto-producció d'energies renovables.

d. Fiscalitzar les empreses de productes fitosanitaris nocius per tal que no s'hagi de destinar diners públics a sufragar les externalitats que generen (contaminació, recollida de residus, etc.)

e. Biodiversitat i fertilitat del sòl. Crear bancs de llavors públics repartits pel territori i destinar ajudes públiques per a fomentar les varietats autòctones. Fomentar mesures per garantir la biodiversitat en els espais agraris. Incrementar la fertilitat del sòl i fomentar la instal·lació de compostadores.

f. Fomentar la incorporació de persones al sector agro-ramader. Facilitar l'accés a la terra amb garanties per a la petita pagesia.

g. Creació de bancs de terres públiques gestionats per entitats locals i fomentar l'articulació d'associacions i del format cooperatiu, per ser estructures autònomes i de gestió democràtica.

h. Regulació del preu del sòl agrícola i evitar la concentració de terres en mans de grans propietaris així com impulsar una política fiscal que afavoreixi la recuperació de terres en desús.

i. Fomentar la ramaderia extensiva. Moratòria en la construcció de noves granges de ramaderia intensiva i suport públic a la reconversió de finques cap a la ramaderia extensiva. Reobertura d'escorxadors públics, els quals es regeixin únicament per la llei catalana i impulsar models territorialitzats per garantir la venda de proximitat i el benestar animal. Deixar de subvencionar les grans indústries agroramaderes.

j. Impulsar la pesca d'escala moderada i millorar els canals de distribució a través de la col·laboració pública amb les confraries.

k. Promoure la gestió públic o col·lectiva d'obraders així com la gestió comunitària de la maquinària.

A banda d'aquestes mesures, és una prioritat per tal de garantir la sobirania alimentària dur a terme accions públiques i col·lectives per acabar amb l'especulació en la distribució dels productes agraris. Per això, cal posar al servei de les productores centres logístics públics distribuïts a nivell comarcal, crear una cadena de distribució pública (supermercats) i/o cooperativa i promoure circuits curts de distribució.

3. TRANSICIÓ ENERGÈTICA

Durant els darrers decennis el model energètic català s'ha caracteritzat per l'ús de les energies fòssils, especialment el petroli, el gas natural i la nuclear, i en menor mesura el carbó; elèctricament amb poques unitats de generació i, en canvi, un elevat nombre de punts de consum; el fort pes de l'energia nuclear en la producció elèctrica i el gran potencial eòlic i solar infrautilitzat. Un dels punts claus pel que fa a l'energia és la subordinació a organismes i regulacions estatals. L'energia és una de les poques competències que no estan descentralitzades, ja que s'entén com una de les bases de les sobiranes estatals. El model energètic català és un model que se sustenta sobre fonts d'energia no renovables, centralitzat, en mans de poques empreses de matriu espanyola o multinacional, i d'una eficiència molt baixa.

Una societat basada en l'energia fòssil i la nuclear s'ha demostrat que és incapaç de garantir per a tothom el dret humà a l'energia. Les energies renovables són les úniques que poden garantir aquest dret. Cal avançar en un model d'energia que permeti disposar dels serveis que, aleshores, permeten a les persones viure dignament. Després de dècades sense una política energètica pròpia i de presentar dades de generació de CO2 que sobrepassen els límits establerts pels acords internacionals, és hora que Catalunya sigui capaç de basar el seu model energètic en les fonts d'energia renovables i els sistemes distribuïts, aconseguir una economia lliure d'emissions fòssils i de contaminació nuclear als sistemes naturals.

Tanmateix, el decreixement energètic ha de ser l'horitzó al que hem de tendir, ja que és materialment impossible substituir el consum energètic actual que es satisfà a partir de combustibles fòssils per un consum energètic cobert exclusivament a partir de fonts renovables. La descarbonització de l'activitat humana tindrà èxit en la mesura que visquem, produïm i ens desplaçem necessitant menys energia i, secundàriament, obtenint l'energia a partir de fonts renovables.

Proposem la planificació i desenvolupament d'un model energètic diversificat, basat amb fonts renovables, distribuït i públic. Això és, un model on des les cases fins les comarques i àmbits territorials puguin autoabastir-se a partir de recursos renovables propis, i on una xarxa elèctrica pública faciliti l'intercanvi entre excedents i dèficits. La gestió dels recursos energètics renovables ha de basar-se en un aprofitament, tant energètic com econòmic, sostenible i comunitari allunyat de la lògica capitalista extractivista que només recerca maximitzar els beneficis econòmics. Cal establir mesures fiscals per estimular aquesta descentralització, i derivar a aquests projectes comunitaris les ajudes públiques (econòmiques, administratives i legals) que actualment rep l'oligopoli.

4. SOBIRANIA DIGITAL

La sobirania digital s'ha convertit en una necessitat social per a la concreció dels drets i llibertats fonamentals, i com un pilar fonamental de mobilització i organització ciutadana, llibertat d'expressió, privacitat, així com la seva importància com a eina antirepressiva. L'1 d'Octubre i les mobilitzacions socials i nacionals, amb les intervencions de l'estat i la justícia, han demostrat com d'important és la xarxa i la seva neutralitat.

És necessari que les administracions públiques del país marquin unes actuacions en la línia de les establides a les Estratègies per a l'Apoderament Digital, impulsat per entitats ciutadanes que treballin per la neutralitat de la xarxa, el software lliure i l'economia social i cooperativa, amb objectius com la consolidació d'un ecosistema d'infraestructura col·laborativa i oberta de tecnologies lliures, la reducció de l'impacte ambiental o la protecció de dades.

Important tant com a impuls industrial com a nivell de drets, les administracions del país han de garantir la implantació del programari lliure i la migració ofimàtica interna. Les inversions públiques només han de poder anar al desenvolupament del codi públic.

Per últim, la democratització de la tecnologia ha de permetre posar en marxa programes de formació i capacitat digital per a la ciutadania fomentant l'esperit crític respecte a la dependència tecnològica, així com promoure espais i mecanismes de connexió i ús digital que ofereixin eines i recursos de manera gratuïta, així com dotar de recursos als existents.

5. PLANIFICACIÓ TERRITORIAL, SOSTENIBILITAT I NOU MODEL DE MOBILITAT

En l'àmbit de la mobilitat hi conflueixen els diferents reptes globals: canvi climàtic, imminència dels límits energètics i materials finits, empremta ecològica, increment de desigualtats d'accés a la mobilitat i l'ús del transport "públic" col·lectiu. Als territoris dels Països Catalans s'ha consolidat un model de comunicacions radial, lligat a les expansions metropolitanes i al creixement il·limitat, fonamentats en l'ús del vehicle privat consolidant una xarxa d'infraestructures de transport d'alta capacitat, la triple A (Autopistes, Aeroports i Alta Velocitat) on el transport per carretera mitjançant autopistes privatitzades i autovies públiques ha segmentat triplement el territori i ha hipotecat una possible reconversió adreçada a l'equilibri territorial i al foment del transport públic d'ús quotidià. La planificació viària ha generat expansions urbanístiques més enllà de la pròpia planificació territorial i ha servit els interessos de constructores i immobiliàries dins la fase de bombolla financera.

A l'àmbit urbà, a més, la qualitat de l'aire ha continuat deteriorant-se. Un deteriorament lligat a les emissions de transport rodat, l'activitat industrial i el transport marítim, que exemplifiquen la ineficàcia de les mesures proposades pels municipis i la Generalitat en convivència amb el sector automobilístic, industrial i turístic.

El transport públic té un pes important en la mobilitat, però amb una major concentració a les àrees metropolitanes, tot i que sense oferir-se un servei adequat i amb una accessibilitat molt desigual i discriminatòria entre municipis (com en el cas de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, l'AMB), o per a un transport interurbà per unir capitals. Més enllà, en territoris de menor densitat poblacional la oferta és residual i utilitzada per usuaris captius per manca de recursos o limitacions físiques. Aquesta oferta està motivada sovint per un regulador que exigeix un oferta mínima, i per uns interessos empresarials derivat del model de concessions opaques més preocupades per moure ferralla que per oferir un bon servei als usuaris, que les fa poc competitiva i mal connectada.

Tot i ser el model de transport considerat més sostenible i democràtic hi té associat un component de classe i gènere. Les dades demostren que és molt més usat per les classes populars, per les dones i per les persones més vulnerables (usuaris captius). També, tot i els esforços, el seu sovint inferior nivell de servei respecte el vehicle privat el porta a ser utilitzat per usuaris captius.

Alhora, les darreres dècades s'ha focalitzat l'esforç inversor en transport en infraestructures d'alta capacitat (AVEs i aeroports) dirigides a una minoria elitista i amb més motius capitalistes, en detriment de les que serien necessàries per donar servei a una major part la ciutadania i que tenen la funció de teixir el territori, com són les rodalies o el transport de proximitat fora de les grans àrees metropolitanes.

En quant a l'autobús, l'aposta (generalment en forma de concessió a privats) en serveis no s'ha vist acompanyada d'una infraestructura pròpia, i pateix també les conseqüències del col·lapse viari. Finalment, s'ha vist una supeditació també del disseny de noves línies a operacions especulatives passades (eliminació del servei al camp de Tarragona a favor d'AVE o serveis a Port Aventura) o futura (supeditació de línies al Pirineus al projecte JJOO d'hivern).

No podem oblidar un altre vector important quan parlem de mobilitat, i és el transport de mercaderies. Els PPCC, especialment el Principat i el País Valencià tenen una posició geogràfica que ha motivat estimular un sector econòmic com és la logística i el transport. En aquest àmbit és encara més acusat la dependència dels vehicles de combustió, en detriment d'altres opcions com el transport ferroviari o la distribució urbana de mercaderies de forma sostenible. A nivell nacional tenim un dels grans corredors europeus per on circulen cada dia milers de camions (15.000 pesats/dia), amb les externalitats ambientals i de seguretat, que ha generat tensions territorials i la prohibició de circulació per les paral·leles N-340 i N-II.

Per a un canvi de model de mobilitat és imprescindible:

a. Cal aturar la continuïtat del model de creixement il·limitat i insostenible -urbanístic, d'infraestructures i turístic- ja caduc. És imprescindible aturar el cercle viciós de fer nova infraestructura de mobilitat, que genera més oportunitat d'especulació territorial, i que torna a incrementar la demanda de mobilitat. Els models de transport sostenible no poden donar resposta a aquest model, i per tant es perpetua la mobilitat en vehicle privat.

b. Suspènre els processos de privatització d'infraestructures en marxa i recuperar aquelles altres de privatitzades. Cal retornar el conjunt de les infraestructures i la xarxa de mobilitat als seus legítims posseïdors: el conjunt de la població.

c. Cal impulsar un canvi radical en la política d'infraestructures, acabant amb les obres faraòniques de destrucció massiva i totes aquelles socialment i econòmicament deficitàries (com els aeroports comarcals i/o trens

d'alta velocitat), apostant decididament per la promoció del transport públic i els models de transport sostenibles, i desincentivant l'abús del vehicle privat.

d. S'advoca per la nacionalització dels peatges que hi ha en totes les vies de comunicació, i que els imports d'aquests s'adeqüin a les necessitats socials, de manera que els guanys que en derivin s'esmercin a mantenir les vies de comunicació en òptimes condicions i a desenvolupar programes per reduir el seu impacte en el medi. Alhora cal un reequilibri territorial, social i d'oportunitats en la implantació del pagament de les vies d'alta capacitat sigui coherent i equitatiu, i que gravi especialment l'activitat econòmica o els vehicles de major impacte ambiental.

e. Cal treballar per al **desenvolupament d'una xarxa de transport públic** al servei dels ciutadans i apostarem per un transport de mercaderies amb menys externalitats recuperant les concessions privades o estatals. Imprescindible una xarxa ferroviària que relligui el territori dels Països Catalans, tant a nivell de passatgers com de mercaderies, i unes xarxes telemàtiques, de transports i comunicacions que garanteixin la igualtat i l'equilibri territorial, respectant els corredors naturals, tan importants per la supervivència i equilibri dels nostres ecosistemes.

Tot ciutadà ha de tenir accés a un bon transport públic en unes condicions que la seva realitat socioeconòmica li permet accedir a qualsevol lloc de treball, estudi o gaudi. Per tant, s'ha d'apostar per un major finançament del transport públic via impostos directes i una reducció, o desaparició, del pagament directe per titulació. A més a més es promourà, en coordinació entre institucions municipal i institucions supramunicipals, una millor mobilitat tova interurbana i segura per facilitar l'accés a les principals línies de transport públic que connecten el territori, amb accions com construccions d'aparcament de bicicletes a les estacions de trens i busos o la connexió amb vies ciclades entre els municipis.

f. Cal **apostar per unes centres urbans més amables i higiènics** pels ciutadans, per una **pacificació en aquells nuclis poblats**, facilitant la mobilitat a peu, en bicicleta, per una distribució urbana ordenada i de baix impacte en la qualitat de l'aire. Cal assegurar la connectivitat amb el seu entorn, a través d'una vàlida connexió de transport públic o implementant aparcaments als límits perimetrals.

5. REORDENAMENT DEMOGRÀFIC

Als Països Catalans la implantació en el territori dels assentaments humans, les infraestructures i les activitats econòmiques es caracteritza per la seva distribució desigual i desequilibrada, així com pel seu impacte negatiu sobre el medi ambient, la biodiversitat, el patrimoni natural i els béns naturals, un reflex del qual és la forta petjada ecològica que, en el cas de Catalunya, multiplica per 8 la superfície del país. Existeixen a tot el país 147 ciutats amb més de 20.000 habitants on es localitza prop del 72% del total de la població. Evidentment, aquest percentatge creix sensiblement si es consideren també els nuclis urbans menors. La població, les activitats econòmiques i els serveis s'han concentrat majoritàriament en les àrees urbanes, sovint conurbacions, les quals ocupen en conjunt una part molt reduïda del territori on també s'hi troben importants bosses de pobresa i de marginalitat, els consums energètics més elevats i els índexs més alts de contaminació de l'aire, de l'aigua i dels sòls. Aquests sistemes urbans no poden mantenir-se sense importar immenses quantitats de materials, béns i energia de l'exterior (amb l'impacte consegüent sobre els sistemes naturals, el medi rural i el paisatge), ni sense expulsar-hi els residus i la contaminació generats pel seu funcionament, també amb importants repercussions negatives a nivell social, ambiental i econòmic en el món rural on, a més, la manca de condicions de vida dignes, de serveis i d'oportunitats n'ha propiciat l'abandó amb l'envelliment de les poblacions, un fort descens demogràfic i unes conseqüències extremadament negatives sobre els sistemes agraris i forestals i sobre el conjunt del país.

Als Països Catalans l'expansió urbana ha estat (i és encara) el principal motor i objectiu de les polítiques territorials i urbanístiques dels poders públics. Aquestes polítiques s'han desenvolupat sotmeses al paradigma del creixement indefinit i cenyides a la lògica del capitalisme. Així, el territori, tot i ser un recurs no renovable que acull la resta de recursos i béns naturals terrestres, ha esdevingut un objecte més de consum, de mercat i d'especulació intensius i, en darrer terme, de transformacions devastadores.

La titularitat majoritàriament privada dels sòls potencialment aptes per a ser urbanitzats és un focus de tensions constants. En aquest context, la principal funció del planejament territorial i de l'urbanisme ha estat tradicionalment la generació i legalització d'expectatives immobiliàries les quals han estat sobredimensionades, sovint d'una manera desmesurada, tacades per la corrupció i, òbviament, con-

tràries a l'interès general. S'han materialitzat en innumbrables operacions d'extensió urbana indiscriminada i de creació d'àrees aïllades d'alta ocupació de sòl (nuclis de baixa densitat de caràcter turístic i de 2a residència, centres logístics, etc.), dutes a terme generalment a costa d'espais d'alt valor agrari, paisatgístic i/o d'interès natural. Cal afegir a això, la implantació de grans infraestructures (viàries, energètiques, de residus, embassaments, regadius integrals, etc.) que han degradat i fragmentat reiteradament aquests territoris.

Des de la CUP cal que comencem a posar sobre la taula la quina alternativa volem per revertir les problemàtiques plantejades en els punts anteriors. Cal treballar una proposta de nou model territorial que reculli els postulats de l'ecologisme, coherent amb els principis propugnats per la CUP a nivell social i econòmic, en la lògica del qual s'han de poder proposar alternatives territorials i urbanístiques viables i desplegar polítiques territorials concretes. Ha d'anar adreçat a permetre i preservar la vida en condicions dignes per a totes les persones de qualsevol indret, a incentivar dinàmiques que afavoreixin la redistribució de la població d'una manera equilibrada pel territori i, al mateix temps, revertir substancialment el caràcter extractiu, depredador de béns i recursos naturals i altament contaminant propi del model actual.

Les pressions al territori a través de l'aprovació de Plans Directors Urbanístics és constant i posa en perill ecosistemes i espais de gran interès paisatgístic i ambiental. Des de la CUP donarem suport a les plataformes que lluiten per assolir moratòries de noves construccions en terrenys agrícoles o naturals, alhora que defensarem processos participatius populars per definir quin model urbanístic sostenible necessitem, revertint els plans urbanístics vigents, basats en un model urbanístic que fomenta les dinàmiques d'un capitalisme depredador del territori i ecocida, amb l'objectiu d'obrir processos de participació que mostrin les contradiccions de l'actual model urbanístic i del desenvolupament del territori metropolità.

En aquest sentit el sòl és un recurs limitat que no pot ser ocupats amb models urbanístics no compactats. Les urbanitzacions són estructures urbanes insostenibles per molts motius: dificultat en la prestació de serveis, major dependència dels vehicles privats, alts consums d'aigua i energia per càpita, dificultat en la construcció de xarxes veïnals i de relacions socials en general, distorsió de les estratègies antiincendis i, sovint, causa de focs forestals, etc. L'urbanisme d'ús extensiu del sòl és un problema arreu dels PPCC i cal defensar polítiques municipals i supramunicipals de reversió del problema amb desclassificacions progressives del sòl urbà i amb l'aturada de futurs projectes urbanístics.

III. TRANSICIÓ A UNA ECONOMIA PÚBLICA, SOCIAL I PLANIFICADA

Cal un Nou Model Econòmic basat en una Economia Plural Transformadora. Dirigit a satisfer equitativament les necessitats econòmiques, socials i culturals del conjunt de la societat dels Països Catalans; a proporcionar salut, renda, cures, habitatge, proveïments energètics i protecció social de forma universal; a garantir el conjunt de béns i serveis necessaris per la reproducció social i la dignitat de la vida humana. Del Nou Model Econòmic Plural i dels seus marcs participatius de planificació, n'han d'emanar polítiques públiques transformadores basades en la recerca i la innovació en tots els àmbits, que facin bascular l'estructura econòmica catalana cap al bé comú, la dimensió col·lectiva i la solidaritat. I, en concret, cap a la propietat pública i social, la gestió democràtica, la socialització dels excedents i la transició ecosocial. Cal reorientar el sistema econòmic cap a una Economia per la vida. Per tant, cal modificar substancialment les polítiques econòmiques recents i desplaçar la tasca reguladora de l'economia vers institucions socials amb més capacitat de servir el bé comú, com són el sector públic, l'economia social i solidària, el sindicalisme, el treball reproductiu i de cures.

1. PLA PER UN MODEL INDUSTRIAL SOCIALISTA

La CUP fem una aposta per assolir un model industrial propi sota criteris de sobirania. Aquesta planificació haurà de contemplar la nacionalització o intervenció d'aquelles indústries estratègiques tot tenint en compte criteris d'equitat i sostenibilitat amb el medi ambient exigint, doncs, la necessitat d'un canvi de model productiu. Aquesta planificació i canvi

de model ha d'anar lligat a d'altres mesures que assegurin el finançament necessari per poder realitzar les inversions necessàries, com la creació de la banca pública.

No podem dibuixar la realitat industrial del nostre país dels darrers 30 anys si abans no tenim en consideració com la Unió Europea (la llavors Comunitat Econòmica Europea) ens va imposar la realització de quatre grans activitats productives: turisme, construcció, agroalimentació i automoció. Suposava que bona part de la indústria pesada i la indústria pública s'eliminés. És important tenir clar que la nostra manca de sobirania productiva no ve únicament de la mà de territoris que no tenen gairebé competències normatives en indústria, sinó que aquesta realitat ve determinada per la Unió Europea.

Al nostre país s'ha deixat d'apostar per una política industrial potent durant els darrers anys, potser un dels grans exemples per veure això ho tenim quan, a la Comunitat Autònoma de Catalunya, el Departament d'Empresa i Innovació (on també tenim Universitat, Recerca i Mines), passa de 165 milions a 49 milions de suport a la indústria del 2010 al 2020.

Amb una clara visió ecosocialista, el nou model ha d'apostar fermament per indústries que tinguin una petjada ecològica baixa. Beneficiant impositivament indústries que ofereixen béns i serveis per a les persones. Cal gravar les indústries que no s'adaptin a la política d'emissions i ambiental vigent i prohibir les que ofereixin béns que no es poden reciclar fàcilment, reutilitzar o reparar. També, s'ha d'apostar per a un sector d'R+D+I en productes que es puguin reintroduir fàcilment a la cadena productiva o de material (materials orgànics o biodegradables, productes reparables, ecodisseny, etc.). El model ha de quedar emmarcat dins una economia circular dins el sistema d'economia planificada i l'economia social i cooperativa.

També ens cal fer una aposta per la sostenibilitat dels polígons industrials existents i en funcionament, tant des del punt de vista ambiental i d'accessibilitat amb transport públic, com d'implantació d'energies renovables així com de la seva integració a àrees urbanes, rurals i naturals.

1.1. MANTENIMENT DE LES ACTIVITATS INDUSTRIALS, NACIONALITZACIONS I EINES PER LA GESTIÓ DE LES EMPRESES PER LES TREBALLADORES

La indústria és, en bona part de les seves activitats, sinònim de feina de més qualitat i estabilitat que la resta de sectors, qüestió per la qual hauríem de protegir la mateixa com un tresor.

Així s'han de desenvolupar mecanismes pels quals una vegada hi ha un situació de crisi productiva o manca de liquiditat financera l'Administració activi interlocució amb l'empresa pel seu acompanyament. Cap empresa que pugui ser viable ha de perdre un sol lloc de treball per qüestions conjunturals o manca de liquiditat provocada per altres empreses, o bé per la manca de voluntat de la banca per poder accedir al crèdit.

De la mateixa manera, davant la negativa de les empreses per continuar l'activitat i davant de realitats on s'expressi una mínima viabilitat l'Administració ha de crear línies d'assessorament pels treballadors i les treballadores per la continuïtat de l'empresa. La primera opció ha de ser l'aposta per l'empresa pública, processos de nacionalització o municipalització pels quals la Generalitat o els Ajuntaments puguin constituir empreses públiques que siguin successores, tant de l'activitat, com dels treballadors i les treballadores. Això sí, hem de construir un nou model d'empresa pública on hi hagi participació triangular de l'administració pública, representants de moviments socials i representació dels treballadors i les treballadores. Els tres interessos, que poden ser diferents, han de ser-hi representats. Poc a veure amb un model simple de participació societària o la injecció de capital públic. Hem de tenir unes empreses públiques que es gestionin sota el control dels treballadors i les treballadores.

Com coneixem la dificultat política, no tècnica, de procedir a la gestió pública d'empresa també s'ha d'apostar perquè des de l'Administració Pública s'orienti i es faciliti la continuïtat empresarial a través de cooperatives. És a dir, que els treballadors i les treballadores que estan patint l'anunci d'un tancament empresarial rebin assessorament, facilitats tècniques i econòmiques per continuar amb l'activitat a través de la constitució d'una cooperativa de treball associat.

Pel que fa a la continuïtat empresarial, ja sigui a través de gestió pública o gestió cooperativa, es fan necessàries modificacions a la Llei Concursal tant pel que fa a la prelación de crèdits com a no subrogar-se en els deutes.

1.2. TRANSICIÓ ECOLÒGICA I APOSTA PER UNA INDÚSTRIA SOSTENIBLE

La indústria no té perquè ser sinònim d'atac al medi ambient i contrària a la sostenibilitat. De fet, una bona política industrial és aquella que incorpora i aporta eines a través del desenvolupament tecnològic per reduir la contaminació i protegir el medi ambient.

En aquest sentit, es necessiten polítiques que facilitin els canvis productius necessaris per una indústria sostenible. Però hem de veure també que la relació de la transició ecològica i la indústria hauria de ser una font de generació de feina. Per tant, no únicament es necessita que l'Administració identifiqui aquesta realitat sinó que ho posi en marxa, ja sigui perquè ho fan empreses privades o perquè s'impulsen empreses públiques.

1.3. NOU MODEL DE POLÍGONS INDUSTRIALS I LA PROTECCIÓ DAVANT DE L'ESPECULACIÓ URBANÍSTICA

La crisi del 2008 amb la crisi de la COVID-19 deixaran espais fantasmagòrics en alguns polígons industrials, el que demanarà d'una atenció especial perquè infraestructures essencials no es transformin en deserts. Necessitem canvis normatius

per prohibir la requalificació industrial a immobiliari. Els darrers anys, hem vist a zones urbanes com darrera de trasllats o tançaments empresarials hi havia una aposta per l'economia especulativa. Hem de dir que en això hi ha la necessària col·laboració de Plens municipals que faciliten que allà on únicament podia haver indústria es puguin aixecar habitatges.

1.4. SUBVENCIIONS I AJUTS A LA INDÚSTRIA VINCULADES A L'OCUPACIÓ DE QUALITAT I EL SEU MANTENIMENT

Som absolutament contràries a les bonificacions de la contractació, el que de facto és una manca d'aportació de la indústria a l'erari públic i no genera més ocupació. Tampoc no som partidàries, de manera genèrica, als ajuts i subvencions públiques a la indústria, però considerem que s'ha d'estudiar cas a cas. No pensem que hagi de tenir el mateix tractament la mal anomenada economia de plataforma que una cooperativa de treball associat que es dediqui a la reinserció social. En tot cas sí que tenim un posicionament general, i clar, sobre ajuts i subvencions: han de venir acompanyats de garanties de manteniment de l'ocupació, i per tant que l'incompliment d'aquestes circumstàncies signifiqui el retorn de les mateixes.

1.5. IMPULS D'UN MODEL CATALÀ D'INDÚSTRIA

El model neoliberal de fragmentació del procés productiu facilita les crisis empresarials de tots tipus. A la vegada, el conjunt de Governos han assumit un paper passiu en política industrial on no es planifica i no es té una política pròpia en indústria, cedint aquest paper directament a les grans empreses o grans patronals, renunciant al paper de lideratge i orientació. A banda dels elements que ja hem incorporat en el present apartat programàtic sobre política industrial també creiem que hi ha d'haver unes línies que determinin l'orientació estratègica que reclamàvem:

- i. Arribar al 3% del PIB en I+D;
- ii. Model industrial diversificat per garantir sobirania productiva i amb equitat territorial;
- iii. Model industrial amb participació de les treballadores;
- iv. Model industrial amb perspectiva feminista;
- v. Model industrial que aposti pel desenvolupament tecnològic,
- vi. Model industrial ecològic i amb l'economia circular incorporada;
- vii. Model industrial respectuós social i fiscalment.

2. ECONOMIA PÚBLICA: NACIONALITZACIONS I SERVEIS 100% PÚBLICS

Cal revertir el desmantellament del sector públic. No acceptar les tesis neoliberals, també les maquillades per certa esquerra que es declara com a social-liberals, que en els seus discursos i propostes ens diuen defensar els drets de les classes populars però en la seva pràctica, en la seva política econòmica, es pleguen als desitjos del capital internacional.

Dues vies:

- Nacionalitzacions d'aquells sectors considerats essencials i, també, dels que es consideren estratègics (en la nostra realitat nacional).
- Garantir que el poc sector públic que hi ha sigui 100% públic en titularitat, gestió i provisió de serveis a la ciutadania.

2.1. NACIONALITZACIÓ DELS SECTORS ESSENCIALS I ESTRATÈGICS

La nostra proposta política planteja la necessitat d'internacionalitzar els serveis públics que en l'actualitat es gestionen de forma privada. En el mateix sentit necessitem proposar la nacionalització per totes aquelles activitats que no sent serveis públics han de garantir sobirania productiva pel nostre país. La proposta de nacionalitzacions no forma part únicament de la lògica de sobirania productiva sinó també de la lluita pel manteniment de l'ocupació de qualitat. Ambdues realitats enfortides per les pràctiques on l'economia especulativa significa destrucció d'ocupació i té com efectes manca de sobirania.

Cap empresa que pugui ser viable ha de perdre un sol lloc de treball per qüestions conjunturals o manca de liquiditat provocada per altres empreses, o bé per la manca de voluntat de la banca per permetre accedir al crèdit. Davant de la realitat actual s'ha d'apostar per l'empresa pública, processos de nacionalització o municipalització pels quals la Generalitat o els Ajuntaments puguin constituir empreses públiques que siguin successores, tant de l'activitat, com dels treballadors i les treballadores. Això sí, hem de construir un nou model d'empresa pública on hi hagi participació triangular de l'administració pública, representants de moviments socials i representació dels treballadors i les treballadores. Els tres interessos, que poden ser diferents, han de ser-hi representats. Poc a veure amb un model simple de participació societària o la injecció de capital públic.

Així el nostre no és un model de participació en el capital sinó el de processos de nacionalització que a priori no ha de comportar cap indemnització pels anteriors titulars (ja ho han cobrat amb les plusvàlues del treball), però sí un retorn just del capital inicial aportat i on la gestió estigui sota control de les treballadores.

La batalla per les nacionalitzacions no és tècnica ni legal sinó política. El neoliberalisme intenta fer creure que les empreses públiques no són eficients socialment ni rendibles econòmicament, potser únicament hauríem d'analitzar l'experiència de les empreses públiques i privades de telefonia per poder respondre contundentment. En altres temps telefonia, banca, electricitat, telecomunicacions, companyies aèries, automòbil, petroquímiques, eren públiques eficients socialment i rendibles econòmicament.

2.2. SERVEIS 100% PÚBLICS

i. Un sistema sanitari públic universal

La pandèmia ha fet més evident les enormes desigualtats socials i econòmiques de la nostra població, unes desigualtats que quan es traslladen en el camp de la salut, mostren la seva crueltat en forma de malaltia i mort. La nostra esperança de vida no pot tenir codi postal, volem esborrar tota desigualtat perquè el dret a la vida és igual per tothom i no pot venir condicionat pels desequilibris socioeconòmics actuals. Cal situar a on toca el paper primordial que hauria de tenir a la nostra societat la Salut Pública, alhora que proposem mesures per modificar els determinants socioeconòmics de la salut, fent promoció de la salut per tota la població, en especial atenció amb aquella que és més vulnerable.

La crisi de la Covid-19 ha reforçat la imatge de la sanitat pública entre la població. Cal combinar un procés necessari de nacionalitzacions i municipalitzacions, amb la democratització i descentralització d'allò públic-estatal, garantint que treballadores i usuàries tinguin un paper clau en el desenvolupament dels serveis. Hem d'aprofitar context social actual per a implantar un sistema sanitari públic universal en el sentit més ampli i construir un sistema sanitari

100% públic (de titularitat, aprovisionament i gestió) que inclogui tota la xarxa de serveis auxiliars (transport, neteja, laboratori, farmàcia...) i de centres d'atenció primària, hospitalària, centres de salut mental i sociosanitaris. També caldrà fer efectiu un model d'atenció a la gent gran integrant els serveis d'atenció social i sanitària, repensant el model d'atenció a la dependència i a la cronicitat i amb una provisió i gestió 100% pública i universal i repensar el model residencial com a model principal d'atenció i desplegar altres alternatives com pisos o apartaments comunitaris, sistemes de cohousing senior, etc. Aquest nou sistema sanitari hauria de prioritzar la salut preventiva i comunitària, treballant amb la resta de departaments de l'administració pública per tal de fer front als determinants socials de la salut:

- **Potenciar i crear dispositius de salut** per empoderar la ciutadania en les seves pròpies cures i en les de les altres. La pressió assistencial satura l'APS i encara que hi hagi molt bona predisposició per part de les professionals, sovint, l'atenció comunitària que tenen possibilitat de fer es limita a algunes xerrades o activitats puntuals en escoles, centres cívics o similars.

- **Comptar amb professionals de Salut Pública dels ajuntaments** (infermeres, metgesses, psicòlogues, educadores socials, etc.) que es dediquen a la prevenció i a la promoció de la salut (no n'hi ha a tots els ajuntaments però sí a la majoria dels grans que no han externalitzat la realització de les atribucions de promoció de la salut: Sabadell, Terrassa, Barcelona, Santa Coloma de Gramenet, Lleida, Badalona, Granollers, Mataró, etc.). Aquestes professionals tenen pràctica a treballar actituds que duen a canvis de comportament per potenciar l'autonomia en salut. La informació, en si mateixa (una xerrada), és una condició necessària però no suficient per empoderar la ciutadania en prevenció i promoció de la salut. I en els ajuntaments que no comptin amb aquests recursos caldrà posar-hi mitjans per tal que els puguin crear.

ii. Educació pública en totes les etapes de formació

Educació pública, de qualitat i d'accés universal a totes les etapes educatives. Retirada del finançament a tots els centres d'ensenyament no públics i demanar als centres laics que s'adscriu al sistema públic. Ens cal un pla de finalització del model d'escola concertada, integrar aquells centres educatius que siguin necessaris per al sistema públic i enviar a l'àmbit privat els que no. Revertir les retallades i aplicar mesures per combatre la segregació escolar. En definitiva, entenem l'educació com un mitjà per a la transformació social, per tant cal garantir una educació pública, democràtica, laica, coeducadora i, inclusiva, en català i universal.

- **Pública, universal i gratuïta.** Xarxa pública des de l'escola bressol fins a les etapes postobligatòries (FP, Universitats), incloent també la formació de persones adultes.

Que garanteixi la igualtat d'oportunitats i l'equitat. La superació de l'educació privada i concertada és una condició necessària per a la lluita contra la segregació. Però no la única. Des de la CUP proposem un pla per a la superació dels concerts i la subrogació de les persones treballadores dels centres concertats per part de l'administració. Igualment cal augmentar els pressupostos en educació de forma que s'anul·lin les contribucions dineràries de les famílies al funcionament escolar. Cal garantir l'accés als mitjans i materials (també els informàtics) de tot l'alumnat sense excepcions. Tanmateix no ens podem quedar aquí. L'educació fora de l'horari escolar representa una oportunitat de la qual no tothom en pot gaudir en les mateixes condicions. Cal acabar amb el copagament en l'educació i remar cap a la integració total dels tres subsistemes (inicial, ocupacional i contínua), reforçar els itineraris i transicions educatives amb un acompanyament personalitzat (orientació, orientació i orientació). La titularitat i gestió de totes les escoles bressol ha de ser de la Generalitat, per tal d'enviar les desigualtats entre els diferents municipis. En relació amb la FP, derogació immediata de la LLei 10/2015 de formació i qualificacions professionals que implica el seu desmantellament i desregularització i afavoreix la gestió poc transparent dels recursos públics

· **Horitzó sense participació d'empreses privades.** Acabar amb la privatització de la gestió de centres educatius públics. En l'àmbit universitari no es podran destinar fons públics a fundacions i entitats privades que ofereixin estudis universitaris. Reduir progressivament els concerts escolars, començant per aquells centres que cobren quotes més altes i els que segreguen per qüestió de sexe o d'altre naturalesa. Els centres concertats podrien passar a ser públics en un període de 10 anys, subrogant o restar com a centres privats sense subvenció ni concert. Internalització de tots els serveis als centres educatius: suports educatius, neteja, manteniment, condicions laborals dignes de les treballadores per acabar amb la precarietat i la flexibilitat laboral mitjançant la funció pública, donant estabilitat i seguretat al personal.

· **Popular, democràtica i participativa.** Que integri entorns culturals i dinàmiques socials, i que estimuli l'esperit crític i l'autoorganització. És necessari superar l'actual marc legislatiu (LEC, LOMCE i projecte de LOMLOE) amb un enfoc excessivament jeràrquic i tecnocràtic. Ens estem endinsant en una realitat en que les direccions suporten un pes empresarial, que esdevenen una baula de la cadena de comandament. Cal superar aquest model i avançar cap un altre més democràtic i comunitari. Perquè cal proporcionar una vivència genuïnament democràtica a l'alumnat. En aquest sentit caldrà promoure també el treball educatiu en xarxa integrant a les famílies i altres espais de l'educació informal i no formal en projectes compartits arrelats al territori, i en el debat sobre quin model educatiu de país volem definir. Caldrà dotar de capacitat

de gestió efectiva als Consells Escolars. Cap òrgan decisor o de govern podrà tenir com a membres representants del món empresarial.

· **Catalana i diversa.** Cada poble, per afrontar els propis reptes socials, culturals i econòmics té el dret a organitzar i regular el seu propi sistema educatiu. Llitem per un marc educatiu dels Països Catalans i català tant en *llengua* com en *continguts*, que aconsegueixi la immersió lingüística. La llengua catalana ha de ser la llengua vehicular de l'ensenyament. L'escola ha de ser punt de trobada intercultural des de la catalanitat, on poder incloure les realitats culturals del nostre país.

· **Antipatriarcal i feminista.** Llitem per assolir la *igualtat de gènere*. Així, apostem per la *coeducació* com a millor mètode educatiu per a assolir el nostre objectiu. Entenem que només una educació no sexista des de menudes i menuts podrà canviar la societat masclista hegemònica. Tanmateix, reivindicuem el paper de l'ensenyament per avançar en la normalització de les *diferents opcions sexuals*. Només una societat que assumeixi les cures per part de tothom i n'assumeixi els costos solidàriament pot superar el patriarcat.

· **De qualitat, racional, científica i laica.** El model educatiu no ha de mesurar la qualitat educativa exclusivament per la seva eficiència, sinó que ha d'incloure criteris acadèmics i de socialització del coneixement. Entenem que l'estudiant no pot ser tractat com una consumidora de coneixement o client, sinó com una persona en formació. Aquest ensenyament ha de partir i promoure *models educatius racionals i científics*, defugint dogmatismes. Treballem per assolir la *laïcitat*. I en aquesta mateixa línia, garantir la digitalització democràtica de tots els centres educatius.

· **Inclusiva.** Una educació pensada pel reconeixement de cada persona, independentment de la seva circumstància i particularitat. Afavorint així la diversitat d'alumnat dins els entorns ordinaris, tot garantint la seva presència, la seva participació i el seu progrés. Només des de la inclusió es pot assolir el reconeixement, el desenvolupament i el dret de les persones per assolir una vida satisfactoria i donar resposta a un dels objectius principals de l'educació, aprendre a conviure en un món divers.

3. ECONOMIA PLURAL TRANSFORMADORA

Un segon actor del Nou Model Econòmic ha de ser el cooperativisme i el conjunt de l'Economia Social i Solidària. Seguint Francisco Navarro, del Seminari d'Economia Crítica Taifa, cal que "que des del sector públic s'estableixin estructures descentralitzades i recolzades en l'economia social per a la planificació econòmica".

La crisi de la Covid-19 obliga a repensar el capitalisme en favor de principis de l'Economia Social i Solidària, com la democràcia econòmica, la propietat col·lectiva dels mitjans de producció, consum i estalvi, la limitació del lucre, el servei a la comunitat o la localització econòmica. Als Països Catalans, per relançar una Nova Economia Post Coronavirus, caldrà una forta inversió econòmica des de les institucions o la banca pública, a la vegada que exigirà una forta implicació de l'Economia Social i Solidària catalana en el Nou Model Econòmic.

L'**economia social i solidària** no es pot entendre com un fet aïllat de les polítiques econòmiques del sector públic, sinó que ha de servir com a eina per acompanyar el reforç del sector públic i la democratització de l'economia productiva. En aquesta planificació econòmica, les finances ètiques i solidàries han de contribuir, amb la banca pública catalana, a un nou sistema financer orientat a les persones i al teixit productiu. Les organitzacions de l'Economia Social han de formar part dels òrgans col·legiats de política econòmica, amb l'Economia Feminista i l'Economia Ecològica, i aportar la seva experiència per transformar tots els sectors productius i reproductius per una Economia de la Vida.

Els **Ateneus Cooperatius** han de coproduir i implementar al territori polítiques públiques de desenvolupament local i transició ecosocial, han de poder ser una eina per impedir la despoblació a certes zones del territori i com a antena per a detectar les necessitats per a garantir un model de desenvolupament autocentrat. Finalment, la Llei catalana d'Economia Social i Solidària ha de reconèixer-la com un àmbit específic de desenvolupament econòmic, subjecte de polítiques públiques i de democratització econòmica, social i ambiental.

A. FONS DE RECONVERSIÓ INDUSTRIAL I DE FOMENT DEL COOPERATIVISME

Com s'apunta en el punt sobre el manteniment de les activitats industrials, coneixem la dificultat política, no tècnica, de procedir a la gestió pública d'empresa, i per això creiem que també s'ha d'apostar perquè des de l'Administració Pública s'orienti i es faciliti la continuïtat empresarial a través de cooperatives.

Per això, aquest fons ha de tenir com a objectiu orientar i facilitar la transformació en cooperatives d'aquelles empreses que estan anunciant un tancament empresarial, per tal que les treballadores i treballadors rebin l'assessorament, facilitats tècnics i econòmics per continuar amb l'activitat.

Aquest fons ha de partir de la necessària reconversió de l'actual model industrial cap a un model basat en la innovació, l'economia ecològica i l'orientació de la producció cap a la demanda interna amb mètodes democràtics de gestió, propietat i control. En aquest sentit, la situació generada per l'anunci de tancament de Nissan hauria de servir d'exemple del que no s'ha de fer: rescatar empreses sense cap mena de contrapartida que assegurí llocs de feina en un futur i que no condicioni el tipus d'indústria o d'empresa.

B. INTERVENCIÓ EN L'ECONOMIA PRODUCTIVA PRIVADA

Més enllà del punt anterior, cal intervenir l'economia privada amb tres objectius bàsics:

i. Redefinir el model de desenvolupament a partir de criteris i línies mestres sorgides d'un consens ampli i orientades a reduir la fragilitat i dependència de l'economia catalana, la reducció dels sectors intensius en treball mal pagat i recursos naturals; fent política industrial per apuntalar un model més sostenible tant en termes de creixement, com d'encadenaments, condicions de treball, etc.; i acabar amb la precarietat dels col·lectius feminitzats, que és el principal factor de la bretxa salarial.

ii. Generar uns encadenaments que permetin reforçar el paper de les cooperatives en l'economia catalana en general. Aquests encadenaments haurien d'incloure també l'orientació de les tasques d'I+D, especialment en la mesura que tenen un elevat pes del finançament públic i no acostumen a retre beneficis públics directes ni a integrar-se en línies estratègiques de desenvolupament, com sí que fan a la majoria de països en part: els Estats Units, Alemanya, Suècia o la Xina. Aquests encadenaments han de tenir com a base l'alineament en la producció de béns de necessitat.

iii. Establir mecanismes de control del sector públic sobre part del teixit productiu, com per exemple: préstecs condicionats, increment de la participació pública en el

teixit empresarial i en l'obtenció de beneficis que amplin els actius de la banca pública i suposin ingressos per al sector públic si és possible. Aquests mecanismes han de tenir en compte els elements establerts en l'apartat Nacionalització de sectors essencials i estratègics.

4. ECONOMIA FEMINISTA

El nostre canvi de model econòmic se sustenta en els feminismes com a eina de transformació social que erradiqui les desigualtats de gènere i ens permeti avançar en la responsabilitat de la cura, el repartiment del treball en comptes de la divisió sexual del treball, i la responsabilitat col·lectiva de la cura. El moviment feminista ha aconseguit, en els últims anys, tenir una presència massiva i una importància molt gran als carrers i als debats públics, però això no s'ha traslladat en mesures suficients en aquestes direccions. Amb aquest document volem posar de manifest dues qüestions. D'una banda, el feminisme no s'ha de limitar a proclames de reconeixement o identitat sinó que ha d'incidir en un canvi en les condicions materials que permetin l'alliberament de les dones. De l'altra, que els programes polítics de la classe treballadora, que giren entorn el repartiment dels treballs, dels temps i de la riquesa, requereixen una perspectiva feminista perquè siguin realment emancipadors.

A. REPARTIMENT DEL TREBALL

Cal considerar l'economia com un conjunt de producció de béns i serveis que tenen lloc a diverses esferes i es complementen els uns amb els altres. És necessari tenir una visió integrada de tots els treballs, tant els que produeixen mercaderies i tenen lloc al mercat, com aquells que produeixen valors d'ús per a les cures de les persones que tenen lloc al sector públic o a les famílies.

En aquest sentit, hi ha una tensió estructural bàsica en el sistema capitalista patriarcal entre l'acumulació de capital i la sostenibilitat de la vida. El capital persegueix finalitats d'acumulació i d'obtenció de beneficis, i satisfer les necessitats de les persones sovint només es contempla si això serveix de mitjà per a la generació de beneficis.

D'aquesta manera, el sistema es serveix de la divisió sexual del treball com a mecanisme clau per sostenir la vida. El capitalisme patriarcal privatitza, feminitza i invisibilitza els treballs de cures, que tenen com a objectiu sostenir la vida de la força

de treball. Així, el capital s'apropia de quantitats enormes de treball gratuït que realitzen les dones, pràcticament en solitari, a les llars, i d'aquesta manera el sistema es beneficia de la reproducció de la mà d'obra a un cost molt menor que si l'hagués d'adquirir al mercat.

Per tot plegat, es fa imprescindible ressituar la lògica econòmica, desplaçant els interessos del mercat, per situar la vida al centre. És urgent pensar en una economia que estigui al servei del benestar de les persones i que prioritzi unes condicions de vida dignes per a tothom.

Per fer-ho, cal una socialització i una responsabilitat pública de les cures i cal millorar la situació desigual en la qual es troben les dones al mercat laboral.

B. SOCIALITZACIÓ CURES

Tal com s'ha comentat, a la nostra societat es dona una divisió sexual del treball que aboca a les dones a haver de realitzar pràcticament en solitari tots els treballs de reproducció social, tant els que són remunerats com els que no. En aquest sentit, les enquestes d'usos del temps mostren com el treball reproductiu, de cures i afectes que es fa a les llars el duen a terme les dones, i això els hi comporta una sobrecàrrega de treball (també anomenada doble jornada, si es té en compte la jornada de treball que fan dins i fora la llar, o fins i tot triple jornada, si hi sumem el temps dedicat a la participació social) que provoca que tinguin menys temps per elles mateixes i pitjor salut. Alhora, quan les dones treballen de manera remunerada en treballs que tenen a veure amb la reproducció social (principalment relacionats amb sanitat, educació i dependència) ho fan sota condicions laborals molt precàries, ja que no es dona valor a aquests treballs.

Aquesta responsabilització de les dones del treball reproductiu deriva de la divisió sexual del treball. Socialment s'adjudica als homes els treballs de l'esfera productiva (remunerats i amb visualització i reconeixement social), i es relega les dones a l'esfera reproductiva (on els treballs que s'hi fan no són remunerats i no es visualitzen ni estan reconeguts socialment).

El problema no és tant que es doni una divisió de treballs, sinó que es jerarquitzin el valor del producte del treball i només es dona valor al treball que es fa en l'àmbit productiu. A més a més, la divisió sexual del treball es basa en una relació d'explotació (es dona una transferència sistemàtica de recursos de les dones cap als homes i cap a l'estat, de forma gratuïta). Així doncs, la divisió sexual del treball impacta en les condicions materials de vida i subsistència de les dones, i a la vegada, és un dels pilars de les desigualtats de gènere sobre la qual s'assenta el patriarcat.

Per tot plegat, és urgent i necessari:

- **Acabar** amb la divisió sexual del treball.

- **Reconeixement dels treballs domèstics** de cures amb la Renda Bàsica Universal (RBU), que sota el capitalisme

patriarcal es fan majoritàriament a l'àmbit familiar i recauen sobre les dones, com a treballs necessaris, i reconèixer-los com a treballs.

- **Posar la cura de la vida al centre** de l'organització material de la societat.

- **Responsabilitat social i pública** en el sosteniment de la vida, i això implica una estructura àmplia de serveis públics que traslladi la càrrega i responsabilitat de les llars i la provisió del mercat cap al sector públic. Entenem que cal desfamilitaritzar i desmercantilitzar les cures.

- **Control públic i democràtic de la cura.**

- **Revertir les retallades en sanitat i educació**, quan es retalla en educació i sanitat, es retalla en cures.

- **Posar els treballs de reproducció social al centre**, perquè són imprescindibles per la vida. Això implica socialitzar-los i implica dignificar-los.

- **Necessitat de nacionalitzar els sectors estratègics de cura.** Alguns dels sectors prioritaris a nacionalitzar, ja que actualment estan majoritàriament en mans privades (ja sigui per via directa o per via indirecta, a través d'externalitzacions del servei públic) serien els centres residencials socio-sanitaris per a la gent gran i persones dependents, així com els serveis d'atenció domiciliària.

- **Desenvolupar polítiques integrals per a la vellesa i la dependència**, on aquests col·lectius siguin un subjecte actiu a l'hora de formular i implementar les mesures. Els serveis bàsics de la vida de les persones retirades del mercat de treball han d'estar proveïts pel sector públic: subministraments de llum, energia i telecomunicacions, medicaments, allotjament, cultura, alimentació,...

- **Millors en l'accés i en l'abast** d'alguns serveis públics de cura, que actualment es mostren insuficients.

C. IGUALTAT EN EL MERCAT LABORAL

L'esfera productiva és la que, a la nostra societat, genera la majoria de drets. Alhora, és el salari que es deriva del treball en el mercat laboral el que genera les possibilitats materials de subsistència. Aquest mercat laboral, però, és profundament desigual i genera constantment discriminacions vers les dones.

És imprescindible acabar amb totes les desigualtats que es donen en aquesta esfera per tal d'aconseguir una societat on la igualtat sigui efectiva. Per fer-ho, cal:

- **Millorar els convenis dels treballs de reproducció social:** És imprescindible dignificar les condicions laborals

de les treballadores de cura que treballen en el mercat laboral formal, com a eina de valorització dels treballs de cura i com a mitjà per acabar amb la divisió sexual del treball.

- **Millorar la precarietat dels col·lectius feminitzats**, que és el principal factor de la bretxa salarial.

- **Enfocar la lluita de classes cap a la millora dels nivells salarials**, de les jornades laborals, dels contractes i altres condicions laborals dels àmbits feminitzats, com els sectors d'activitat educatiu, sanitari, socio-sanitari, cultural, neteja, treballadores domèstiques, com les categories laborals d'auxiliars i administratives. La pandèmia de la COVID-19 ens pot servir d'exemple: durant la crisi sanitària, molts llocs de treball feminitzats han estat clau per a millorar la salut i mantenir els serveis essencials, com són infermeres, cuidadores, dependents dels comerços... I els col·lectius laborals que pateixen una caiguda dels seus ingressos de forma més accentuada són els col·lectius precaris, amb contractes temporals o a temps parcial, la majoria feminitzats. En canvi, les intervencions de les administracions per tal de pal·liar la crisi econòmica i social s'obliden de donar més importància a aquests col·lectius i se centren en rescatar les empreses amb una caiguda total o parcial de la seva activitat econòmica.

- **Acabar amb les valoracions de llocs de treballs sexistes**, que només premien els treballs masculins (via salari base o via complements) i que generen bretxa salarial.

- Moltes dones grans que han treballat només a la llar, o que han treballat poques hores fora de la llar (sovint per una qüestió de conciliació) i que tenen pensions de viduitat o jubilació molt precàries, arriben a la vellesa en situació de pobresa. També hi ha moltes dones que s'han vist empeses a treballar en el sector informal (moltes treballadores de la llar, treballadores sexuals/prostitutes, dones que no tenen papers...), i per tant no poden gaudir de moltes prestacions que són contributives. És imprescindible acabar amb el sistema actual en el qual la major part de les prestacions socials són contributives, i per tant, els drets que generen estan supeditats a la presència al mercat laboral formal.

IV. PROGRAMA D'AUTODETERMINACIÓ NACIONAL PER ACONSEGUIR LA INDEPENDÈNCIA

1. ANÀLISI DEL MOMENT

La darrera dècada ha marcat la catalització del procés d'independència de Catalunya –només del Principat-. Seria ingenu pensar que la seva cristallització s'ha produït al conjunt dels PPCC.

Cal ser conscients que l'onada independentista que hem viscut, ha format part d'una conjunció de factors, entre els que s'hi compten els intrínsecament polítics; la presa de consciència col·lectiva que el projecte autonòmic havia quedat obsolet; la crisi econòmica i la crisi de legitimitat de bona part de les es-

tructures estatals, començant per la monarquia i acabant pels seus Tribunals.

Per primera vegada, la repressió ha afectat sectors socials que sempre l'havien esquivat i viscut com quelcom completament aliè. L'ofensiva policial i judicial, l'aparició de presoners polítics i exiliats mediàtics, aquells que formaven part de la primera línia política del país, ha contribuït al desgast de les institucions espanyoles.

Tanmateix, seria mentir si afirméssim que l'independentisme manté la força exhibida l'1 o el 3 d'octubre de 2017 o, fins i tot quan el poble responia a la crida del Tsunami Democràtic, per ocupar l'aeroport o la presa d'Urquinaona. L'independentisme va presentar-se l'1-O a votar per la independència de Catalunya, una gran majoria creia que "anava de veres"; estava tot pensat, tot previst, estaven tots els escenaris contemplats... i com aquests, un sense fi de frases que podria haver escrit Paulo Coelho. La rendició posterior a l'1-O va ser la

gran traïció al poble que va defensar-se de la violència de les forces ocupants.

Es fa difícil qualificar de victòria una jornada que, malgrat resistir, va ser producte d'una situació indesitjada per part dels propis "líders" del procés, els quals esperaven que les imatges motivessin una reacció en forma de diàleg, del govern Rajoy. En cap cas hi va haver la voluntat d'aplicar el resultat emanat de les urnes. Una tàctica evidenciada posteriorment per la suspensió de la Declaració Unilateral d'Independència i els infructuosos intents d'iniciar una mesa de diàleg amb l'Estat espanyol, així com de l'atac permanent de partits com ERC als independentistes que reclamen l'aixecament de la DUI i fer efectiu el resultat del l'1-O.

És, només, a través a d'un anàlisi profund de les nostres potencialitats i debilitats, com a país i com a organització política d'alliberament social i nacional, així com d'una així com d'una intensa autocrítica dels errors comesos en el passat que podem detectar en què vam fallar i com es pot reorientar aquesta lluita a fi d'assolir un escenari d'èxit.

Un dels elements bàsics a l'hora d'abordar-ho és tenir en compte el paper que juguen les principals organitzacions supraestatals –la UE- o militars –la OTAN- a l'hora de potenciar escenaris de conflicte, abastint i dotant de mitjans econòmics, polítics i mediàtics als seus, per fer caure aquells governs que planten cara als seus interessos geoestratègics. Prova d'aquesta permanent ingerència s'ha pogut apreciar en el desmembrament de Iugoslàvia i la cruenta guerra dels Balcans; les Primaveres àrabs; la guerra de Síria; Veneçuela; Ucraïna, Bolívia o més recentment a Bielorússia. Un altre escenari probable serà a Escòcia, després del Brexit.

Tanmateix, el cas català queda lluny d'aquesta esfera, perquè Espanya està a les antípodes dels escenaris en els quals hi ha pres partit aquesta diplomàcia bel·ligerant. Espanya segueix sent una de les principals economies de l'Eurozona i té un deute contret amb el BCE massa gran, com perquè a nivell intern, a ningú li interessen una secessió que comprometi l'estabilitat financera i les possibilitats de cobrar el deute. Així doncs, l'únic que es pot esperar de la UE seran posicionaments ferris a favor de l'estatu quo i, com a molt, suggerir millores en l'autogovern català, a fi d'apaciar els ànims dels sectors moderats de l'independentisme i, reduir aquest a la màxima expressió.

Així doncs, frases com "La UE no ho permetrà" han de quedar completament desterrades del nostre marc mental i, des de la CUP s'han d'iniciar campanyes de denúncia de l'estil mafios emprat per un club d'estats, gens democràtic, capaç de portar a la misèria més absoluta a països com Grècia, així com de saltar-se la legitimitat d'aquells que foren escollits a les urnes, com passa a Grècia mateix i a Itàlia on, els respectius presidents foren deposats a través de sengles cops d'estat perpetrats per la UE a canvi de tecnòcrates afins als dictats de Berlín. Un dels nostres objectius ha de ser dinamitar la imatge de la UE i l'OTAN, exercint pressió constant i augmentant la desafecció popular cap aquestes organitzacions.

Si des de dins de la UE no se'n pot esperar res, l'única via de suport internacional –essent optimistes- vindrà de fora, d'aquelles potències que volen una UE reduïda a la mínima expressió:

Estats Units, Rússia, Xina, etc. Països i potències a les quals els pot interessar la desestabilitat dins les fronteres dels 26.

En el plànol polític intern, des de la CUP hem de ser conscients que el referèndum, d'entrada mai serà ni una opció. No hi ha interlocutor vàlid a l'altre costat, si no som suficientment forts com per forçar una sortida acordada. A hores d'ara, les tàctiques de lluita simbòlica, la repressió i els bruntatges policials han fet recular a una societat que, al mateix temps està patint els estralls econòmics i socials derivats de la pandèmia.

El moviment s'ha de reforçar estrenyent llaços amb ateneus, organitzacions i entitats d'arreu dels PPCC; però sobretot, fet el sorpasso al món laboral, els sindicats afins a la CUP han de tenir una gran presència i incidència en l'àmbit laboral, en cadascuna de les fàbriques i empreses, en permanent lluita per la defensa dels drets i de les conquestes laborals. Hem d'estendre el discurs de classe i nacional als espais on ens està essent més difícils penetrar-hi.

Al mateix temps, necessitem tractar la població i el conjunt de l'opinió pública com adults, a partir de l'autocrítica i de la proposta clara, els motius pels quals volem la independència i l'intentar convèncer i vincular la lluita nacional a la causa anti-feixista, tant necessària en un context com l'actual.

Hem de marcar distància amb els projectes lacrimògens dels partits que fan del sentimentalisme i de brandar la bandera dels presos polítics, l'únic argument. El paper galdós d'ERC i JXC ha de ser constantment denunciat. Han estat els màxims responsables de la desacreditació del projecte independentista, caricaturitzant-lo i tergiversant fins a límits inadmissibles, el discurs i el programa d'autodeterminació nacional. Hem d'evidenciar que la independència només es vertebrarà des de baix, no pot ser la solució màgica proposada per un líder messiànic com a resposta a tots els nostres problemes. Si l'esperit d'alliberament nacional no va intrínsecament lligat a la transformació del sistema, aquest només serà un artifici destinat a repetir els errors comesos, sota una altra bandera.

2. OBJECTIUS ESTRATÈGICS

2.1. PAÏSOS CATALANS 2030

És imprescindible que, juntament amb la reivindicació del dret a l'autodeterminació, obrim espais de construcció nacional dels Països Catalans en els àmbits polític, econòmic, social i cultural, i consolidar els existents. Avui és més necessari que mai que, des del respecte a la realitat diversa i plural que conformen els agents polítics, socials i culturals, ens comprometem amb la construcció dels Països Catalans i amb la seva defensa davant l'ofensiva recentralitzadora

dels estats espanyol i francès. La independència de Catalunya no pot tenir lloc a canvi de l'abandonament del projecte dels Països Catalans. Els Països Catalans no poden ser una moneda de canvi per a la sobirania d'una part de país.

El projecte polític dels Països Catalans és eminentment democràtic, per tant republicà, i fermament compromès amb la construcció d'institucions polítiques transparents i al servei de la ciutadania. En aquest sentit, és incompatible amb la monarquia, una institució anacrònica i allunyada de la lògica democràtica. En el cas de l'Estat Espanyol la monarquia és una operació de continuació política del règim franquista i els escàndols de corrupció són cada vegada més nombrosos. Per mandat constitucional, el rei d'Espanya deté el càrrec de cap d'Estat i cap de les forces armades, té la condició d'inviolabilitat i no està subjecte al control democràtic. Aquestes funcions han servit per a la representació diplomàtica i per a dura terme múltiples operacions de comerç d'armament internacional, també repletes d'escàndols de malversació de fons públics.

El nostre projecte polític és antagònic a les dinàmiques de corrupció i les pràctiques nepòtiques que històricament han caracteritzat el règim del 78, marc polític en el qual la monarquia ha estat un element fonamental – simbòlic i material – per a la seva continuïtat.

En la dècada que ben just iniciem serà clau elaborar una bona estratègia de construcció nacional dels Països Catalans. Perquè dels aprenentatges del passat 1 d'octubre en podem extreure que necessitem tota la força de la nació completa per desbordar els estats opressors, francès i espanyol. **La generació d'embats arreu del territori català ens ha de permetre sumar les forces populars suficients per poder ser conseqüents amb la proposta d'iniciar una insurrecció democràtica que resolgui en bona part el conflicte nacional dels Països Catalans i, al mateix, temps ubiqüi les lluites socials i feministes en les mateixes coordenades que la lluita nacional.** Un programa de construcció nacional i transformació social com el que defensem, i que es concreta amb un programa d'autodeterminació nacional, de rescat social, d'emergència ecològica i sobirania popular, és un programa per articular i transformar els Països Catalans en 10 anys.

Per a l'**elaboració i la concreció de l'estratègia política** per a la nostra nació hi haurà dos espais clau per a dur-la terme: en primer lloc, l'**Esquerra Independentista** com a únic espai polític amb implantació arreu dels Països Catalans que situa en el seu programa polític la construcció nacional d'aquests, i en segon lloc, l'amplitud de l'espai de la **Unitat Popular**, amb tota la seva riquesa i diversitat, malgrat que la majoria d'aquests moviments populars no centrin la seva proposta política en els Països Catalans, són els veritables vertebradors de la nostra nació. Per aquest motiu serà necessari la promoció de tota mena de mobilitzacions i d'organització popular per desenvolupar els embats que siguin necessaris per avançar, en perdrem molts però estem convingudes que sense lluita no en guanyarem cap.

L'aterrament en termes estratègics del nostre programa marc —Independència, Socialisme i Feminisme als Països Catalans— requereix clarificar una sèrie de qüestions per tal

d'avançar seguint una acció planificada i poder dissenyar una política aplicable i operativa. La primera i principal de les clarificacions fa referència a la qüestió del poder. Tota capacitat de transformació social passa per analitzar correctament i emprar al nostre favor la correlació de forces dels diferents agents.

L'alliberament nacional no pot obviar aquest principi realista. Només a través de la presa de posicions sòlides i de l'acumulació de forces podrem avançar en el sentit de l'alliberament i la construcció nacional, és a dir, assolir la plena sobirania. Considerem que aquest poder només podrà sorgir com a poder popular, cosa que el legitima, però la simple retòrica de legitimitat no permet conquerir el poder sense treballar la correlació de forces.

L'autodeterminació no és assolible sense aquesta construcció de poder popular, una força social que no només la legítimi democràticament i n'asseguri la realització puntual, sinó que n'afermi el resultat, que faci possible la plena Independència del nostre poble. En aquest sentit, el nostre marc d'actuació són els Països Catalans, no per una qüestió essencialista sinó per com trenca les cotilles de les actuals institucions capitalistes i ocupants, tan entre estats espanyol i francès com a nivell d'esquarterament autonòmic.

El potencial revolucionari dels Països Catalans rau en com trenquen el vincle entre estructures polítiques institucionals existents i les classes dominants locals que s'hi han acomodats. A més, ens donen molta més massa crítica que una regió solta i encara més possibilitats de retroalimentació en termes de lluita. L'autodeterminació té una altra virtut revolucionària en el context d'un poble ocupat com el nostre, ja que l'exigència d'un poder popular català organitzat i conscient per a dur-la a terme, així com la manera que s'oposa a les classes dominants, ha de fer evident a les masses la identificació d'estratègies entre l'alliberament nacional i de classe. Lluita nacional i de classe són indestruïbles, aquest és el nostre principi. Així doncs, la tradició de lluita social afavoreix la realització de l'autodeterminació i aquesta, en representar la decisió directa de la massa, i no per mitjà dels representants polítics, suposa un moment d'aprenentatge en clau socialista.

L'autodeterminació és una peça clau en la via al socialisme en el nostre context, els Països Catalans. I el subjecte de canvi que ha d'articular aquest poder popular català no és altre que la classe treballadora, en aliança amb la resta de classes populars per conformar un bloc de ruptura, és a dir, revolucionari.

Ens trobem, doncs, davant un escenari en què la consecució de l'autodeterminació passa per una participació activa en totes les manifestacions de la lluita de classes, des de la més directa en l'àmbit dels conflictes laborals, que la present crisi incrementarà, fins a lluites per les condicions de vida de la majoria com l'habitatge o la defensa dels serveis públics. Només així aconseguirem acumular una massa crítica suficient, organitzada i conscient per a assolir i defensar la plena sobirania.

Per tant, cal que la nostra acció política interpel·li les mas-

ses per a la construcció d'un poder popular capaç de disputar l'hegemonia i el domini al poder establert dels estats ocupants, capitalistes i patriarcals. Això passa per una estratègia d'insurrecció democràtica, que es distingeix d'altres propostes en el fet que no supedita aquesta democràcia als canals del marc establert sinó que la supedita als interessos i legitimitat populars. La democràcia que nosaltres defensem no és merament formal, és una democràcia popular de i per al poble treballador català. Això implica que les nostres formes de lluita seran diverses i àmplies en els fronts i superaran marcs mentals estancats els darrers anys com la famosa «transició nacional de la llei a la llei».

En l'àmbit internacional, la idea d'una democràcia liberal perfecta, neutral davant els conflictes de la societat, s'ensorra. Davant les propostes feixistes que la combaten al servei de la classe dominant, nosaltres volem erigir una altra mena de democràcia, la dels explotats i oprimits, la de la majoria que sustenta materialment la societat. La desobediència vers la llei injusta ha estat cabdal els darrers anys per avançar políticament, ara cal que hi aprofundim i la dotem de sentit estratègic. Cal inserir els actes de desobediència, les lluites populars, dins un pla. Acompanyar tot aquest procés des del front institucional demana una intervenció audaç.

En l'actual escenari de fragmentació política i desorientació estratègica, és important que no ens deixem endur per falses proclames d'unitat o caiguem en la inactivitat o la reactivitat. Cal que construïm un nou pol d'unitat, no en base les aliances amb altres agents, sinó en base un programa de ruptura i la idea de poder popular. Una unitat, no amb sigles, sinó amb lluites. Estrènyer els vincles entre els diferents fronts d'alliberament. I aquesta unitat la farem des de la independència ideològica i estratègica, amb perfil propi i desinhibidament rupturista. Aquesta és la clau per a recuperar la iniciativa política i, en segon terme, per disputar i guanyar el lideratge de l'independentisme, fent-lo tendir a la fusió amb la resta de lluites populars al servei de la majoria treballadora i contra tota opressió. Aquesta estratègia implica avaluar cada situació concreta i les seves possibles respostes sense caure en l'oportunisme i el curterminisme. Davant els miratges regionalistes, caldrà insistir en la construcció nacional dels Països Catalans; davant les falsedats de la «nova política», caldrà assenyalar que un simple canvi de govern no corregeix el caràcter capitalista i patriarcal de l'estat; i davant les reformes de fireta que pretenen amansar la classe treballadora i els seus aliats, caldrà tornar a dir que «ho volem tot».

Per avançar posicions no només ens cal mobilització i lluita, també hem de construir estructures populars de tota mena, entre les quals destaquem aquelles que generen anàlisi i construcció d'alternatives. Ens calen eines que generin pensament alternatiu, que consolidin l'avenç de les lluites populars i ofereixin alternatives aquest sistema de destrucció nacional, social i ecològic.

En el camí d'aquesta dècada trobarem una primera fita a la qual hem d'arribar amb totes les forces: les **eleccions municipals de 2023**. El nostre projecte municipalista de

ruptura necessita créixer arreu dels Països Catalans i no podem deixar escapar cap contesa electoral més per generar un espai polític alternatiu arreu de la nació. Alhora, se celebraran les eleccions autonòmiques a les Illes Balears i al País Valencià, en les quals caldrà valorar, en el moment oportú, l'acumulació de forces prèvia per poder assaltar aquestes institucions autonòmiques i que permetin al projecte polític de la Unitat Popular un creixement més exponencial del que hem experimentat fins al dia d'avui.

Qui planteja lluitar contra totes les opressions dins dels estats capitalistes i patriarcals, espanyol i francès, ha d'estar preparat fins a les darreres conseqüències per rebre tota la seva força repressiva. Un dels aprenentatges que hem d'extreure del darrer cicle de mobilització independentista a Catalunya és la necessitat de bastir-nos d'una forta **organització popular antirepressiva** que ens permeti respondre amb mobilitzacions de solidaritat amb qui pateix la repressió i de rebuig a l'estat opressor. Al mateix temps cal que sempre estiguin en primera línia política les propostes **d'amnistia a totes les represaliades polítiques i de posar fi a la repressió política**, com a elements necessaris per a la resolució democràtica del conflicte nacional.

2.2. INDEPENDÈNCIA PER CANVIAR-HO TOT

La CUP ha de recuperar el paper desenvolupat entre el 9-N i l'1-O pel que fa a ser la palanca que empeny la resta de forces polítiques a avançar en aquest procés, però alhora ha de desenvolupar una línia pròpia de treball que serveixi a aquest primer objectiu, que qüestionï públicament les contradiccions d'aquestes dues forces polítiques amb relació al procés, així com representi l'espurna d'un nou cicle de confrontació democràtica amb l'Estat, basat en l'acció des del **municipalisme, en l'activitat legislativa i la desobediència al poder judicial espanyol, a la promoció d'iniciatives del món cultural, econòmic i social que s'enfrontin a l'Estat**.

Partim de l'anàlisi que ens cal una acció democràtica i de moviment, unitària, que interpel·li gent més enllà de l'independentisme organitzat si el que volem és guanyar. Ja sigui per la via de les democràcies liberals modernes – referèndum acordat – o per la via de la ruptura – referèndum unilateral amb suspensió – o participació per sobre del 50 o del 60 per cent – que porti de nou a una situació “de conflicte” i tot seguit a mobilitzacions que derivin en un escenari d'obligatòria negociació amb empara internacional on l'autodeterminació sigui indiscutible, especialment per a la immensa majoria del poble català. Una situació que encara no hem aconseguit perquè malgrat que la majoria de gent està d'acord en un referèndum hi ha molta gent que no el veu imprescindible.

A hores d'ara, l'única eina existent que pugui generar qualsevol d'aquestes dues possibilitats de “victòria” és posar sobre la taula un referèndum, acompanyat d'un conjunt

de propostes que tinguin per objectiu l'autoorganització i l'impuls del municipalisme. La DUI ha estat un anhel sense capacitat pràctica de publicació ni de recorregut d'interpel·lació a l'entorn no convençut: No va generar espais de trobada ni d'autoorganització (els CDR neixen de manera prèvia al referèndum) ni tampoc existia la correlació de forces interna dins l'independentisme per sostenir-la malgrat que, fins i tot nosaltres, volguéssim aplicar-la immediatament.

Si bé és cert que ja hem fet un referèndum, això no significa que sigui una eina a descartar. Altres nacions sense estat com Quebec o Escòcia han entès que l'exercici de l'autodeterminació és un dret en disputa que cal replantejar quan la correlació de forces resulta favorable. Els aprenentatges del 2017 ens han de permetre tornar a posar el tema sobre la taula, en paral·lel a Escòcia, i tornar a jugar la partida a través d'un moviment civil concret (a l'estil PAH, Sindicat de Llogateres, que sigui interlocutor i actor a la vegada) mentre impulsem l'Assemblea de Càrrecs Electes.

2.2.1. El Referèndum: el conflicte que resol el conflicte

L'1 d'octubre i les vagues del 3 d'octubre i del 8 de novembre van ser un exercici de desobediència civil i institucional sense precedents al sud d'Europa en les darreres dècades. No obstant això, en termes d'autodeterminació l'1-O no va ser una fita democràtica reconeguda per la comunitat internacional. Des de llavors un dels debats pendents ha estat el de la presa de poder i el de la sobirania, assumint que no hi ha voluntat per part de l'aparell d'estat espanyol de resoldre el conflicte democràticament.

La situació de bloqueig per part de l'estat, i la dificultat d'exercir el dret a l'autodeterminació en un context democràtic normalitzat, ni invalida **defensar l'exercici del dret a l'autodeterminació, i la via del referèndum, com a fórmula per resoldre la situació actual, ni nega la validesa política de l'1-O. Malgrat la repressió, cal dibuixar un horitzó que pensi l'independentisme d'esquerres en el marc d'un projecte de tradició democràtica i republicana, que tingui com a base la defensa dels drets civils i polítics, i que aposti per a la utilització d'un mecanisme democràtic com a element fonamental per a dirimir el suport popular al projecte.** A diferència de l'estat espanyol, que explica el seu moment fundacional de l'etapa democràtica amb els pactes de la Moncloa de l'any 1978, realitzats amb el que es va anomenar soroll de sabres fent referència a la por i l'amenaça dels militars de tornar-se a aixecar per a restaurar la dictadura, el projecte independentista ha de plantejar un moment fundacional democràtic i basat en la legitimitat popular. El referèndum, o qualsevol alternativa que permeti a les catalanes decidir el seu futur, ha de ser la pedra angular d'un full de ruta compartit que contempli la desobediència civil i l'autotutela de drets com a eines per assolir el canvi polític.

Per altra banda, en termes immediats, cal assumir la realitat actual i la negativa de l'estat a resoldre democràticament

la situació. Però això, i entenent que la sobirania nacional és la clau per a poder exercir la resta de sobiranes i que la repressió no és inversament proporcional a la manca d'iniciativa política, és obvi que també hem d'**assumir el conflicte com a motor de canvi. Actualment, a la societat catalana, implica iniciatives col·lectives de desobediència civil i també institucionals per poder tirar endavant mesures - institucionals, públiques i comunals - que suposin canvis materials concrets.** Partint de la premissa que el referèndum o la fórmula que es faci servir per a dirimir democràticament el conflicte serà un pols polític que requerirà mobilització, desobediència i dinàmica de col·lapse, **no es pot pensar en una lògica de canvi d'un moment concret - com plantejava l'independentisme hegemònic amb el relat del momentum i del pas de la llei a la llei -, sinó que s'ha de pensar en una dinàmica de conflicte i alhora de procés,** que permeti que cada vegada hi hagi més suport popular. S'ha de poder explicar que sense conflicte no hi ha marge per al canvi nacional i social. Això implica desplegar-lo en àmbits que permetin explicar projecte, en allò que en la pràctica del dret contra-hegemònic i de defensa dels drets humans es diuen "litigis estratègics", és a dir, confrontacions, desobediències i altres pràctiques basades en la idea de la defensa de drets fonamentals, i que porten a la consecució de precedents polítics que suposen canvis i generen adhesions al projecte polític.

2.2.2. Institucionalitat alternativa i poder popular

La creació d'institucionalitat alternativa per estructurar eines de lluita popular sempre ha estat una estratègia que hem validat. Tanmateix sempre hem considerat aquestes propostes com a dinàmiques canviants, fent servir les que siguin útils i proposant-ne de noves sempre que ha sigut necessari. A voltes, la generació d'aquestes estructures s'ha convertit en punts de batalla dins de l'independentisme per fer-se'n el control d'aquestes. Considerem que serà una dinàmica a superar: no obtindrem mai una estratègia compartida dins l'independentisme mentre dos sectors importants d'aquest tinguin com a principal objectiu la disputa de l'hegemonia del lideratge independentista. Per tant, en aquesta proposta en considerarem algunes d'existents, però que en un futur podem considerar com a no funcionals, i d'altres que considerem necessàries crear.

2.2.2.1. Consell per la República

El context actual d'atzucac independentista té dues causes principals interrelacionades. La primera és la repressió, que limita l'acció política, afecta els lideratges dels dos principals partits i buida de poder les institucions catalanes. La segona és la desorientació, fruit de l'esgotament de l'esquema polític amb el qual es va arribar fins al 2017, segons el qual la força de les urnes era suficient per assegurar una transició a la independència, arbitrada per la comunitat internacional.

El clima de divisió entre les forces independentistes aprofundeix aquestes mancances. Els dos principals partits han prioritzat la diferenciació entre ells, per assegurar els respectius espais polítics, per damunt de l'anàlisi sobre què va funcionar i què no durant la tardor de 2017.

El Consell per la República podria ser una eina per superar aquestes dues mancances. Amb la condició que aconsegueixi ser un espai realment plural, on es trobin les diferents formacions independentistes i puguin acordar línies estratègiques més enllà dels cicles electorals i de la gestió institucional. El fet d'actuar fora de les institucions autonòmiques i de l'Estat espanyol fa que no existeixi aquesta limitació:

- Un espai per desenvolupar una agenda internacional compartida que ens presenti com a poble (no com a partits) a la comunitat internacional. Cada formació hem de mantenir la nostra agenda internacional i per això la CUP hem de continuar prioritzant aquelles relacions internacionals amb qui tenim més afinitat antiimperialista i internacionalista. Però afegeix molta credibilitat a la causa del nostre poble que alhora puguem presentar-nos davant de certs interlocutors amb una pluralitat de forces, representant una majoria social i amb un missatge de mínims, compartit.

- Un espai per desenvolupar estructures paral·leles necessàries per a la confrontació democràtica amb l'Estat i suport a la desobediència civil, així com suport a la desobediència institucional en matèria de polítiques socials i internalització de serveis públics bàsics i estratègics des de l'escala municipal fins als àmbits competencials que ens dotem a nivell de la Generalitat

2.2.2.2. Acord Nacional per l'Autodeterminació dels Països Catalans

Des de la CUP proposem un gran "Acord Nacional per l'Autodeterminació, les Llibertats i els Drets Civils i Socials", obert a tots els agents polítics, socials i culturals dels Països Catalans i que agrupi totes les forces partidàries de la democràcia al nostre país, i que es basi en els següents punts:

- La construcció d'una República independent és un objectiu legítim, i desitjat per cada vegada més ciutadans i ciutadanes d'arreu dels Països Catalans. És obligació de totes les forces polítiques i socials democràtiques construir i articular els més amplis consensos, així com garantir que les institucions públiques posin a l'abast de la ciutadania totes les eines perquè aquest objectiu sigui realitzable, en el marc del reconeixement i l'exercici del dret a l'autodeterminació dels pobles, reconegut per la Declaració Universal dels Drets Humans i el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics.

- Catalunya va exercir aquest dret en un referèndum d'autodeterminació celebrat el passat 1 d'octubre de 2017. Tot i això, aquell referèndum no va gaudir de totes les garanties

que la legislació i la comunitat internacional consideren necessàries per a atorgar-li validesa jurídica i política, a causa de les amenaces i la repressió exercida per l'Estat espanyol abans, durant i després del referèndum. La violència física, ambiental i jurídica exercida per l'Estat espanyol va impedir la celebració de la votació en unes condicions de normalitat democràtica. Malgrat aquesta violència, el Referèndum va ser una gran fita de mobilització, de participació i de radicalitat democràtica, una victòria moral i política de l'independentisme, que legitima, reforça i avala l'exercici del dret a l'autodeterminació com un dels aspectes irrenunciables de la resolució del conflicte polític. El Referèndum de l'1-O del 2017 també marca el camí de l'articulació de factors que ens permeten avançar: mobilització i autoorganització populars, desobediència civil, majories independentistes en les institucions i actuació conjunta del Parlament, el Govern i els ajuntaments, fites i lluites compartides en el moviment independentista, sobirania i desobediència institucional. Una lliçó fonamental és que el moviment i l'hegemonia creixen amb el conflicte. I que amb el conflicte creix també l'hegemonia dels nostres plantejaments polítics en el si del moviment independentista i en el si dels moviments socials.

- El 3-O mostra també una dimensió imprescindible per a l'èxit dels nostres objectius polítics: la vaga general com a instrument fonamental de lluita i de mobilització, i l'ampliació del moviment democràtic més enllà de l'independentisme, mitjançant la resposta antirepressiva i la lluita pels drets socials, civils i polítics, assumint el dret a l'autodeterminació com una via de lluita contra el Règim del 78 en la defensa d'aquests drets.

Per altra banda, l'1 i el 3-O també ens deixen diversos aprenentatges sobre les mancances d'aquell cicle polític: la confiança en la voluntat negociadora de l'Estat i de la UE, l'absència d'una estratègia i d'un full de ruta més enllà de l'1 i el 3-O, d'una estratègia efectiva de presa del poder i de control del territori i de les infraestructures estratègiques i recursos bàsics. També la manca de previsió i d'organització de la mobilització i de la desobediència civils continuades, una diplomàcia internacional poc consistent, la no previsió de l'abast de la repressió i la manca d'una estratègia antirepressiva sòlida, la manca de previsió sobre com respondre a la violència de l'Estat, la manca d'una previsió realista sobre la resposta dels cossos de funcionaris, de la judicatura i dels MMEE, l'absència d'un programa econòmic d'emergència per a sostenir un cicle de ruptura amb l'Estat i de crisi en les relacions internacionals, i un càlcul equivocat pel que fa a la capacitat de recomposició del Règim del 78 i de l'Estat. I les febleses i inconsistències d'un moviment independentista confiat en les fortaleces dels lideratges civils, polítics i institucionals, i en la seva organització i estratègia, que sumades a la seva capacitat mobilitzadora i als esdeveniments de l'1 i el 3-O havien de conduir-nos de forma ràpida a la independència i al reconeixement internacional.

Altres febleses també van ser: una unitat independentista molt fràgil que, amb moltes contradiccions, només va ser parcialment efectiva en relació a l'1-O (en el cicle 6-7 de setembre, 20 de setembre, 1-O i 3-O), diversos sectors de l'independentisme que especulaven amb una resolució reformista basada en un nou Estatut d'Autonomia, les dependències de l'independentisme conservador envers les elits econòmiques que, en apostar majoritàriament pel Règim del 78, varen deixar-lo en una situació de gran feblesa pel que fa a les seves aliances històriques i tradicionals. L'Estat va intensificar la tensió identitària i l'amenaça de crisi econòmica i de pèrdua de drets socials, i l'independentisme no havia assolit encara una articulació suficient amb la classe treballadora i les seves lluites i aspiracions, amb la conseqüència d'una encara feble incorporació d'una part important de les classes populars a l'independentisme.

2.2.2.3. Municipalisme d'alliberament

Els municipis són les institucions més properes a la ciutadania, les que per lògica de subsidiarietat han estat garants de drets i de serveis públics. La CUP entenem el municipalisme com l'articulació del moviment popular, amb estructures participatives, conjuntament amb les institucions municipals. Des d'aquesta perspectiva el municipalisme és la pedra angular de l'arquitectura política que volem construir i que fa dècades que dissenyem i duem a terme.

Un municipalisme que permeti la descentralització del poder; sustentat en les dinàmiques democràtiques, populars i participatives; que no es regeixi des de la lògica del nepotisme i el capitalisme de relacions de proximitat; que el guïï la realització de polítiques públiques al servei de les necessitats de les comunitats encara que hagi de suposar no garantir els interessos de les corporacions; que pugui regular cercles econòmics autocentrats; i que entengui el territori com a part del desenvolupament social i econòmic dels pobles.

Propostes econòmiques de mínims:

L'actual dependència econòmica de l'estat impedeix, moltes vegades, que, des de la institució, es puguin dur a terme transformacions molt significatives però hi ha mecanismes que ens poden permetre assolir certs canvis materials:

a. Dissenyar pressupostos que:

- Estiguin pensats per la defensa de les persones o sigui invertir més recursos en les partides destinades a benestar social, habitatge, educació, etc.

- Donin suport a les iniciatives de l'economia social i solidària per revertir el model econòmic. Apostin per les energies renovables tant en l'àmbit públic com en el privat.

- Reverteixin les polítiques externalitzadores de governs anteriors per poder exercir un control més acurat sobre els serveis que es presten: aigua, energia, residus.

b. Ordenances fiscals que:

- Mitjançant la tarifació social i l'aplicació de polítiques redistributives aconseguim aplicar criteris de fiscalitat progressiva, és a dir, que qui més té pagui més.

c. La recuperació de sobiranes:

- És un projecte estratègic que construeix un relat propi de com pretenem transformar i lluitar contra el capitalisme patriarcal. Com a CUP no apostem per gestionar a les institucions un sistema que ens sembla impossible, sinó que volem dirigir la nostra aposta en aquesta lògica transformadora.

- Es poden concretar actes de ruptura en l'àmbit municipal que ens portin a reafirmar la nostra decisió de plantar cara a l'estat, malgrat que puguin semblar simbòliques poden ajudar a crear la llavor d'una altra institucionalitat. Per exemple podem fer canvis en les festes de caràcter nacional: declarar hàbil el 12 d'octubre i inhàbil l'1 d'octubre o el 3 d'octubre.

- Demanar constantment la derogació de la Llei d'Estabilitat Pressupostària 2/2012, de 27 d'abril i la LRSAL, 27/2013 de 27 de desembre ens permet continuar posant sobre la palestra les polítiques austericistes del govern de l'estat i de l'UE.

- És imprescindible continuar amb la desobediència, secundant els moviments socials que posin la vida de les persones al centre. El suport a les lluites compartides en l'àmbit municipal és molt important perquè moltes vegades els atacs als recursos materials o socials de les persones ens permet generar xarxes de suport mutu i empoderament col·lectiu.

- L'impuls de l'Assemblea de Càrrecs Electes ha d'esdevenir un instrument que ens permeti respondre conjuntament totes les ingerències de l'estat i, alhora, expressar i donar veu a les nostres propostes polítiques més transformadores. Al mateix temps pots ser l'eina per crear xarxa municipalista arreu del territori dels Països Catalans.

2.2.2.4. Construcció de la Unitat Popular

Com a pas conseqüent per a la promoció d'una mobilització popular polièdrica i sostinguda en el temps, ens cal plantejar-nos com consolidar les diverses lluites i moviments populars per avançar en la construcció de la Unitat Popular. A tall d'exemple, podem ubicar la Xarxa de Casals i Ateneus dels Països Catalans que aplega més d'un centenar d'espais arreu de la nació. També la Xarxa de Suport Mutu que va néixer amb la crisi de la Covid-19.

Com a CUP, però, tenim el deure de donar suport a totes les lluites que plantin cara a qualsevol tipus d'opressió. Malgrat això, l'actual escenari de crisi multinivell ha generat una sèrie d'esquerdes que podem aprofundir intel·ligentment, així com noves lluites en ascens i d'altres que estan

repuntant. Cal que sapiguem centrar les nostres energies per aconseguir el major efecte polític global possible. En aquest sentit, la conjuntura internacional i nacional planteja determinats fronts de lluita com a potencialment centrals i caldrà dedicar-los una atenció especial:

- El front de lluita laboral i per les condicions de vida. La crisi econòmica ja es fa notar però encara té un llarg recorregut. Serà un moment de sensibilitat màxima per a les qüestions socials i mobilització generalitzada de treballadors i treballadores contra el capital. Cal que la nostra lluita institucional acompanyi els treballadors i la nostra militància sigui una antena dins l'àmbit laboral, polititzant fins i tot més enllà de la tasca sindical. La defensa de la titularitat i gestió íntegrament públiques dels serveis públics serà una altre front clau, per com repercuteix enormement aquesta qüestió sobre les condicions de vida de les classes populars. Finalment, caldrà passar a l'ofensiva proposant la nacionalització de més i més parcel·les de l'economia sota control popular com a mecanisme de democratització del treball i la riquesa, però també com a element clau per a la reconversió d'un model econòmic rendista, depredador i caduc.

- La lluita per l'habitatge és un altre front que incideix sobre les condicions de vida d'una gran part de la classe treballadora i alhora ens permet qüestionar la propietat privada, en aquest cas, del sòl. És un moviment que s'està ramificant i té presència arreu dels Països Catalans, però caldrà saber combinar-lo amb la lluita pel treball, ja que sovint la manca d'habitatges assequibles de les ciutats és l'anvers de l'atur de les zones rurals. A més, la qüestió de l'habitatge s'imbrica amb la qüestió del turisme i les indústries rendistes, que es pot treballar tant a Mallorca, com la Marina, el Pallars o el Rosselló.

- El feminisme de classe és un altre front amb grans implicacions de lluita. No només per com s'ha incrementat la consciència general de la població i l'organització de les dones el darrer cicle, sinó també pel fet que les crisis econòmica i sanitària han mostrat, molt nítidament, com el treball reproductiu i de cura, duts a terme substancialment per les dones de la classe treballadora, són un sosteniment necessari per a la perpetuació de l'acumulació capitalista. En aquest sentit, la lluita feminista es revela, no només justa en si mateixa, sinó com una eina cabdal en la mateixa lluita de classes.

- L'internacionalisme és un altre puntal de la nostra manera de comprendre la lluita. La solidaritat amb la resta de pobles i treballadors del món és un element clau per avançar a tots els fronts. No vivim aïllats, el posicionament ferm davant l'opressió i la injustícia a altres bandes del món és un element indispensable per a la possibilitat de ruptura arreu, així com una bona manera de despertar simpaties internacionals per a la nostra causa. En tot cas, caldrà materialitzar

això més enllà de la simple declaració i arremangar-nos en campanyes de suport material com ara boicots a multinacionals dels països imperialistes. Aquí també és central i important l'oposició a les dinàmiques neocolonials i la contundència davant determinades qüestions tan rellevants a la UE com els fluxos migratoris internacionals i les qüestions de ciutadania. Això també té una derivada interna, combatre el racisme en la seva faceta tant material com simbòlica, i més en un moment d'ascens del feixisme.

- L'ecologisme, aportant-hi una perspectiva clarament anticapitalista i antiimperialista. Aquí serà clau reivindicar la necessitat de sobirania per poder canviar el model productiu vers una reindustrialització neta. Això serà impossible sota la lògica del capital, i s'imbrica amb la lluita per les nacionalitzacions. Serà important oposar un model propi a aquells que ens vulguin vendre que han de ser els treballadors els qui carreguin sols el cost de la reconversió. Així mateix, caldrà entendre aquesta qüestió, per la pròpia naturalesa del fenomen, necessàriament des d'una perspectiva mundial i internacionalista.

- Front antirepressiu. En un context d'increment de la conflictivitat, és evident que l'estat al servei de la classe dominant no restarà immòbil. Hem de comptar amb la lluita antirepressiva com un front de lluita més. Ara bé, serà molt important no caure en el bucle repressió-antirepressió-repressió permanent, sinó treballar aquesta qüestió com una manera de cohesionar-nos, créixer, i mostrar les contradiccions del sistema a la majoria de la població. Caldrà aconseguir que per cada reprimit, se'ns uneixin moltes més persones.

2.2.3. Legislació constituent i desobediència civil institucional

En l'actual marc de greu crisi econòmica i social i el conseqüent augment imparable de la pobresa, ens cal amplificar el bloc polític amb el màxim de forces que acceptin la doble ruptura: amb la monarquia, pel dret a l'autodeterminació i la república dels països catalans i per un pla d'emergència econòmica perquè la crisi no la tornem a pagar la classe treballadora. Amb el reconeixement i impuls dels organismes de lluita: CDR's i les plataformes construïdes pel moviment de defensa dels drets i llibertats socials i polítiques, com la plataforma 3 d'octubre, la taula sindical, el pla de xoc social, la plataforma en defensa dels serveis públics, la primavera sanitària, la marea de pensionistes, la coordinadora obrim fronteres,....

En la conjuntura actual, resulta imprescindible aplicar immediatament una acció política institucional que sobrepassi els marcs competencials per donar una resposta urgent a les necessitats bàsiques de la gent: pa, sostre i treball. Acompanyat d'una mobilització popular que sustenti aquestes mesures que desborden el marc constitucional i el règim del 78. Aquests actes de sobirania han d'enfortir l'empoderament

popular a la vegada que garanteixen el sosteniment de la vida i produeixen canvis en les condicions materials de les persones amb major precarietat.

Aquest seguit de mesures posen en contradicció l'estat i el marc constitucional, generant un conflicte entre el manteniment del règim del 78 i les necessitats bàsiques i elementals de la població. Per fer-ho possible, serà imprescindible la desobediència i la unilateralitat del govern de la Generalitat i de les institucions municipals davant les sentències del tribunal constitucional. Caldrà doncs, una combinació simbiòtica entre desobediència institucional, lluita al carrer i poder popular. Aquests actes de sobirania institucional i popular que cobreixin necessitats bàsiques i elementals formen part de la proposta política ja exposada, però els podríem concretar en:

- **Fer efectiu el Dret a l'Habitatge.**
- **Renda bàsica universal i reforma fiscal.**
- **Prohibició d'ERO's i EROTO's i defensa de drets laborals**
- Mesures contundents contra la pobresa energètica

Aquests actes de sobirania han de poder trencar, en els actuals moments de crisi, els blocs unionistes i independentistes per convertir l'independentisme en una lluita de classes contra el règim del 78, conformant les condicions òptimes per a la insurrecció democràtica.

2.2.4. Mobilització popular cap a la Insurrecció Democràtica

El conflicte social i nacional segueix viu tot i els intents d'estabilització per part del règim. En aquest context, definim una acció institucional focalitzada en reforçar el conflicte amb l'estat, qüestionant els seus límits competencials i les seves vulneracions de drets socials, polítics i democràtics. Dibuixem un escenari en què la tasca institucional reforci la creació de tensions i embats constants que ens condueixin cap a un nou moment de catarsi popular i institucional: la **insurrecció democràtica**. Aquesta insurrecció democràtica pot prendre la forma d'una vaga general, d'un nou referèndum d'autodeterminació o d'un acte institucional d'unilateralitat al que les institucions es vegin forçades per les pressions del moviment popular. De facto haurà de ser una concatenació de totes les formes possibles que portin el conflicte a una dinàmica de col·lapse per arribar a una posició de força per sobre la de l'estat.

Si afirmem que la transició de la llei a la llei no és una possibilitat real en el marc actual, caldrà que aquest moment de catarsi tingui capacitat de concretar-se en una **mobilització sostinguda en el temps**. Per això, caldrà haver generat l'estat d'ànim i l'estructura necessària per ser capaces de sostenir aquesta mobilització i fer front a la repressió, havent involucrat el conjunt de les classes populars i agents socials.

Arribats a aquest nou moment de catarsi caldrà plantejar la via per a la resolució del conflicte. Una resolució que implica forçar l'estat espanyol a seure en una taula de negociació per establir els acords per l'exercici del dret a l'autodeterminació, amb la mediació d'agents internacionals i que estableixi l'amnistia per a totes les persones represaliades en el procés.

2.2.5. Mecanismes de resolució del conflicte

La CUP entén que la resolució del conflicte passa per qualsevol fórmula que permeti exercir el dret a l'autodeterminació i que suposi la fi de la repressió. És en aquests termes que pensem que s'ha de treballar a la taula de diàleg que hi ha engegada amb l'estat, des d'una lògica de negociació i no com un espai de treball entre partits de govern, en el qual el PSOE posa les normes i els límits de les possibles vies de resolució. En qualsevol negociació és important establir les condicions prèviament – temps, objectius i mediadors o agents neutrals –, si la taula en els termes establerts no suposa cap avenç en els marcs de resolució del conflicte, legitimar les vies alternatives – unilaterals i desobedients – que permetin resoldre el dret a l'autodeterminació. La CUP no s'oposa a cap eina per al diàleg i la resolució del conflicte, però sempre que aquesta estigui orientada a aquests objectius i no sigui un esquer per a objectius tàctics i a curt termini al voltant dels pressupostos i la governabilitat de l'estat, de rèdits electorals o de moviments per a la desmobilització popular.

2.2.6. Amnistia per les preses i exiliades polítiques

Es fa difícil pensar que la repressió s'aturarà amb un pacte polític, o fins i tot si baixa la intensitat del conflicte – la inacció política –, ja que la raó que aquesta s'activi és precisament la potencialitat transformadora de l'independentisme. Des d'aquesta perspectiva, l'amnistia és una proposta política que entén que la defensa dels drets col·lectius en una situació d'excepcionalitat penal i legislativa no pot ser jutjada ni perseguida, ja que busca el reconeixement d'un dret per a millorar la vida de la ciutadania.

Si entenem que l'autodeterminació és un dret col·lectiu, com una part indestriable del programa orientat al reconeixement i l'exercici d'aquest dret, s'hi ha d'incorporar la defensa d'una amnistia total que anul·li totes les causes judicials impulsades contra persones que hagin estat processades, jutjades, detingudes o empresonades per defensar drets polítics, socials o civils en el si dels darrers deu anys de procés independentista, des del dret a l'autodeterminació fins al dret a vaga, en el marc d'una legislació d'excepció contra els drets civils i polítics, i que repari els danys causats a aquestes persones, a les seves famílies i als col·lectius dels quals formaven part, i que prevegi mesures amb relació a tots els responsables de la repressió de drets fonamentals.

2.3. INTERNACIONALITZACIÓ DEL CONFLICTE

Com hem dit en diverses ocasions, entenem que la mediació internacional ha de tenir un paper clau en la resolució del conflicte català i la consecució de la sobirania com a poble. Aquesta mediació esdevé necessària quan un conflicte democràtic topa amb el mur d'acer d'un estat demofòbic com l'espanyol. Tanmateix, sabem que les lògiques de les institucions internacionals estan subjectes a les relacions de poder i al manteniment de l'estatu quo, és per això que tenim clar que les institucions internacionals no actuaran regides per la defensa dels drets, sinó que hauran de ser obligades a fer-ho davant unes condicions que facin inviable la seva manca de posicionament.

Sens dubte, la mobilització sostinguda serà l'element central a l'hora de forçar les institucions internacionals, però cal també fer un treball de fons previ per a difondre la causa independentista i aconseguir el màxim de complicitats i suports.

En aquest àmbit, plantejarem tres eixos de treball:

- **Enfortir les relacions amb les organitzacions d'esqueres i els pobles de la resta de l'Estat.** El conflicte nacional català debilita el règim i enforteix, per tant, la posició de les classes populars de tot l'estat. És així com s'explica que el cicle iniciat l'any 2017 hagi permès fer més estretes les relacions amb les organitzacions polítiques anticapitalistes dels diferents pobles de l'estat espanyol, no només amb aquelles amb qui ja hi ha una relació històrica.

- **Enfortir les relacions amb les organitzacions d'esqueres de la resta d'Europa** per tal de teixir una proposta política de l'esquerra rupturista contra els dictats del capital de la Unió Europea, per tal d'establir les bases per una Europa dels Pobles Lliures, basada en relacions de solidaritat i reciprocitat.

- **Explorar la possibilitat de suports per part de governs i partits polítics amb pes institucional d'arreu del món** i reforçar les relacions bilaterals a partir de la defensa de la lluita internacionalista i antiimperialista i la solidaritat entre els pobles.

- **Aconseguir els posicionaments favorables necessaris per a garantir els drets humans de les catalanes davant de les institucions internacionals.**

2.3.1. Drets a l'exterior de l'emigració catalana

Són prop de 400.000 els catalans residents fora del territori i la tendència migratòria no s'atura i pot encara augmentar molt més com a conseqüència de la crisi COVID-19. Un país que es descapitalitza laboralment i intel·lectualment perdent any rere any persones qualificades i també no qualificades és

un país que té un seriós problema que amenaça no només el seu futur sinó també el seu present. Des de la CUP sabem molt bé que l'emigració, particularment aquella precària és una característica estructural d'un sistema capitalista que utilitza la mobilitat dels recursos humans de la forma i manera més beneficiosa en cada moment als seus interessos i prioritats econòmiques i geogràfiques.

Els catalans residents a l'exterior han de gaudir de la plenitud de drets democràtics i socials. Catalunya hauria de tenir la seva llei electoral pròpia que permeti un exercici del dret de vot des de l'exterior sense les restriccions que la vigent llei de règim electoral imposa a l'exercici d'aquest vot ("voto rogado"). Aquesta futura llei electoral pròpia hauria de garantir també els drets de vot dels catalans residents en les comunitats autònomes de l'estat espanyol que així ho desitgin.

S'ha de desenvolupar la Llei de la comunitat catalana de l'exterior aprovada el maig de 2017 i de la que fins avui no s'ha aplicat absolutament res del seu contingut en matèries socials, culturals, de suport a les persones desitjant emigrar i de participació democràtica.

S'ha d'adoptar una Carta de Drets Socials i Culturals de l'Emigració catalana que permeti la plenitud de drets en els àmbits: de cobertura sanitària per l'emigració precària, educatiu (garantint l'ensenyament de la llengua catalana a l'exterior en tots els nivells educatius), de protecció social, de drets culturals i d'accés als mitjans audiovisuals catalans.

V. LES RELACIONS INTERNACIO- NALS

La CUP fa de l'internacionalisme un dels elements centrals del seu projecte polític, indestruïble del mateix i dels seus valors. Llitem per construir no només relacions de poder diferents a escala nacional sinó també a escala europea i mundial. Buscarem una complicitat i col·laboració amb les esquerres de tot el món. Sense oblidar que, per raons històriques i de proximitat, la xarxa de relacions internacionals que més ens determina és europea, mediterrània i estatal. És per això que l'estratègia d'aliances ha d'estar basada en aquells projectes polítics que tenen uns objectius més similars i pròxims al nostre, però que enfronten reptes semblants i els mateixos enemics.

La CUP, com a projecte socialista, no es pot permetre lectures idealistes que, evocant el no reconeixement a la legitimitat de l'estat espanyol, acabin no reconeixent la dominació que exerceix tant al territori dels Països Catalans com a la resta de pobles de l'estat. L'entramat jurídic-polític que anomenem Règim del 78 es presenta tan irreformable com el de la Unió Europea i, tot i prendre diferents formes i intensitats en funció del territori sobre el qual exerceix l'opressió, presenta unes connexions materials des de les quals podem establir un mínim comú denominador que basteixi les nostres aliances internacionals en dos eixos no exclouents: l'anticapitalista i el sobiranista.

Respecte al primer, entenent la potencialitat de les institucions de la vida social característiques de la classe treballadora, cal bastir una xarxa de relacions que coordinin

aquestes –respectant l'autonomia i gestió pròpia de cadascuna– de manera que els embats a l'estat burgès, sorgeixin des de Vallekas o des de Gamonal, puguin ser entomats des de diversos punts del territori des de la fraternitat entre pobles pròpia de l'esquerra rupturista, sense que impliqui en cap cas una renúncia al projecte independentista i sobiranista propi.

En relació amb el segon i en consonància amb la proposta per l'autodeterminació plantejada al present document, resulta imprescindible una aliança sobiranista de les perifèries (Galícia, País Basc, Països Catalans i Andalusia) contra el règim, que superi les dinàmiques taticistes i curterministes a les quals sovint ens veiem impulsats per les lògiques de la realitat política del territori del Principat sota control de l'estat espanyol i que ens serveixi per poder plantejar propers embats en clau de sobirania i autodeterminació que no es redueixin al suport solidari i al reconeixement de la legitimitat de la proposta, sinó que impliquin relacions recíproques que ajudin a avançar als diferents territoris tant en termes d'autodeterminació, com en disputar l'hegemonia política i la lluita de classes a les seves respectives burgesies nacionals.

Si bé aquests dos fronts s'entomaran, com sempre, des del conjunt de l'organització, és la representació al Congrés qui ha de tenir un paper cabdal pel seu caràcter d'espai internacional dins la lògica estatal.

Respecte a la Unió Europea, cal recordar que es tracta d'un projecte polític i econòmic neoliberal basat en el procés de financiarització de l'economia, on les grans corporacions han anat guanyant pes institucional en la provisió de béns i serveis, al mateix temps que s'ha precaritzat la reproducció social. Així, les mesures d'austeritat i retallades són part fonamental d'aquest projecte de classe, patriarcal i colonial. L'altre element central és un racisme d'estat que ha convertit el mediterrani en una fosa comuna, però que també es desplega a dins de cada país amb lleis d'extranjería que converteixen a les persones migrants en mers recursos.

A cada nova crisi econòmica, del deute o del covid, la UE hi respon de la mateixa forma, assegurant un nou cicle d'acumulació de capital encara que això impliqui vulnerar els drets dels països membres i la voluntat popular (OXI grec, 135 a l'estat espanyol), els drets socials i col·lectius, així com la vida de les persones migrants a les fronteres. Darrera de les decisions de la Comissió Europea i del Banc Central Europeu hi ha un projecte econòmic basat en financiarització neoliberal, en l'austeritat i les retallades sobre la reproducció social i un projecte colonial sobre els països veïns al sud que genera una violència mortal a la frontera.

Si el nostre és un projecte que ha de primar el respecte a la voluntat popular i a totes les vides, llavors caldrà abandonar la UE, provincialitzar Europa i centrar el mediterrani, ja que les democràcies europees avui requereixen la vulneració sistemàtica dels drets dels pobles, dels drets socials, l'expropiació del treball de les dones i la violència contra les persones migrants. Per construir un projecte polític socialista, feminista i antiracista cal reconstruir un espai polític alternatiu centrat en l'aliança de les nacions lliures de la perifèria sud europea amb la resta de pobles del mediterrani que posi al centre la vida de totes les persones.

Ens cal avançar cap a un model de societat democràtic i autocentrat, un model de societat capaç de vincular-se amb les economies externes en termes de relacions de reciprocitat i de solidaritat, perquè aquest ha de ser el nostre projecte internacionalista: hem de deixar de plantejar el nostre vincle amb la resta de pobles del món en termes de competència, sinó que cal començar a establir el comerç internacional en termes de solidaritat i de reciprocitat.

Per una Europa dels Pobles Lliures caldrà contraposar una proposta política de l'esquerra rupturista a l'Europa del Capital, la de la Unió Europea. Si les alternatives a aquesta UE només les planteja el feixisme, tindrà el camp adobat per fer créixer el seu projecte polític en un moment que es visualitzarà la fallida de la UE com a defensora de la vida i dels nostres drets, imposant noves mesures econòmiques en contra de les nostres condicions de vida.

El repte segueix sent "dibuixar un mapa internacional d'organitzacions i estats favorables als drets" i traçar una "aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat" que, més enllà de contactes puntuals o relacions bidireccionals estables, permeti crear espais organit-

zats permanents en l'esfera internacional –malgrat l'anàlisi necessària d'aquest aspecte va més enllà de la capacitat i intenció del present text–.

Fa una dècada, en el marc del "Encuentro Internacional de Partidos de Izquierda" celebrat a Caracas, Hugo Chávez feia una crida: "llegó la hora de que convoquemos a la Quinta Internacional. Frente la crisis capitalista y la amenaza de guerra que pone en peligro el futuro de la humanidad". L'enfortiment del moviment obrer del sud global serà determinant en els nous processos transformadors d'inspiració socialista i decolonial. Al Nord, caldrà estar atentes a propostes i moviments per enfrontar-se a l'onada de governs reaccionaris i a l'ascens del feixisme.

Ens cal també desenvolupar un projecte de marc euro-mediterrani de relacions internacionals com a àmbit geopolític dels Països Catalans, i els Països Catalans i la seva articulació com un subjecte i un procés estratègics per a la creació d'aquest àmbit.

El sud euro-mediterrani, continuadament curtcircuitat per la UE, els EUA i l'OTAN, i pels interessos globals del capital, és un àmbit geopolític fonamental per a construir-hi les nostres aliances polítiques i nacionals, com un marc de defensa dels drets col·lectius dels pobles i de solidaritats anti-capitalistes i anti-imperialistes.

Practicarem, des de tots els fronts la solidaritat amb les lluites anticapitalistes, ecologistes i antiracistes allà a on es produeixen, perquè són també les nostres lluites. Els reptes que enfronten les esquerres anticapitalistes d'arreu tenen una connexió material indestruïble que el nostre projecte rupturista no pot obviar, abordant tots els eixos de dominació que es configuren al sistema-món.

ACTIVEM TOTES LES PALANQUES DEL CANVI

UN PROJECTE COL·LECTIU DE FUTUR: INDEPENDÈNCIA NACIONAL, RESCAT SOCIAL I SOBIRANIA POPULAR

“No volem una segona Transició. Volem un procés de ruptura des de baix. Volem un referèndum com a procés, com a inici per canviar-ho tot. Volem que sigui el poble qui desobeeixi; ens importa molt poc el que digui un parlament autonòmic. Volem que sigui el poble qui defineixi el país on vol viure. No ens conformarem amb una nova cultura de la Transició que ens torni a deixar en la marginalitat política. Volem ser al centre i ser el subjecte polític que decideixi el futur del nostre país. Volem autodeterminar-nos.”

Anna Gabriel

11 de setembre de 2013 (Fossar de les Moreres, Països Catalans)

I. APOSTA PER A LA LEGISLATURA VINENT

La COVID-19 ha posat de manifest que un sistema regulat exclusivament pel mercat i sense el bé comú com a valor central, no pot donar resposta a les necessitats de les comunitats. I la situació d'emergència econòmica, social i laboral de les classes populars als Països Catalans ens fa plantejar la legislatura en termes de disjuntiva.

Per una banda seguir com fins ara, en el marc d'un estat espanyol escanyat per la UE i que actua com una centrifugadora de sobirania i de riquesa col·lectiva, en el que no és viable fer polítiques que suposin una reversió de la situació estructural per a les classes populars; o bé el camí de l'activació popular i institucional, el camí cap a la independència nacional dels Països Catalans, i d'un canvi social profund, cap a una economia socialista, feminista i ecològicament sostenible.

Nosaltres optem per una legislatura en la qual la CUP sigui agent de canvi profund, i per aspirar a concloure amb èxit el trajecte, és imprescindible sumar totes les forces disponibles per al canvi: a Catalunya, al conjunt dels Països Catalans, però també fora del nostre àmbit nacional, perquè un canvi d'aquestes característiques només és viable trencant amb l'aparell d'estat espanyol, i per avançar en aquest trajecte estem disposats i disposades a arribar als acords tan amplis com sigui possible.

Cal posar les bases per a construir un país més just, un país més acollidor i un país més solidari. I per canviar el país serà necessari l'esforç, l'organització, la lluita i el compromís quotidià i constant de molta gent. Nosaltres hi posarem el nostre gra de sorra.

Règim: crisi o continuïtat?

A grans trets, el context polític vindrà marcat per la tensió entre un pol que busca l'estabilització del règim del 78 i l'estat de les autonomies i el pol que aposta l'increment del conflicte social i nacional com a mecanisme per avançar cap a la ruptura del règim. Tanmateix, cal esmentar que en moments d'incertesa i de manca d'orientació cap a la resolució del conflicte, intenten aparèixer vies d'estabilització del conflicte, via falses negociacions, s'enquista el conflicte i, en definitiva, condueixen a reforçar l'opressor davant l'oprimit.

El context polític que va marcar el final del 2019, amb el pacte de govern PSOE-Podemos al govern espanyol, feia patent l'intent d'estabilització del règim. Aquest pacte venia acompanyat de l'acord entre PSC i Comuns a l'Ajuntament de Barcelona, la reedició del pacte del Botànic al País Valencià i el govern de PSIB-Podemos-MÉS al govern de les Illes. Es deixava intuir, alhora, un probable acord tripartit al govern de la Generalitat de Catalunya.

Tanmateix, tot i els intents d'acabar amb el conflicte social i nacional per la via de la repressió dura primer, i per la via del 'diàleg' i la 'negociació' després, sempre hem mantingut que la crisi del règim segueix oberta. Es manté oberta perquè l'experiència acumulada, des de la crisi econòmica de l'any 2008 fins al cicle de la tardor de 2017 a la de 2019, per cada vegada un sector més ampli de les classes populars que es mostra més convençuda de la necessitat de canvis socials profunds i constata la manca de democràcia a l'estat espanyol, capitalista

i patriarcal. En definitiva, cada vegada un sector més ampli de les classes populars té clar que hi ha una altra manera de viure.

En aquest punt, cal analitzar el paper concret de la burgesia catalana, no com un bloc estanc i immòbil, sinó com un bloc amb les seves pròpies contradiccions internes. El fet que una part d'aquesta mostri unes exigències cap a l'estat espanyol superiors a allò que la seva oligarquia els pot oferir suposa un fre a l'estabilitat del règim i genera unes contradiccions i esclatxes que contribueixen al fet que el conflicte nacional continuï obert. Alhora, la mateixa estructura autonòmica i les lògiques democratistes dels partits de govern fan inviable que aquests puguin liderar un autèntic procés de ruptura amb l'estat espanyol. El paper de la burgesia nacional catalana està tensada, doncs, en una doble direccionalitat, situant-se també en la dicotomia de l'estabilització i la ruptura.

II. LA NOSTRA ESTRATÈGIA: EL CONFLICTE COM A MOTOR DE CANVI

És obvi que l'estat no facilitarà una sortida democràtica al conflicte – amnistia i autodeterminació – i que desplegarà tota la repressió que calgui, que la sobirania de les institucions catalanes té límits clars – estat i UE –, i que qualsevol política transformadora que es plantegi topirà amb el marc constitucional espanyol i amb les línies legislatives i polítiques que estableix la UE – especialment topalls de despesa i política del deute –.

Per tant, la via per aconseguir exercir la sobirania en tots els àmbits, és la tesi del conflicte com a motor de canvi. I això implica que la CUP, juntament amb el conjunt d'organitzacions polítiques i el moviment popular, serà determinant per desencadenar dinàmiques institucionals i populars de desobediència. El conflicte com a motor de canvi suposa repressió, i és important assumir, per una banda, que la repressió no depèn de la iniciativa política – i els tres anys d'alta repressió des de l'octubre del 2017 sense gestos de sobirania materials ho demostren –, ans al contrari, només cessarà quan hi hagi prou iniciativa com per a resoldre el dret a l'autodeterminació. I per altra banda, que la desobediència i el conflicte poden ser motors de canvi quan desborden i són pràctiques massives i des de tots els camps possibles. Per això és important definir una estratègia d'Unitat Popular no únicament insti-

tucional, àmplia i en àmbits que permetin explicar projecte. Confrontacions, desobediències i altres pràctiques basades en la idea de la defensa de drets fonamentals, i que porten a la consecució de precedents polítics que suposen canvis i generen adhesions al projecte polític. La votació de la llei de regulació de lloguers al Parlament de Catalunya per part de tot l'independentisme i el sobiranisme – enfront de l'unio-nisme que s'hi va oposar – i la possible anul·lació del Tribunal Constitucional, pot ser un embat que envii un missatge molt clar a la ciutadania: l'independentisme suposa guanyar drets, i si cal generarà respostes institucionals i populars de confrontació amb les altres magistratures de l'estat per a millorar l'accés a l'habitatge. Apostem, per tant, per l'obertura d'una legislatura on la CUP ha de poder traslladar el conflicte social a les institucions, de la mà d'una estratègia pel conjunt de la nació (Països Catalans 2030), una estratègia de mobilització popular, una estratègia institucional basada en la insurrecció democràtica i una via d'internacionalització del conflicte que permeti una resolució democràtica a través de l'exercici del dret a l'autodeterminació i la independència.

A. PAÏSOS CATALANS 2030: UN PEU A LA INSTITUCIÓ I UN PEU AL CARRER

Un programa de construcció nacional i transformació social com el que defensem, i que es concreta amb un programa d'autodeterminació nacional, de rescat social, d'emergència ecològica i sobirania popular, és un programa per articular i transformar els Països Catalans en 10 anys: Països Catalans 2030. Implica el treball amb l'Esquerra Independentista i anticapitalista dels Països Catalans, així com amb el conjunt de moviments i lluites populars. **La CUP assumeix la seva part de responsabilitat en aquest programa, amb els següents compromisos:**

- **Promoure la mobilització i l'autoorganització popular per forçar i guanyar nous embats** a diferents nivells, que permetin el desplegament del programa d'autodeterminació nacional, de rescat social, d'emergència ecològica i de sobirania popular que defensem per als Països Catalans de cara al 2030 i que cal concretar per desplegar des d'ara mateix.

- **Promoure una estratègia conjunta de moviments socials**, organitzacions polítiques de l'esquerra independentista i de l'esquerra organitzada, de teixit associatiu, de col·lectius professionals de tots els àmbits i, en definitiva, de tot l'espectre organitzat per a fer front a l'extrema dreta. És des de la conjunció de lluites i mareas organitzades, i especialment de la confluència dels moviments antifeixista, feminista, antiracista i lgtbqi, que aconseguirem un marc estratègic que guanyi el sentit comú i arraconi el feixisme en totes les seves manifestacions i, especialment, aquell que pot arribar a tenir representació parlamentària.

- **Impulsar la creació i desenvolupament d'organismes populars autònoms i independents que permetin desenvolupar tasques d'anàlisi i construcció d'alternatives**, formació, elaboració d'informes, i assessorament de moviments populars, i administracions públiques en diferents àmbits. La CUP potenciarà l'elaboració de projectes en algun dels àmbits estratègics de la proposta política i es comprometria a aportar un % del seu finançament inicial, fins que aquestes institucions poguessin assolir la seva mateixa autogestió econòmica.

- **Preparar les municipals 2023**: començar a aterrar el projecte de canvi i transformació definit per al conjunt dels Països Catalans (Països Catalans 2030) i el programa marc de les municipals 2019, per al proper envit electoral, amb l'objectiu de multiplicar la implantació dels projectes municipals d'unitat popular arreu dels Països Catalans, doblant les candidatures al Principat, i garantint un mínim de desplegament al País Valencià i les Illes Balears i Pitiüses.

- **Impulsar un procés que permeti repensar l'organització**, d'acord amb l'Esquerra Independentista, d'acord també amb les organitzacions i moviments que, ja sigui en l'àmbit local i territorial, o a nivell nacional, han treballat més estretament amb la CUP, que permeti actualitzar la seva proposta transformadora, i amb ella, els instruments que posa a disposició del poble treballador català per la consecució dels seus objectius estratègics (independència nacional i transformació socialista, feminista i ecològica dels Països Catalans) i d'acord també amb els objectius immediats marcats en aquest document i en la resta de documents tàctics-estratègics vigents.

B. ESTRATÈGIA INSTITUCIONAL: PLA DE XOC SOCIAL I ECONOMIA PÚBLICA, SOCIAL I PLANIFICADA

En el marc parlamentari institucional, el paper de la CUP i la candidatura que presenta a les eleccions autonòmiques de Catalunya ens situa com a única força que proposa un canvi de sistema. Això exigeix situar una proposta política clara, pròpia, i que tingui tant la capacitat de tensar l'actualitat política institucional cap a una proposta radical – que vagi a l'arrel: el dret a l'autodeterminació com a clau que obre la possibilitat d'exercir totes les sobirania –, com de donar respostes immediates a la crisi sanitària i econòmica derivada de la COVID 19. Per això, necessitem un **programa de rescat social que pugui resoldre necessitats immediates i que alhora suposi un motor de transformació enfocat cap a un programa de sobirania popular i transició cap a una economia pública, social i planificada**. La vinculació d'aquests dos nivells (el rescat social i una proposta que vagi a la base de flotació de la dinàmica d'acumulació per desposseïció del marc econòmic capitalista) han de poder mostrar la impossibilitat del règim i les seves institucions de garantir unes condicions de vida dignes per la classe treballadora.

Una proposta basada a mantenir un peu al carrer i un peu a la institució ha de passar per articular els ritmes de la CUP al Parlament de Catalunya amb la mateixa tasca mobilitzadora com organització, definida conjuntament amb el conjunt de l'Esquerra Independentista i el moviment popular. L'articulació dels dos àmbits d'acció política farà que la proposta institucional reforci l'acció de carrer, alhora que la mateixa proposta institucional adquireixi la força i legitimitat social que no pot obtenir amb una acció institucional aïllada.

Per això apostem per:

- Un **programa de rescat social**, que doni resposta a les necessitats més immediates de les classes populars en el seu conjunt. Un programa, per tant, que doni resposta a una situació econòmica agreujada per la gestió de la crisi de la Covid-19 i que concreti legislativament totes aquelles demandes de Pa, Sostre i Treball que el moviment popular ha posat sobre la taula. Basat en els eixos centrals de la proposta política, aquest programa de rescat social es construirà a partir de:

· **(Pa) Una Renda Bàsica Universal i una Renda màxima**, defensant que l'eradicació de la pobresa passa necessàriament perquè paguin aquells qui tenen majors recursos econòmics. Per tant, la RBU ha d'anar lligada a una reforma fiscal i l'establiment d'una renda màxima.

· **(Sostre) Garantia d'habitatge digne per tothom**, defensant que l'habitatge és un dret i no una mercaderia al servei de l'acumulació. Per tant, garantir l'habitatge digne per totes les persones implica incrementar el parc públic d'habitatge fins a situar-lo al 12% del total, la regulació del preu de lloguer, l'expropiació de pisos en mans de fons voltor i grans tenidors i la defensa política de l'ocupació.

· **(Treball) Drets Laborals** per revertir l'ofensiva del capital contra el treball, a partir de la reducció de les jornades laborals sense reducció de salari, l'establiment d'un salari mínim interprofessional de 1200 € i el reconeixement del treball de cures.

El programa de rescat social permet no només donar resposta a les necessitats immediates de la població, sinó també demostrar els límits competencials de les institucions autonòmiques, del marc constitucional espanyol i de la UE. Parlem, per tant, d'actes institucionals que sobrepassin el marc competencial a partir de la defensa de la radicalitat democràtica.

Per això la CUP haurà de defensar un programa obertament socialista, a partir del discurs i a partir de propostes concretes com la banca pública catalana, la nacionalització de serveis, la reconversió industrial i el canvi de model cap a una economia pública, social i planificada.

La lluita per l'aplicació d'aquestes propostes des de l'àmbit institucional, acompanyant la mobilització en el mateix sentit, suposa una generació de conflictes amb els partits de govern i amb l'estatu quo de l'estat espanyol, que generin les condicions per a successius nous embats amb l'estat, la UE, el capital i el patriarcat.

C. DESOBEDIÈNCIA CIVIL MASSIVA: CAP A UNA INSURRECCIÓ DEMOCRÀTICA

Al començament d'aquest document afirmem que el conflicte social i nacional segueix viu tot i els intents d'estabilització per part del règim. En aquest context, definim una acció institucional focalitzada en reforçar el conflicte amb l'estat, qüestionant els seus límits competencials i les seves vulneracions de drets socials, polítics i democràtics. Dibuixem un escenari en què la tasca institucional reforci la creació de tensions i condueixi cap a dinàmiques de desobediència civil massiva per a la defensa de drets i que es generi una situació de col·lapse per la qual es forci la resolució del conflicte per mitjà de l'exercici de l'autodeterminació. Aquesta pot donar-se per mitjà de vagues generals, d'un nou referèndum d'autodeterminació, d'actes institucionals d'unilateralitat de les institucions, o de demandes de moviments concrets com el d'habi-

tatge. El que és evident és que la complexitat del poder i els mecanismes que la societat catalana té per assumir-lo – condemnats a què sigui via desbordament –, desmunten la tesi del pas “de la llei a la llei” i també del moment concret de cataris – o el *momentum*, com s'ha dit en altres moments –. Cal pensar la desobediència i la presa de poder des d'una lògica de procés i de desplegament del conflicte progressiu que permeti sumar més gent al projecte independentista amb la voluntat de generar una insurrecció democràtica, és a dir, una mobilització massiva, permanent i sostinguda.

D. INTERNACIONALITZACIÓ DEL CONFLICTE

Donat que l'estat no està disposat a resoldre el conflicte democràticament, entenem que la comunitat internacional ha de tenir un paper clau. Tanmateix, sabem que les lògiques de les institucions internacionals estan subjectes a les relacions de poder i a l'intent de manteniment de l'estatu quo de les relacions econòmiques i comercials. És per això que tenim clar que les institucions internacionals no actuaran regides per la defensa dels drets, sinó que hauran de ser obligades a fer-ho davant unes condicions que facin inviable la seva manca de posicionament.

Sens dubte, la mobilització sostinguda serà l'element central a l'hora de forçar les institucions internacionals, però cal també fer un treball de fons previ per a difondre la causa independentista i aconseguir el màxim de complicitats i suports.

En aquest àmbit, plantejem aquests eixos de treball:

· Enfortir les relacions amb les organitzacions d'esquerres i els pobles de la resta de l'Estat. El conflicte nacional català debilita el règim i enforteix, per tant, la posició de les classes populars de tot l'estat. És així com s'explica que el cicle iniciat l'any 2017 hagi permès fer més estretes les relacions amb les organitzacions polítiques anticapitalistes dels diferents pobles de l'estat espanyol, no només amb aquelles amb qui ja hi ha una relació històrica.

· Enfortir les relacions amb les organitzacions d'esquerres de la resta d'Europa per tal de teixir una proposta política de l'esquerra rupturista contra els dictats del capital de la Unió Europea, per tal d'establir les bases per a una Europa dels Pobles Lliures, basada en relacions de solidaritat i reciprocitat.

· Explorar la possibilitat de suports per part de governs i partits polítics amb pes institucional d'arreu del món i reforçar les relacions bilaterals a partir de la defensa de la lluita internacionalista i antiimperialista i la solidaritat entre els pobles.

· Aconseguir els posicionaments favorables necessaris per a garantir els drets humans de les catalanes davant de les institucions internacionals.

III. AL PARLAMENT DE CATALUNYA: UN PROGRAMA D'AUTODETERMINACIÓ NACIONAL, DE RESCAT SOCIAL, DE SOBIRANIA POPULAR I DE TRANSICIÓ A UNA ECONOMIA PÚBLICA, SOCIAL I PLANIFICADA

Per construir un país més just i més democràtic, més lliure i més ecològic, més obert i més solidari, cal assumir les limitacions i generar estratègies que les desbordin. Els canvis reals que necessitem són impossibles des de les actuals institucions i marcs jurídics i polítics, però el projecte independentista i la perspectiva d'una forma estat que retingui la sobirania és ara mateix l'horitzó polític que permet decidir sobre els aspectes fonamentals de la vida de les persones. Des del territori al control democràtic dels mercats o dels preus, per a poder fer front a les polítiques austericides de la Unió Europea, i a la demofòbia continuada de l'estat espanyol, la possibilitat de construir un país nou és l'única via per a garantir la vida digna de les catalanes. En aquest sentit, la pandèmia de la COVID ha evidenciat que fer política a favor de la gent topa amb els condicionaments de la UE a la injecció de diners, la negativa del govern espanyol a utilitzar l'estat d'alarma per al control democràtic de l'economia, o la subcontractació de Ferrovial per part del govern català contribuint a tenir una sanitat gestionada per empreses que no tenen com a principal objectiu garantir el dret a la salut. El projecte independentista té més sentit que mai, si es construeix en la lògica de recuperar totes les sobiranes, i posar al servei de la gent i no de les elits, els recursos.

A. SOBIRANIES, UNILATERALITATS I AUTODETERMINACIÓ

En l'actual context de l'Estat Espanyol, l'exercici efectiu de l'autodeterminació es donarà en un marc resolutiu del conflicte, a escala internacional i multilateral, que haurà d'incloure un referèndum. Aquest escenari només serà possible per dos camins:

· Una negociació i un acord amb l'Estat Espanyol que inclogui el nostre reconeixement com a Nació, com a subjecte polític de ple dret, el dret a l'autodeterminació, habilitar un referèndum com a instrument democràtic per a exercir-la, l'amnistia i la fi de la repressió.

· O un exercici de l'autodeterminació mitjançant una ruptura democràtica unilateral, que propiciï l'escenari resolutiu internacional incloent el referèndum, forçant l'Estat Espanyol a haver-lo d'assumir.

Atesa la naturalesa de l'Estat i del Règim del 78, la possibilitat del primer escenari i, en la seva absència, l'assoliment del segon, requereixen, igualment en ambdós casos, el refor-

çament del conflicte i la confrontació, l'autotutela de drets col·lectius, la disputa de la sobirania amb l'Estat i el capital, i la ruptura democràtica.

En aquest camí, i en tant que no existeixi un per part de l'Estat un marc democràtic de resolució del conflicte, algunes passes a seguir, a escala dels Països Catalans, podrien ser:

- La batalla per la municipalització dels serveis públics essencials i bàsics.
- La mobilització i la desobediència civil organitzades en la lluita pel control, temporal o continuat, de les infraestructures estratègiques i del territori.
- Lleis i decrets de sobirania i control públic sobre el territori i sobre les infraestructures estratègiques, béns comuns i serveis bàsics i essencials.
- Objeció fiscal.
- Desconnexió, no col·laboració i boicot sobre les empreses de l'IBEX-35 que varen participar del boicot a l'1-O del 2017.
- Lleis i decrets en defensa de drets socials (habitatge, laborals, migracions, etc.), més enllà dels límits constitucionals i estatutaris.
- Convocatòria d'un nou referèndum d'autodeterminació abans del 2025, com a element conflictiu amb l'estat espanyol i que situa en el centre del tauler polític el mecanisme de resolució del conflicte nacional.
- Institucionalitat alternativa i contrapoder popular, a escala dels Països Catalans: Assemblea d'Electes, Assemblea Popular i Consell per la República. L'Assemblea Popular serà l'expressió de l'organització i de la participació populars, i de la democràcia directa de baix a dalt. L'Assemblea d'Electes, rebent les proposicions i resolucions de l'Assemblea Popular, serà la cambra legislativa on es debatran i adoptaran les mesures d'exercici de la sobirania, i que podran ser traslladades als parlaments autonòmics.

Aquestes passes, acompanyades de dinàmiques de desobediència civil massiva són la via de conduir a un escenari de negociació amb l'Estat perquè accepti un marc resolutiu promogut internacionalment.

B. EL NOSTRE PROGRAMA: PLA DE XOC SOCIAL, EMERGÈNCIA ECOLÒGICA I SOBIRANIA POPULAR

Per a garantir la vida digna de les catalanes, i en plena crisi del COVID, es fa més necessari que mai un programa de rescat social i d'emergència ecològica per a fer front a les

conseqüències polítiques, socials, ambientals i econòmiques més immediates de la crisi. Ens cal un canvi de rumb radical: ningú sense sostre, sense ingressos garantits, sense feina. Podem omplir els milers d'habitatges buits, podem repartir la riquesa, podem repartir el treball entre totes. I, en termes sistèmics, cal que fem un replantejament feminista als nostres modes de vida capitalistes i patriarcals, cal acabar amb la destrucció del territori i erradicar la divisió sexual del treball, ens cal una modificació dels temps de treball i de les nostres relacions productives amb l'entorn.

I també un programa de sobirania popular per començar a posar les bases de la Catalunya i els Països Catalans del 2030, un país capdavanter en justícia social i ambiental, en solidaritat i en llibertat. Un país que iniciï la transició cap a una economia pública, social i planificada, alliberada de les lògiques del mercat, amb la capacitat de donar prioritat a la vida en contra de les necessitats del capital. Necessitem avançar en aquests canvis econòmics i estructurals:

- Una economia que situï la vida i les necessitats de la majoria del poble català en el centre. També que transformi les relacions comercials internacionals basant-les en la solidaritat i la justícia.
- Una fiscalitat que redistribueixi la riquesa entre la població i que obligui a les rendes altes i a les grans empreses a pagar segons els seus ingressos.
- El nostre model econòmic situa necessàriament el sector públic com a puntal que garanteixi les necessitats per fer possible la vida (habitatge, alimentació, treball, salut, educació, aigua, llum, transports...). I aquest ho garantirà facilitant les nacionalitzacions necessàries o, gràcies, a una estreta col·laboració amb l'Economia Plural Transformadora, perquè siguin les mateixes classes populars qui garanteixin l'avenç cap a un nou model econòmic.
- Ens cal avançar en un repartiment equitatiu del treball entre dones i homes, l'economia feminista estableix les bases del nostre model econòmic de transformació.
- En un context de crisi mundial del capitalisme, caldrà un pla de rescat al treball que passi per una estratègia industrial pròpia i pública, amb una política impositiva a les empreses amb capital transnacional que afecti a les deslocalitzacions i obligui a les empreses a retornar part de la riquesa social i pública consumida.

A més, hem de situar aquestes propostes polítiques en el centre de la nostra acció:

- Els pobles i les ciutats com a motors d'igualtat i respecte al medi natural; en què s'impulsi un teixit comunitari compromès amb les cures i solidaritat; una societat civil que es projecti, cap endins i cap enfora, que esdevingui agent activa en l'impuls d'una democràcia real i efectiva, refor-

çant els lligams socials, sobre la base de la solidaritat i la reciprocitat.

- Un sistema que es fundi sobre la voluntat de la justícia, la reparació i el reconeixement i no sobre la repressió, el càstig i el control. Cal un sistema judicial, policial i penal sobre la base d'aquests principis i una amnistia per a les represaliades polítiques.
- Drets i llibertats per a totes les persones dels Països Catalans, vinguin d'on vinguin, de sexualitats lliures gràcies a l'autodeterminació de gènere, d'esborrar el feixisme i el racisme, d'erradicar el patriarcat, de garantir la cultura popular catalana com un bé essencial i universal.

IV. ELS NOSTRES COMPROMISOS

A tall de síntesi del desenvolupament estratègic anterior, la CUP assumim els següents compromisos per a la legislatura vinent:

- **Ens comprometem a** seguir treballant per la construcció dels Països Catalans, a través de la definició d'estratègies conjuntes amb les organitzacions, iniciatives municipalistes i moviment popular del País Valencià, les Illes Balears i Pitiüses, la Franja de Ponent i la Catalunya Nord, així com d'Andorra i l'Alguer en les següents matèries: habitatge, serveis públics, rescat del treball, ecologisme i feminisme.

- **Ens comprometem a** promoure i organitzar aquelles mobilitzacions, reunions, trobades, debats, intercanvis i xerrades necessàries per a debatre les propostes que formulem, i de generar noves i millors correlacions de forces que en possibilitin la seva aplicació.

- **Ens comprometem a** la defensa i l'exercici de la desobediència civil i institucional sempre que sigui necessària per a la garantia dels drets que defensem en el nostre programa i que es recullen en les cartes universals dels drets humans.

- **Ens comprometem a** impulsar totes aquelles polítiques necessàries per generar els canvis socials necessaris per fer possible les transformacions que defensem a Catalunya. Això inclou: l'impuls de noves lleis o la modificació de les existents; l'impuls de mesures que sobrepassin els límits competencials existents i la definició d'estratègies conjuntes amb el moviment popular per a fer-les efec-

tives. Ens responsabilitzem, per tant, de liderar i garantir l'execució d'aquests canvis, tant des de dins les institucions com des de fora.

- **Ens comprometem a** treballar per generar les condicions òptimes per fer efectiva una ruptura amb l'estat espanyol en el nostre camí cap a la independència. Ens cal tornar a agafar la iniciativa en la confrontació amb l'estat per defensar els nostres drets i llibertats com a poble. En la legislatura vinent, ens comprometem per realitzar un nou referèndum abans del 2025, partint de l'experiència aconseguida en els successius embats dels darrers temps, i ens comprometem a treballar per enfortir les eines de poder popular necessàries que ens permetin recuperar el moment polític aconseguit l'1 i el 3 d'octubre de 2017. I, sobretot, a sostenir-lo.

- **Ens comprometem a** treballar per l'amnistia, i a dotar-nos de les eines antirrepressives necessàries per sostenir una lluita continuada pels drets i llibertats del nostre poble davant del feixisme d'estat i de carrer.

- **Ens comprometem a** promoure relacions de solidaritat i reciprocitat amb organitzacions i institucions de la resta dels pobles de l'Estat espanyol i francès, així com de la resta de pobles d'Europa, la Mediterrània i el món. Del reconeixement mutu dels drets, les aspiracions i les neces-

sitats dels nostres pobles respectius en sorgirà unes relacions institucionals, polítiques, econòmiques, comercials, socials i culturals que aniran sempre en benefici mutu.

- **Ens comprometem a** situar el conflicte nacional dels Països Catalans en el terreny internacional perquè ens serà necessària la intervenció de la comunitat internacional, a causa del caràcter demofòbic dels estats espanyol i francès, de cara a generar un marc resolutiu del conflicte nacional.

- **Ens comprometem**, en definitiva, a promoure els acords que siguin necessaris, sota el lideratge de les classes populars, i, quan sigui necessari, assumir les responsabilitats que es derivin d'aquests acords per portar a la pràctica aquest programa d'autodeterminació i independència nacionals, de rescat social i resposta a l'emergència econòmica, i de sobirania popular.

PROPOSTA DE GOVER- NANÇA 2021

L'articulació de la candidatura requereix ser molt més que una suma de sigles per tal d'aspirar a tenir incidència en la conjuntura política actual, no només en la lògica dels resultats electorals, sinó també al llarg de la legislatura i de la iniciativa política. La candidatura treballarà per generar espais de construcció d'unitat popular arrelats al territori que siguin eines per a la participació, deliberació i presa de decisions, i per tant, buscaran mantenir l'equilibri entre la suma d'organitzacions i candidatures municipalistes que donin suport, l'estructura i militància de la CUP i l'agregació de lluites i moviments.

Per això s'habilitaran diferents espais, relacionats entre ells, en funció dels tempos parlamentaris, i que partiran de la necessitat de:

- Desenvolupar les línies generals d'acció política prenent en consideració, i mantenint la coherència, amb les ponències aprovades en les Assemblees Nacionals de la CUP. Sense detriment dels debats que es puguin generar en els diferents espais de la candidatura la proposta política i el programa electoral seran la base del treball.
- Proposar la prioritització del treball parlamentari per tal de definir els àmbits de treball estratègics, tot posant-ho en relació amb l'agenda política existent en els moviments socials, a l'esquerra independentista i anticapitalista i en les lluites populars.
- Definir la intervenció en el marc de la institució en una lògica pròpia, que reverteixi directament en l'enfortiment de la unitat popular, que aprofundeixi en la crítica fonamentada als límits de la institució i de l'ordenament que el regeix.

En concret, es proposa la creació de dos espais de Governança:

1. Les **ASSEMBLEES OBERTES PARLAMENTÀRIES - AOP** que es realitzaran dues convocatòries ordinàries a l'any i hi haurà la possibilitat de convocatòries extraordinàries per decisions de gran envergadura.
2. La **COORDINADORA OBERTA PARLAMENTÀRIA - COP** que es convocarà un cop al mes i que pretén ser una representació de les Assemblees Territorials de la CUP, candidatures municipalistes i de les organitzacions i moviments que hi donen suport.

I. ASSEMBLEES OBERTES PARLAMENTÀRIES

Definició

Assemblees territorialitzades amb la participació de la militància de la CUP i de les organitzacions i candidatures municipalistes que donen suport a la candidatura i amb inscripció d'aquelles persones que a títol individual que participin de moviments populars o d'altres organitzacions que tot i no donar suport a la candidatura treballen en lluites populars concretes. La voluntat d'aquests espais és esdevenir, també, un exemple de proposta de treball parlamentari obert a la participació, que dibuixa un debat fet possible per tots els espais polítics i organitzacions que se senten seu el projecte.

També es generarà una Assemblea Territorial Online per garantir al màxim la participació de les militants, sense importar la seva situació familiar, sanitària o laboral, així com permetre la participació de les companyes militants a l'exterior del país. Aquesta assemblea no comptarà per l'aprovació territorial de les propostes i serà només per militants i col·laboradores de la CUP i organitzacions que donen suport, ja que es potenciarà la participació presencial.

Composició

El cens de les persones amb dret a vot a les assemblees es crearà a través de:

1. Les militants i col·laboradores locals de les CUP.
2. Les militants de les organitzacions i candidatures municipalistes que donen suport a la candidatura des de l'inici, on se sumaran les militants d'aquelles organitzacions que al llarg de la legislatura donin suport a la candidatura.

3. Les persones que sense ser militants de cap de les organitzacions que dona suport vulguin participar de les assemblees podran fer-ho prèvia inscripció. Per tenir dret a vot hauran d'haver participat amb veu i sense vot a una assemblea prèvia i comptar amb 3 mesos d'antiguitat al cens (exceptuant la primera)".

Cap persona podrà participar a més de dues assemblees amb vot.

Funcions

Les AOP tindran les següents funcions assignades:

1. Debatre i aprovar la Proposta Tàctica Parlamentària cada 6 mesos. En concret aquest document tractarà quins són els objectius per al determinat període d'aprovació i quina planificació de les tasques parlamentàries es realitzen.
2. Articulació del moviment popular i de les seves mobilitzacions.
3. Generar Grups de Treball per dinamitzar les diferents lluites i moviments populars.
4. Votació entorn les qüestions parlamentàries més fonamentals: debats d'investidura, pressupostos, lleis i projectes d'alt interès, etc.
5. Proposar i escollir les X¹ persones de caràcter independent² que participaran a la COP. El mandat d'aquestes representants s'haurà de renovar a cada AOP ordinària i no hi haurà limitació de permanència en aquesta responsabilitat.

Validesa dels acords

Per la validesa de qualsevol classe d'acord que afecti l'activitat de la candidatura i a l'acció parlamentària caldrà:

1. Una majoria absoluta de vots de la suma de totes les persones amb dret a vot participant de les assemblees,
2. L'aprovació, per majoria absoluta, d'aquesta votació en un 60% de les Assemblees Obertes Parlamentàries.

1.1. CONVOCATÒRIES ORDINÀRIES: TÀCTICA I PRIORITATS POLÍTQUES PER CADA PERÍODE DE SESSIONS (2 COPS L'ANY)

Convocatòria

Es realitzaran, com a mínim, dues convocatòries a l'any coincidint amb l'inici del període de sessions (setembre-desembre i gener-juliol) per tal d'establir les prioritats de treball en l'acció política parlamentària.

Funcions

Per tant, la principal funció d'aquests espais serà definir la tàctica i les prioritats de treball del període de sessions amb l'Oficina Tècnica Parlamentària (OTP), contribuir a detectar les aliances amb el moviment popular necessàries per a dur a terme l'acció institucional, i definir els principals posicionaments polítics.

1.2. CONVOCATÒRIES EXTRAORDINÀRIES: DEBATS D'ESPECIAL INTERÈS (INVESTIDURA, PRESSUPOSTOS, LLEIS I PROJECTES D'ALT INTERÈS):

Convocatòria

La convocatòria de les AOP Extraordinàries es realitzaran per dues vies:

1. A petició del Secretariat Nacional de la CUP
2. A petició de 3/5 de les representants de la Coordinadora Oberta Parlamentària

Aquesta convocatòria s'haurà de realitzar amb un temps mínim d'un mes d'antelació (excepcionalment 15 dies) i la proposta a votació estarà disponible no més tard d'una setmana abans de la seva votació. Excepcionalment, en els casos que així sigui necessari es podran dur a votació documents fins 72 hores abans de les convocatòries de les AOP Extraordinàries. En aquests casos, caldrà que el SN de la CUP doni el vistiplau als documents que es vulguin entregar amb urgència.

¹No definim un nombre fix d'aquests representants perquè es definirà prèviament a les convocatòries de les AOP i s'escollirà en funció de les necessitats de la COP.

²No podran pertànyer a la CUP ni a cap de les organitzacions que donen suport a la candidatura.

II. COORDINADORA OBERTA PARLAMENTÀRIA

Composició

La Coordinadora Oberta Parlamentària (COP) està conformada per:

- Una persona escollida com a representant de cada Assemblea Territorial de la CUP. Aquestes representants seran escollides per cada AT (amb la participació de les Assemblees Locals de la CUP i candidatures municipalistes de l'àmbit territorial de l'AT) segons el mecanisme d'elecció que la mateixa CUP determinarà.
- Una persona representant de cadascuna de les organitzacions que hi dona suport. La representant haurà de ser la mateixa, almenys, durant el període entre AOP ordinàries.
- X persones independents amb experiència política (ex-diputades, regidors, regidores...) proposades i escollides per el conjunt de la militància.

Les persones representants de les AT de la CUP i les persones representants de assemblees territorialitzades hauran de rendir comptes periòdicament per tal de facilitar la fiscalització de les seves tasques i podran ser revocades del seu càrrec.

Hi participaran amb veu però sense vot el Grup Parlamentari, les persones alliberades de l'OTP i un mínim de dues representants del SN de la CUP.

Funcions

Les seves funcions són:

- Planificar l'activitat parlamentària
- Desenvolupar i concretar les línies generals d'acció política sortints de les assemblees territorialitzades
- Ajudar a definir els posicionaments polítics del grup parlamentari
- Esdevenir enllaç permanent amb les respectives assemblees locals i territorials i les organitzacions que donen suport a la candidatura per tal de poder harmonitzar les demandes i intervencions respecte al grup parlamentari
- Elaborar informe semestral per tal de poder dotar a les assemblees territorialitzades d'elements de valoració i seguiment
- En el compliment de les seves funcions, la COP haurà de prendre en consideració i mantenir la coherència no només amb les ponències aprovades per la CUP sinó amb els punts programàtics i línies de treball consensuades entre totes les organitzacions de l'espai de construcció de la candidatura, i amb les decisions preses en les AOP ordinàries, i si fos necessari, les extraordinàries.

2.1. GESTIÓ TÈCNICA DE LA COP

· Convocar les assemblees territorialitzades extraordinàries a petició d'una tercera part dels seus membres. Treball conjunt amb els coordinadors dels grups de treball sectorials de la CUP i de les organitzacions que formen part de la candidatura i amb els moviments populars per tal de complir amb les apostes tàctiques aprovades en les AOP.

El treball del Grup Parlamentari no es pot entendre sense els grups de treball de la CUP i la resta d'organitzacions, que son els que moltes vegades realitzen el seguiment i recolzament de les tasques del Parlament. Per tant, es crearan grups de treball líquids oberts a la militància (que tant poden ser creats expressament per desenvolupar unes tasques concretes o que siguin simplement la suma/coordinació dels existents en les diferents organitzacions, segons convingui per cada tipus de tasca). Aquests grups de treball desenvoluparan les línies establertes en els documents fundacionals de la candidatura i les AOP subseqüents, però no generaran línies noves.

S'establirà també un canal de comunicació específic entre el Grup Parlamentari (GP) i les diferents organitzacions, on el GP vagi fent-hi les crides de les diferents necessitats que sorgeixin en el dia a dia del parlament, i on els grups de treball o militants de les diferents organitzacions puguin expressar si tenen interès en participar d'aquesta tasca i coordinar-se amb la resta si així ho volen, o simplement presentar alternatives pròpies si ho prefereixen.

Sessions i convocatòries:

La COP es reunirà un cop al mes de manera ordinària, sense perjudici de les convocatòries extraordinàries que hi puguin haver.

Les sessions extraordinàries es convocaran per iniciativa del GP (via OTP) o per iniciativa de part dels membres de la COP.

L'adopció d'acords:

Els acords de la COP, prioritàriament, es prendran per consens. Si fos necessària la votació, per a la validesa de qualsevol mena d'acord serà necessària la majoria absoluta dels vots, excepte en aquelles votacions en què s'enfrontin diferents opcions, on sortirà escollida l'opció més votada (majoria simple), i en cas de ser més de dues opcions, si després de la primera votació cap d'elles té la majoria absoluta, es farà una segona votació entre les dues més votades on s'aprovarà per majoria simple.

Actualment, la CUP, mitjançant la seva àrea de Relacions Polítiques, està establint contactes i acords per mantenir les mateixes organitzacions, que estan donant suport a la CUP-CC i a la CUP-PR, dins d'aquesta nova proposta de governança. Tanmateix, ha mantingut relacions i ha obert les portes a la participació de noves organitzacions dins de la seva candidatura. Entrin o no, aquestes noves organitzacions, en aquesta legislatura poden, igualment, aparèixer noves organitzacions que vulguin ser partícips de la nostra candidatura i, per tant, dels espais de decisió que aquí s'estan proposant.

En conclusió, ens cal establir un mecanisme d'aprovació de l'entrada d'aquestes noves organitzacions un cop constituïda la candidatura. I, fins i tot, ens cal establir un mecanisme de sortida d'alguna d'aquestes organitzacions que donen suport a la candidatura.

III. ENTRADA DE NOVES ORGANITZACIONS

Actualment, la CUP, mitjançant la seva àrea de Relacions Polítiques, està establint contactes i acords per mantenir les mateixes organitzacions, que estan donant suport a la CUP-CC i a la CUP-PR, dins d'aquesta nova proposta de governança. Tanmateix, ha mantingut relacions i ha obert les portes a la participació de noves organitzacions dins de la seva candidatura. Entrin o no, aquestes noves organitzacions, en aquesta legislatura poden, igualment, aparèixer noves organitzacions que vulguin ser partícips de la nostra candidatura i, per tant, dels espais de decisió que aquí s'estan proposant.

En conclusió, ens cal establir un mecanisme d'aprovació de l'entrada d'aquestes noves organitzacions un cop constituïda la candidatura. I, fins i tot, ens cal establir un mecanisme de sortida d'alguna d'aquestes organitzacions que donen suport a la candidatura.

Mecanisme d'entrada

L'entrada de noves organitzacions a la candidatura de la CUP-XX per aquestes eleccions vindrà regulada pel següent mecanisme d'entrada:

- a.** Una organització mostra el seu interès i fa una petició formal a la CUP-XX. També es pot donar el cas que la mateixa COP faci l'ofertament a alguna organització rellevant de què formi part, després de debatre i aprovar una proposta d'entrada promoguda per alguna de les seves representants.
- b.** La COP valora l'entrada o no d'aquesta organització. En cas afirmatiu, la COP només pot permetre l'entrada de les organitzacions amb una participació on hi tindran veu però no podran votar. Per obtenir el dret a vot, cada organització haurà de presentar la seva organització (objectius i finalitats, lectura política del moment, nombre de nuclis/militants, feina política realitzada, etc.) a les AOP vinents que, juntament amb un informe elaborat per la COP, valoraran i votaran la proposta d'entrada de cada nova organització.

Mecanisme de sortida

També hem de contemplar l'escenari en el qual haurem d'activar un mecanisme de sortida d'alguna de les organitzacions dels nostres òrgans de decisió. Aquest fet pot venir motivat per:

- a.** La voluntat de la mateixa organització d'abandonar la candidatura de la CUP-XX.
- b.** La proposta per part de les representants de la COP, tant les de la CUP com les de totes les organitzacions que hi tenen representació.
- c.** La proposta per part del SN de la CUP.

En el cas que sigui la mateixa organització que ha sol·licitat la seva sortida de la candidatura, no hi haurà l'activació de cap mecanisme, s'elaborarà una carta de comiat per part de la COP i s'informarà del fet a les següents AOP. Per a la resta de casos:

- a.** Una de les organitzacions del COP fa arribar una proposta de sortida d'alguna de les organitzacions mitjançant una carta motivada al COP.
- b.** Es demana a l'organització de la que es demana la sortida una carta motivada sobre la seva permanència. També es demanarà a la resta d'organitzacions que motivin la permanència o sortida de l'organització afectada.

c. Votació per part de la COP sobre la proposta de sortida de l'organització. La COP també haurà de decidir si l'organització manté la seva participació amb normalitat o queda congelada.

d. Ratificació de la sortida a la següent AOP, sent necessària una majoria absoluta dels vots. En cas de no ratificar-se, aquesta organització mantindria la seva participació dins de la candidatura com abans del procés de sortida.

